

ЛИЙ БРИСТЪЛ

НАСЛЕДНИЦАТА ЛОРЕЛ

ЛИЙ БРИСТЪЛ НАСЛЕДНИЦАТА ЛОРЕЛ

Превод: Илиана Костова

chitanka.info

Преди двадесет години Огъстъс Синклер и приятелят му Айк — полковници от отстъпващата армия на Конфедерацията, ограбват влак със заплатите на янките.

Преди смъртта си прословутият полковник Айк завещава на осиновения си син да скъса с разбойничеството, да открие златото, заровено в Чайнатри — имението на Синклерови край Чарлстън, и да започне нов живот. Но в Чарлстън Сет Тейт намира друго богатство — почтен дом, изискано семейство и любовта на прекрасната, но опърничава Лорел Синклер.

ПЪРВА ГЛАВА

*Чарлстън, Южна Каролина
юни 1886*

Лорел Синклер Лафтън гледаше парите, останали в касичката със застинало, мрачно, невярващо изражение. Долар и два цента. А само до миналия месец в кутията имаше почти петдесет долара. С петдесет долара щяха да избутат до края на годината, а ако бяха по-пестеливи — и през следващата. Петдесет долара съставляваха разликата между уважаваното, макар и оскъдно съществуване, и жалката немотия. Петдесетте долара бяха всичко, което имаха.

Лорел бавно вдигна очи към леля си Софи, която предизвикателно разтърси къдриците си, прилични на наденички.

— Не ме гледай така, госпожичке — рече тя, но въпреки острия тон гласът ѝ все пак трепна. Дори и Софи нямаше желание да се разправя с Лорел, когато тя е в лошо настроение, камо ли да е причината за това. Но все пак, за своя чест, остана вярна на себе си и решително продължи:

— Спомни си само откъде имахме тия пари и кой...

— Похарчила си петдесет долара за някакъв портрет?! — Лорел произнесе думите с ужасяваща отчетливост като при всяка сричка ръката ѝ грабваше по една монета.

— Четиридесет и пет — поправи я леля Софи. — Една наистина изгодна сделка. Е, разбира се — смотолеви тя, като избягваше да гледа към Лорел, — трябваха и бои, и платно, и разни други...

Лорел пусна монетите да издрънчат обратно в кутията, стисна устни и присви очи — не толкова от гнева, който се мъчеше да потисне, колкото от безнадеждност. Гневът е чувство безсмислено, особено когато става дума за леля Софи, но безнадеждността бе нещо, с което Лорел с всеки изминат ден се учеше да живее.

Каролайн побърза да се намеси от мястото си до прозореца. По миловидното ѝ лице се четеше явна загриженост, но гласът ѝ звучеше успокояващо.

— Ти пък, Лори, не се ядосвай на мама. Нали си я знаеш, тя просто е направила това, което е сметнала за най-добро.

Откакто се помнеше, простодушното спокойствие на Каролайн я бе успокоявало като балсам. Но днес усилията на девойката да уталожии гнева ѝ само я изпълниха с безсилие и нетърпение. Въпреки тази любезна и великодушна защита, Каролайн не беше глупачка — знаеше какво означава всичко това и помрачените ѝ от тревога очи издаваха, че е също толкова ужасена. Но в раздражението си Лорел реши да си го изкара на братовчедка си, да ѝ напомни, че е време да прояви повече здрав разум и да престане да прощава непростимото. С решително усилие Лорел възвърна самообладанието си, потисна порива си и каза категорично:

— Връщаш този портрет, и точка.

Мишите очички на Софи Синклер трепнаха и тревожно се разшириха.

— Не мога да направя това! Та той е вече завършен — още отзарана го занесох на старейшините на епископалната църква „Св. Михаил“...

И негодуванието в гласа ѝ веднага отстъпи място на самодоволна усмивчица.

— О, така ги изненадах! Отредиха му прекрасно място, точно във вестибюла. Ще виси там като паметник на безкористната преданост на скъпия ми покоен съпруг към църквата и църковната община.

После примигна и смръщи вежди.

— Така че, скъпа моя, и дума да не става за това, кое го предлагаш — заключи тя, отметна глава и двойната ѝ брадичка се заклати. — Просто няма да го бъде.

В първия момент Лорел занемя и дъхът ѝ спря. Каролайн предусети бурята и побърза да се намеси:

— Лори, скъпа...

— Никакво „Лори, скъпа“!

Лицето на Каролайн се сгърчи от удивление и обида и тя като ударена се сви в креслото си, но Лорел беше твърде разстроена, за да се съобразява с нея. Тя се облегна с две ръце на бюрото и прониза Софи с изпепеляващ поглед.

— И ти си похарчила последните ни петдесет долара за някакъв портрет на чичо Джонас, който да виси във вестибюла на епископалната църква?!

Лея Софи примигна на два пъти, после закръглената ѝ фигура се изпъна във всичките си пет фута и два инча.

— Сметнах, че само това ще му подобава — отвърна тя с достойнство.

У Лорел се надигна нова вълна от обида и съмнение.

Силите я напуснаха. Тя рязко се дръпна от бюрото, прекоси стаята и застана с гръб към двете жени, които нервно я наблюдаваха.

През отворения прозорец се разнасяше тропотът на колелета и наглото хихикане на присмехулник; нататък по улицата някаква перачка простираше чисти чаршафи и си пееше натрапчив спиричуъл. Но в запуснатия салон на ъгъла на улица „Ламбол“ цареше напрегната тишина.

Безславният художник, отговорен за обезсмъртяването на чичо Джонас и за сегашните затруднения на жените, които последният бе изоставил на този свят, можеше да им нарисува един групов „Портрет на три птички“. Първата, Софи, беше като яребичка — жена, прехвърлила четиридесетте, която все още имаше самочувствието на шестнадесетгодишната дебютантка, красавицата на чарлстънското общество, чиито капризи трябва с готовност да се задоволяват. Беше преживяла война, недоимък, вдовство, коренната промяна на всичко, което познаваше, и през всичко това бе преминала дръзко, упорито отказвайки да види някаква промяна или да признае някаква загуба. Втората, Каролайн — откровена и скромна като орехче. Очите ѝ угрижено шареха ту към майка ѝ, ту към братовчедка ѝ. И третата, Лорел, която в този миг с бялото си изопнато лице и гневния плам в очите най-добре можеше да бъде изрисувана като някоя гладна хищна птица.

На Лорел черното траурно облекло ѝ отиваше по-малко, отколкото на другите жени, може би защото този символ на скръбта никак не съответстваше на неизчерпаемото своенравие, с което вършеше всичко — от начина, по който говореше и се движеше, та до съвсем не дамската и често пъти трогателна прямота на погледа ѝ. У Лорел Синклер Лафтън нямаше и следа от скромност или почтителност, а тихото достойнство на траурните дрехи ѝ придаваше

суров и властен вид, който и най-богатото въображение не би възприело като подходящ за жена на нейната възраст.

Колосаният черен поплин подчертаваше естествената гъвкавост на фигурата ѝ, иначе позакръглена или поне женствена, а сивите ѝ очи придобиваха безжизнения цвят на стоманата. Най-голямото ѝ богатство бе пищната кестенява коса, но Лорел нямаше нито време, нито склонност да изтъква ценните си качества. Така че я носеше на строг път по средата, здраво стегната в кок и повечето време я криеше под черна шапка или воалетка, за да я предпазва от праха. Не беше красавица и бе съвсем наясно колко ограничено е привличането ѝ за противоположния пол, но това изобщо не я притесняваше. Имаше си предостатъчно главоболия и без да ѝ се налага да отблъсква разни поклонници като празноглавките от хайлайфа.

Лорел беше на двадесет и три и бе носила траур почти през целия си живот — отначало за майка си, починала, когато бе шестгодишна; после за Джони Лафтън, триседмичния ѝ съпруг, починал преди три години; а сега и за чичо Джонас, който се удави при миналогодишния ураган. Не смяташе, че обстоятелствата в живота ѝ са необикновени или пък достойни за съжаление животът и смъртта вървяха по реда си и бяха проблем, който никога не я беше занимавал. Единственото нещо, с което ѝ бе трудно да свикне, бяха все повечето нови отговорности, които година след година се стоварваха върху нея.

При леля Софи и чичо Джонас живееше от края на войната, т.е. откакто се помнеше. Дъщеря им, братовчедка ѝ Каролайн, имаше златно сърце, но беше болнава; леля Софи по всички практически въпроси беше не по-малко безпомощна от дъщеря си, а чичо Джонас, който до войната не бе подхващал никаква сваятна работа, сега се бе заел със задачата да подпомага четирите жени в своето домакинство с ведра тактичност и пълна некомпетентност.

В тази среда Лорел узря някак много рано. Когато настойчивите кредитори хлопаха на вратата, единствено Лорел имаше куража да се разправя с тях. Когато чичо Джонас се прибираше късно след гуляй, оставяха на Лорел да го смъмри нежно и да го сложи да си легне, без да бъдат обезпокоявани останалите, които имаха крехки нерви. С домакинските сметки не можеше да се справя никой, освен Лорел. А щом леля Софи забъркаше някоя от лекомислените си щуротии, неизбежно Лорел бе тази, която я оправяше.

Но, Господи, колко уморена беше тя да се справя с всичко и да поставя всичко в ред! Нямахме ли поне веднъж животът ѝ да е спокоен?

— Може би — боязливо започна Каролайн, — ако поумуваме всички заедно...

— Лично аз не виждам за какво е цялата тая врява — нацупи се Софи. — Добър човек като моя Джонас си заслужава да има паметник, а и...

— О, я млъквайте и двете! — срязва ги Лорел и притисна слепоочията си. — Трябва да помисля.

Но всичко, за което можа да се сети, бе чичо Джонас, обезсмъртен с маслени бои в църквата „Св. Михаил“ за последните им петдесет долара... Джонас, който неведнъж бе дремал на неделна служба, измъчван от упорит, неизлечим махмурлук и който бе изживял единствените си щастливи мигове под червения фенер на мис Елзи. При тази мисъл Лорел не знаеше да се смее или да плаче.

След малко Каролайн събра смелост и предложи:

— Може би, ако отидем до банката...

Но Лорел дори не я погледна.

— Банката може да ни помогне само ако я ограбим.

— За Бога! — Леля Софи шумно разтвори ветрилото си и гневно започна да си вее. — Какви неща приказваш!

Тя се извърна, отметна глава, намести се на тясното канапе изправена, с кръстосани глезени, а ръката ѝ държеше ветрилото с вещината на абитуриентка.

— Трябва да ви кажа, момичета, че наистина не знам откъде се учите на такива маниери, въпреки всичкото ми старание...

Лорел пропусна думите покрай ушите си и се облегна на рамката на прозореца, съсредоточено свила вежди. Беше научила, че няма такъв проблем, който да не може да се разреши. Оставаше ѝ само да намери разрешението.

Каролайн се надигна и прекоси стаята, внимателно придвижвайки изметнатото си ляво бедро — нейното проклятие по рождение. Докосна рамото на Лорел и меко каза:

— Моля те, не се сърди на мама! Нали я знаеш, такава си е.

Пред искреността на девойката и последното раздражение у Лорел се изпари. Дребното, сериозно лице на Каролайн бе увенчано от

облак светлокестенява коса, сърнените ѝ очи се бяха разширили в няма молба. При вида на това лице малко хора можеха да ѝ откажат нещо и Лорел не правеше изключение. Тя неохотно въздъхна и каза:

— Не се сърдя. — И повдигна вежди, като че ли се защитава. Без да иска, Каролайн винаги я караше да се срамува от не съвсем прекрасния си характер, а когато се срамуваше, Лорел смръщваше вежди. — Но честно казано, Каролайн, наистина ми се ще да престанеш да се правиш на чак толкова безгрешна светица. Ами ти си почти толкова ужасна, колкото и тя!

Каролайн се засмя, очите ѝ блеснаха дяволито и бледото ѝ лице стана почти лъчезарно.

— О, нали знаеш, че не съм такава — призна тя и стисна ръката на Лорел. — Понякога толкова ме ядосва, че ми идва да я удуша. Но тя не трябва да го разбере, нали?

Лорел се почувства безсилна. Защо ѝ трябваше на Софи тъкмо Каролайн да я защитава? Лорел беше сигурна, че ако се наложеше, тя можеше да отстоява своето дори и срещу Шърмановата армия, без да се затрудни кой знае колко. Но простодушното доброжелателство на Каролайн отново я разведри и след миг ъгълчетата на устните ѝ се свиха в неволна усмивка.

— Не, мисля, че не трябва — съгласи се тя.

Каролайн притисна бузата си в Лорел.

— Не се безпокой, скъпа, все ще измислим как да се оправим, убедена съм, че ще измислим. Ако заедно поумуваме, просто сме длъжни да се сетим как.

Но това уверение, вместо да успокои Лорел, още повече я потисна. Тя мрачно се извърна и отново се загледа през прозореца.

Босоного негърче търкаляше обръч по тясното сенчесто авеню. По петите му подскачаше черно-бял шпаньол. Млекарският фургон тромаво и невъзмутимо се носеше към отбивката за файтони и възрастният кочияш вече се готвеше да скочи, когато рязко се отдръпна, застъпен от лъскава карета, теглена от четири коня. На Лорел ѝ се мернаха шапки с ярки пера, дочу се звънлив женски смях и тя заинтригувано повдигна вежди, после се начумери, разпознавайки прословутите жени, които работеха за мис Елзи. Докъде стигна тоя свят, помисли си тя, проститутките да могат да обикалят из града в

нови-новенички карети, накривили шапки, а почтените хора да дават и последните си нари за църквата и да гладуват за награда!

Внезапно тя застина. Дълбоко в съзнанието ѝ проблесна идея, от която очите ѝ заискриха. Отдръпна се от братовчедка си и тихо възкликна:

— Какво има, Лори? — В гласа на Каролайн прозвуча тревога.

Лорел нямаше време за обяснения.

— Сетих се нещо! — рече тя, грабна шапката си от закачалката и стремглаво изхвъркна през вратата, прескачайки стъпалата по две, при което фустата ѝ най-възмутително се подаваше.

Ако някой го попиташе, Хю Кейзъм щеше да каже, че джентълменът от 110-та стая е идеален гост. Хю, чиито задължения на администратор му даваха възможност да служи като много достоверен източник на клюки в Чарлстън, изпитваше еднакво удоволствие както да наблюдава, така и да разправя какво е видял, но единственото му наблюдение за госта от 110-та беше, че има безукорно държание.

Вярно, не беше кой знае колко общителен, а да измъкнеш от него нещо за личния му живот беше все едно да му извадиш зъб, но пък за сметка на това всеки ден си предплащаше и не даваше никакво основание за оплаквания.

Повечето време прекарваше сам в стаята си. Само веднъж се разходи, и то до бръснарницата и до магазина. Хранеше се в ресторанта на хотела, тихо и самотно, и изглежда, имаше много пари за пръскане, защото си поръчваше все най-доброто. Никога не се опитваше да мъкне в стаята си жени, нито уиски, и не се качваше с обувки по завивките. Всички тия качества бяха направо достойни за възхищение у един хотелски гост и ако някой го попиташе. Хю едва ли можеше да каже точно какво у този човек го правеше толкова неспокоен.

Може би това, че за тринадесет години в хотел „Чарлстън“ Хю никога не бе виждал някой, който така явно да не е на мястото си. Чарлстън все пак беше пристанищен град и търговски център и населението му всеки божи ден представляваше същински панаир от хора, дошли отвсякъде. Но този мъж не беше случаен пришълец. Просто беше... някак необичаен.

Е, да, вярно, беше млад, хубавец. Ако се съди по загара на лицето и по загрубелите му ръце, беше живял на открито, имаше добри маниери и беше прилично облечен. Говорът му бе привлечен, тих, и не издаваше откъде е, а в лицето му нищо не се набиваше в очи. Но в начина, по който се движеше и се държеше имаше нещо, което караше полузабравените защитни инстинкти на градски човек като Хю бдително да се изострят. Имаше нещо и в очите му — наблюдателни, изчакващи и студени, безизразни и безмилостни като пистолет пред дуел на зазоряване, и също толкова неприветливи. Такива очи много рядко се срещат в спокоен и дружелюбен град като Чарлстън, а още по-рядко в изискан хотел като „Чарлстън“. И колкото повече се замисляше Хю, толкова повече се убеждаваше, че именно очите изостряха подозрителността му към този пришълец. И ако някой го попиташе, точно това щеше да му каже.

Хю стоеше на хотелското стълбище откъм улицата, разсеяно чистеше зъбите си и се наслаждаваше на утринното слънце. Той кимна на младата вдовица Лафтън, която мина покрай него, и се понацупи, че тя не отвърна на поздрава му. Понечи да викне подпре ѝ, но тя изглеждаше толкова заета, че усърдието му едва ли щеше да се възнагради с нещо повече от студено кимване. А и вече бе стигнала до ъгъла, а той нямаше намерение да търчи подир нея. Сви рамене, пак се облегна и се върна към ленивите си размисли за тайнствения мъж от 110-та с безмилостните очи. В същия момент нещо го засенчи, той вдигна поглед и срещна същите тези очи.

Автоматично Хю се изправи, хвърли клечката за зъби, а пръстите му нервно се заиграха с вратовръзката. По лицето му се разля широка раболепна усмивка — още един признак, че е притеснен. Самото присъствие на пришълеца го правеше някак прекалено раболепен.

— Добро утро, мистър Тейт. Излизате да поразгледате града, а?

— Ами да...

Сет Тейт плъзна разсеян поглед по улицата. Хю беше забелязал, че прави това всеки път, когато влиза или излиза от стаята или от хотела. Отначало любопитстваше за какво ли се озърта, но постепенно осъзна, че Тейт не *търси* нищо — просто оглежда, проверява, изучава... Този му навик също караше Хю да се чувства на тръни.

— Е, хубаво е. Денят е прекрасен за това — каза Хю, малко приповдигнато. Испитваше огромното желание този мъж да се махне.

Не че имаше някаква причина, просто всеки път, когато го срещнеше, страшно му се щеше да е по-далеч от него. Но вече беше разбрал, че Сет Тейт никога в нищо не бързаше. Той тръгваше едва когато се подготвеше, и се движеше тихо и предпазливо, сякаш се прокрадваше. Като индианец, хрумна му изведнъж на Хю, въпреки че през живота си не бе виждал индианци, освен стария Джо Уилямс, който, когато се напиеше, твърдеше, че е получероки, а когато изтрезнееше — че е полукрийк.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — бързо предложи Хю. Засърбя го зад ухото, но той мъжествено се сдържаше да не се почеше, въпреки че нямаше кой да оцени това. — Да ви повикам кон или кабриолет, или пък файтон?

Погледът на Сет Тейт бавно се върна към Хю, а той, не издържайки повече, се почеса.

— Може и да можеш да ми помогнеш. — Гласът на Тейт беше глух и безизразен. — Търся една жена.

Хю примига и с мъка преглътна — не от изненада, тъй като в това нямаше нищо необичайно, макар в тия сутрешни часове да му се струваше малко непристойно — просто от облекчение. Човек, който така открито изразява една най-обикновена нужда, в края на краищата не може да е чак толкова страшен.

— Ами, добре — прочисти гърлото си Хю и застана малко по-непринудено. — В града имаме няколко много изискани... ъ-ъ... заведения и ако не се замисляте много-много за кесията си, бих ви препоръчал заведението на мис Елзи — ей там, точно зад оня ъгъл. Е, разбира се, още е малко раничко, но...

Младият мъж развеселено се подсмихна.

— Ето нещо, което си струва да знаеш. Но засега имам предвид една точно определена жена.

Хю го погледна с любопитство:

— Така ли?

— Казва се Лори Синклер. Познаваш ли я?

Този път Хю примигна единствено от изненада.

— Да нямате предвид вдовицата Лафтън?

Тейт не отвърна.

У Хю нахлуха противоречиви чувства. Едното, по-силното, беше чувството за самосъхранение, което му подсказваше да каже на тоя

пришълец каквото иска от него, и да се приключи. Другото, по-благородното чувство, бе насаждано у него от детинство, а може би и още по-отдавна — казват, че у джентълмените южняци кавалерството било вродено още от майчината утроба. Та то му налагаше на първо място и преди всичко да защити дамата. Вторият подтик изведнъж надделя и докато набираше кураж да устои на безстрастния поглед на Сет Тейт, по горната устна на Хю избиха капчици пот.

— Дали пък не бихте могли, сър, ъ-ъ... — запъна се той, — да ми дадете някаква представа за... за това каква работа имате с тази дама?

Лицето на Тейт дори не трепна.

— Имаме общи приятели. Трябва да ѝ предам нещо.

На Хю много му се щеше да повярва на това. То би могло да обясни толкова много неща — и какво правеше Тейт тук, в града, и откъде е, и що за човек е (защото ако имаше някаква връзка със Синклерови, би следвало да е безупречен човек), и най-вече защо разпитва за младата мисис Лафтън така хладно и незаинтересовано. Разбира се, също толкова бяха и нещата, които не можеха да се обяснят с това — защо бе изчакал толкова, докато потърси „общата приятелка“, защо явно не знаеше фамилията ѝ по мъж, нито къде живее, защо беше отседнал в хотел, след като чарлстънското гостоприемство беше добре известно и домовете на видните семейства разтваряха врати пред съвсем непознати хора за цяла година и повече, стига да са им представени, пък ако ще и от далечни познати, дори и само с някое писъмце. Но Хю не искаше да се замисля върху онова, което не знаеше. Щеше му се да повярва на очевидното, на най-успокоителното, и това желание бе толкова силно, че вътрешното му облекчение разцъфна в топла, любезна усмивка.

— Е, мистър Тейт, с това трябваше да започнете. Те живеят ей там, на улица „Ламбол“ — една малка жълта къща, посред улицата, просто не можете да я пропуснете. А и толкова приятно ще им бъде да се запознаят с вас — доста отдавна не са посрещали външен човек. Между другото — великодушно добави той, — мис Лафтън ей сега мина оттук... — Очите му зашариха по улицата, докато откриха познатия облечен в черно силует пред витрината на шивачницата. — Ето я там, отсреща, пред магазина на мис Мейсън. Ако побързате, можете да я настигнете.

Очите на Тейт проследиха погледа му, той поблагодари набързо и заслиза по стъпалата.

И щом се отдалечи, Хю се облегна на перилата и се върна към обичайните си размисли. Значи Лорел Синклер, помисли си той и не можа да не се учуди, че Тейт не беше споменал нито за мис София, нито за мис Каролайн. Все пак трябваше да признае, че цялата тая работа изглеждаше странновата, и се надяваше да не е сбъркал.

Лори Синклер значи, отново си помисли той, обърна се и си влезе. Да, това вече бе нещо, което можеше да разкаже, ако някой го попита.

Сет без усилие проследи жената сред уличната тълпа.

Пред магазина на мис Мейсън тя беше единствената облечена като вдовица, от глава до пети в черно. Докато прекосяваше улицата, той се мъчеше да измисли как да я заговори, но тя отмина нататък и той пое на известно разстояние след нея.

Походката му беше ленива, изражението му — отегчено, но мисълта му работеше. Лорел Синклер Лафтън, — вдовица, а съдейки по това как се изрази за нея администраторът, също и почитана жена. Интересът му се пробуди.

От такова разстояние, при това в гръб, не можеше да добие кой знае каква представа за жената, така че бавно се приближи към нея. Смяташе да я настигне, да я задмине и да огледа лицето ѝ, но точно тогава тя направи нещо странно — спря, озърна се крадешком наляво-надясно и се шмугна в една уличка. Сет реши, че си струва да я проследи още малко.

Лорел Лафтън се движеше твърде бързо за жител на Чарлстън. Всичко в този град беше бавно — и жуженето на насекомите, и ветрецът, който от време на време появяваше откъм реката, и тежкия тропот на конски копита, та дори и гърленото, лениво произношение на местните жители.

Сет никога не бе виждал нещо подобно на тежката мараня, която се изпаряваше от улиците, стичаше се от дърветата като мъгла, пропиваше в ризата му много преди обяд и овлажняваше чаршафите нощем. В такава мараня човек трябваше да пристъпва бавно и предпазливо — тя притъпяваше усещанията, изцеждаше силите и Сет не можеше да се начуди как е възможно някой да иска да живее тук.

Тук никога нищо не беше спешно, никога за нищо не се бързаше. В света, от който идваше, и най-малкото забавяне можеше да струва живота на човека и той не можеше да привикне с темпото, с което се движеха тукашните жители. Пък и не бе сигурен, че иска да привикне.

Всеки път, когато излизаше от стаята си, посягаше да затегне кобура си, и всеки път трябваше с хладнокръвно усилие да го оставя обратно. От дванадесетгодишен не бе ходил без револвер на хълбока и сега без него се чувстваше по-гол, отколкото без дрехи.

Но тук и местата, и времената бяха други. А и той беше друг човек.

До петгодишната си възраст Пийч Брейди нямаше никакъв спомен. Полковник Айк му бе казал, че е бил не повече от тригодишен, когато го намерили в пустинята близо до някакъв преселнически лагер, станал жертва на индианско клане. През следващите две години не промълвил нито дума. Полковника го нарекъл Пийч, понеже мъхът на пухкавата руса коса по главата на момчето му напомнял джорджийска праскова, и Брейди — на името на някакъв човек от Изток, от когото много се възхищаваше, фотограф от времето на войната.

Първият спомен на Пийч бе за едно кобалтовосиньо небе, едно поле, почервенияло от макове, и едно пъстро конче, което се търкаляше из тревата. Той бе вдигнал очи към Полковника, бе се засмял, и така бе започнал животът му.

В началото бяха само двамата с Полковника. После към тях се присъединиха братята Бартоу и Рижия англичанин, и цели пет години се движиха заедно. После Джим Бартоу го застреляха в Шейен, а брат му Кейл го линчуваха, когато тръгна да преследва шерифа, застрелял Джим. Оттогава Мат Бартоу вече за нищо не го биваше. Една зима в Сиерите го хвана треска и през нощта умря. Рижия зацепи нанякъде сам. По-късно чува, че бил убит в някаква престрелка при игра на покер в Майлз сити. И пак си останаха само Пийч и Полковника. А времената се меняха твърде бързо.

Пат Гарет пречука Били Хлапето. И братята Иънгър, и братята Джеймс — всички си отидоха или вече бяха на път. Телеграфни жици и железопътни линии разсичаха страната, там, където някога имаше бизонски локви, никнеха училища и църкви. Във времена като тия човек или се променяше, или умираше. И ако не Пийч, то поне Полковника бе достатъчно мъдър да разбере това.

Живота си Пийч бе прекарал на сладки приказки край лагерните огньове — приказки за старите времена, за някогашните мечти... и особено за една мечта, повтаряна и преповтаряна, докато най-сетне бе изгубила блясъка си. За полковник Айк и Огъстъс Синклер, за страхотните дни на войната и за златото... Дори и сега Пийч сякаш дочуваше гласа на Полковника, който я разказваше — всякога една и съща, без изменения:

— Двамата с Гъс бяхме като братя. Войната, да знаеш, толкова сближава хората... Грижехме се един за друг. Жена му и мъничкото му момиченце бяха за мен като собствени. Той беше богат, имаше плантация край Чарлстън. Чайнатри. А пък аз — нищо и никакво ратайче от Маунт Плезънт. Но двамата с Гъс, милия, се грижехме един за друг.

— Янките направиха пробив близо до Чарлстън и ние с Гъс бяхме отделени от частта си. Точно тогава се натъкнахме на вагонетката беше излязла от релсите там, където бунтовниците бяха прекъснали линията. Беше някакво чудо, синко. Чудо някакво...

Сет остави гласа от миналото да отлети в лятната мараня и с усилие върна вниманието си към настоящето. По устните му плъзна изненадана усмивка, когато видя жената в траур да се промъква през характерна градинска порта към задната врата на едно заведение, чиито функции би разпознал във всеки град, градче или търговска станция из страната. Тя бързо се шмугна вътре, без да се обръща.

Сет ни най-малко не се затрудни да определи що за къща е това. Първо, тя бе най-добре поддържаната по цялата улица — прясно боядисана, с чисти керемиди, с излъскани месингови топки на вратата — всичко говореше, че това е седалище на знаменитости. Второ, висок жив плет от лигуструм осигуряваше на клиентите дискретност, а и завесите на всички прозорци бяха спуснати, докато прозорците на почтените домове и кантори бяха широко отворени в този час — нещо, което предполагаше, че тази къща не предлага гостоприемство на утринни посетители. Оставаше един-единствен въпрос: каква работа има тук жена като Лорел Синклер.

Той постоя за миг, размишлявайки върху положението. Едно нещо бе научил от Полковника — че е глупаво да прибързваш в каквото и да било. След малко заглежда улицата и откри каквото му трябваше — един негър, който седеше на тротоара и с мрачно

негодувание следеше не особено оживеното сутрешно движение. Сет се приближи към него.

— Ей, 'кво ше кажеш да изкараш пет долара?

ВТОРА ГЛАВА

Когато станеше дума за Лорел Синклер Лафтън, обикновено госпожите и господата от чарлстънското общество озадачено поклащаха глави и отбелязваха, че никой не е в състояние да предвиди какво може да направи тя в следващия миг. Те бяха от Старата гвардия, фамилните им имена се свързваха още с основаването на Юга, а безукорното им възпитание им позволи да преминат през гражданска война, преустройство и природни бедствия с високо вдигнати глави и незасегнато достойнство. Какви ли не превратности бяха преживели — бяха загубили синове, бяха омъжвали дъщери против волята им, но според общественото си положение, а в някои от най-изисканите салони на Чарлстън дори се бяха промъкнал и янки. Но правилата на поведение на аристократите не се измениха и границата, отделяща изисканите фамилии на Чарлстън от целия останал свят, беше ясна и установена, както всякога. А Лорел Синклер се плъзгаше опасно близо до тази граница. Засега не я беше пристъпила, пък и много неща ѝ се прощаваха заради името ѝ, нали в крайна сметка беше една от своите. А своите Старата гвардия умееше да защити.

Майка ѝ беше от нюорлиънските Болийо — фамилия, която, както казваха, можела, да проследи връзките си чак до император Наполеон. Баща ѝ бе един от героите, загинали за славната Конфедерация. Неговата фамилия, която включваше гореспоменатия Джонас Синклер, вдовицата и дъщеря му, бе сред първооснователите на Чарлстън.

Преди три години Лорел си намери чудесна партия в лицето на Джони Лафтън от Кълъмбия. Когато в навечерието на Коледа благополучно я омъжиха и изпратиха на север, всички въздъхнаха с облекчение. Но само след три седмици тя се завърна — в новогодишния ден младият ѝ съпруг не бе успял да преживее един пристъп на пневмония. Шушукаше се, че прибързаното ѝ завръщане след погребението му било по настояване на свекърва ѝ дама твърде чувствителна, като всички Лафтънови, та нервите ѝ не могли да

понесат продължителната компания на новата ѝ снаха — нещо, за което повечето чарлстънски матрони напълно ѝ съчувстваха.

Списъкът от прегрешения на Лорел беше дълъг и разнообразен. Всеки ден тя ходеше на пазар лично, вместо да прати прислужницата си, както подобава на една дама. При това се пазареше, и то на висок глас. Танцуваше полка, докато бузите ѝ пламнат. А и как флиртуваше с Питър Бартън — направо срамота! Е, не че в отношенията им имаше нещо нередно, не — но тази дълготрайна връзка практически го отписваше като кандидат за женитба. А в тия времена, когато мъжете не достигаха, на едно такова прегрешение не можеше да се гледа с леко око.

Но, разбира се, най-смустващи бяха забавленията ѝ в Клуба на ветераните. Тя прекарваше там три следобеда седмично и не само че слушала грубиянските приказки на мъжете, без дори да се изчерви, но всеизвестно бе, че отгоре на всичко играела и карти. А това вече бе един толкова сериозен проблем, че го поставиха за разглеждане в Дамското мемориално общество. Дискусията бързо се разгорещи и лесно можеше да стане ожесточена, но Каролайн с плах и треперещ глас изтъкна своята увереност, че братовчедка ѝ искала само да бъде утеха за галантните герои на Конфедерацията, че за това би трябвало не да я осъждат, а да ѝ изкажат благодарност за нейното великодушие, и че нима всяка една от тях няма загинал баща, брат или съпруг, за когото тия храбри мъже да ѝ напомнят?

Колкото до картите, щом играели само на кибритени клечки, Каролайн не виждала в това нещо кой знае колко нередно. Така че, ако някой има за какво да се срамува, това са самите те, задето им е липсвала смелостта на Лорел Синклер да отхвърлят условностите и скромността и да дадат на нещастниците нещо от себе си. Тук събранието се беше разтурило сред сълзи и сантименталности, обилно примесени със самообвинения и импулсивни намерения, в резултат на което два следобеда седмично Клубът на ветераните вече се посещаваше от здрави матрони със свежи цветя и кошници с плодове — за голямо съжаление на самите ветерани, на които духовитото присъствие на мис Лорел наистина доставяше удоволствие, но, честно казано, им се щеше тя никога да не беше забърквала цялата тая каша.

Но сега, застанала нервно в салона на заведението на мис Елзи, Лорел съзнаваше, че ако този път я разкриеха, вече щеше да си получи

заслуженото. Можеше да ѝ прощават, че танцува полка, някое и друго открито изразено мнение можеше да се пропусне покрай ушите, но дори и Каролайн едва ли би могла да ѝ намери оправдание какво търси в десет часа сутринта в един дом с лоша репутация. Ето защо бе така предпазлива да се възползва от задната врата и на два пъти се озърна да не я види някой как се шумугва в уличката. Стоеше сама, чакаше мис Елзи да се появи и се раздвояваше между суеверния страх, че всеки миг ще я порази гръм, и съвсем естественото любопитство към всичко наоколо.

Беше си направила сметката, че тук се работи през нощта, а по това време на денонощието би трябвало да няма никого, и с облекчение откри, че е била права. Но се удиви и почти се разочарова, че по интериор прословутият бардак не се отличава особено от всеки друг дом в Чарлстън — може би само беше малко по-лъснат.

Нямаше огледала нито по тавана, нито по стените. Нямаше алени кадифета, нямаше драперии от газ, нямаше кристални полилеи... Единственото нещо, което при това съвсем не будеше отвращение, бе един много голям портрет с три жени, две от които съблечени до кръста — но Лорел намери картината повече смущаваща, отколкото предизвикателна и не можеше да разбере какво привлекателно има в нея.

Тапетите бяха златисти, килимът — много фин персийски. Наоколо бяха пръснати множество кресла, канапета и ниски масички, но колкото и да се опитваше, Лорел не можеше да разбере какво отличава тая къща като място за удоволствия на джентълмени... докато погледът ѝ не се спря на дългата вита стълба, от перилото на която висеше копринен чорап. Лицето ѝ пламна, а главата ѝ така се завъртя от разни мъгляви и объркани представи, че тя почти изгуби смелост и в някаква болезнена омая зяпна самотното бельо, украсяващо стълбището.

Лорел трудно можеше да си представи греховностите, които се вършеха под тоя покрив, и се чудеше що за жена би се отдала по собствено желание на това да задоволява евтините нужди на мъжете. Според нея цялата тази идея беше, меко казано, противна, макар и извратено интригуваща. Дали всичкото им бельо е копринено? — питаше се тя — и дали е истина, че се парфюмират между гърдите, зад коленете и по други подобни места, които не е прието да се

споменават? Ами мъжете, които идват тук? Какви ли са те? Съпрузи и бизнесмени като чичо ѝ Джонас, или на тия жени им се налага да се сражават с разни груби, брадясали моряци, с мръсни нокти и изпотрошени зъби?

Очите ѝ не се отместваха от провисналия чорап. Тя дълго разсъждава върху гореспоменатите теми, за които това самотно знаме навяваше мисли. Дори не се усети как несъзнателно, стъпка по стъпка, се приближаваше все повече и повече до стълбата, и най-сетне постави ръка върху колоната. Знаеше, че трябва да се махне оттук, преди някой да я е видял. Там горе наистина можеше да има мъже — какво щеше да прави, ако срещне някой от тях? Или пък някоя от ония, изрисуваните, полуоблечени жени... От тази перспектива тя потръпна, но същевременно у нея се разгоря онова любопитство, за което често я предупреждаваха, че ще я погуби. Трябваше да излезе оттук, и то бързо, докато трезвата ѝ мисъл все още надделяваше и късметът все още не я беше изоставил. Поривът, довел я чак дотук, беше само моментен.

После чу шум зад себе си, и стана твърде късно.

Тя подскочи, обърна се виновно и се оказа лице в лице с някакъв нисък мъж със солидно телосложение. Плешивата му розова глава и сплесканият нос извикаха у Лорел асоциация с млад нерез. Омачканите му раирани панталони от някакъв износен костюм висяха на червени тиранти, а долната половина на лицето му бе покрита със сива четина. Тя го зяпна. Той се почеса по ребрата мързеливо и вулгарно и я запита:

— Ти кво праиш тука?!

— Ами аз... — заекна Лорел. — Вратата беше отворена и аз...

Очите на дребосъка се свиха и я стрелнаха така, че кожата ѝ неволно настръхна. Когато очите им отново се срещнаха, той с открито презрение ѝ каза:

— Не приемаме нови.

Лорел отстъпи, скована от обида, а мъжът се извърна и си тръгна. Душевният потрес придаде на гласа ѝ необходимия авторитет и тя му отвърна смразяващо:

— Уверявам ви, че изобщо не търся работа. Трябва да поговоря с мис Елзи...

Човекът спря, присви очи в подозрителен поглед, който сякаш продължи безкрайно, и сви рамене.

— Ей там, вътре. — Палецът му рязко посочи към една полуотворена врата отвъд салона, след което той се отдалечи.

Когато изчезна, Лорел изпусна една дълго сдържана въздишка. Сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да пръсне корсета ѝ. Всичките ѝ сетива крещяха: „Махай се! Махай се, докато все още можеш!“. Щеше ѝ се, много ѝ се щеше да се махне. Във всичко това нямаше никакво очарование, никакво вълнуващо приключение. Беше уничително, неприятно и повече от страшничко. Никаква работа нямаше тук. Най-добре беше да забрави безумния си замисъл и възможно най-бързо да се прибере вкъщи.

Но в характера на Лорел имаше две много силни черти. Едната беше инатът, а другата — почти самоубийственият отказ да се вслушва в трезвата си преценка, когато трябва. Тя прекоси салона, поколеба се за миг и почука на затворената врата.

В това време Сет последва Лорел вътре в къщата и стигна до задния коридор, по който беше минала. Но той имаше представа от такива места и лесно намери пътя към предните стаи.

Коридорите бяха мрачни и прохладни, с присъщото едва доловимо ухание на мускус. Сет не срещна никого, но щом сви към предната част на къщата, някакъв разярен дребосък с червени тиранти му препречи пътя.

— Какво, по дяволите, значи това? — озъби се той.

Макар че лошото му настроение се дължеше по-скоро на ранния час, отколкото на действително озлобление.

— Тук да не ви е някое проклето хотелско фойе? Трябва ли да почна да заключавам проклетата задна врата, та да не могат да се намъкват всякакви боклуци? Я се махай оттук — въл! — И посегна да сграбчи Сет за самото.

Ръката на Сет плавно се надигна с жест, в който никой не би предугадал насилие, ако не срещнеше погледа му. Но управителят на мис Елзи видя този поглед и онова, което прочете в него, го смрази. Много хора беше виждал — и добри, и зли, и всякакви, за да може правилно да ги прецени — иначе нямаше дълго да се задържи на тая работа. Имаше нещо специфично в очите на човек, който знае да убива — не че би убил, не че е убивал, просто можеше да го направи.

Веднъж придобил такъв поглед, човек за нищо на света не можеше да го прикрие. Лон Портър, който вече дванадесет години работеше при мис Елзи и се гордееше, че е най-добрият в занаята, беше виждал този поглед и преди и знаеше, че от него нищо добро не може да се очаква. Така че отпусна ръката си.

— Отваряме чак след три, господине — каза той, вече по-любезно. — Тогава елате.

Сет бръкна в джоба си и пхна в ръката на мъжа сребърен долар. Мразеше да пръска пари така, на вятъра, но понякога, когато човек не е въоръжен, сътрудничеството е по-ефективно от заплахата. Той попита:

— Имате ли момиче на име Лори?

Лон погледна парчето сребро в ръката си, огледа го в полумрака, излъска го в панталоните си и изобщо не се постара да прикрие подозрението си, когато пак се обърна към Сет. Но той беше практичен човек, така че лесно стигна до решението.

— Имаме една Доли и една Лили. Коя от двете да събудя?

Сет започваше да мисли, че цялото му старание е било залудо, щеше му се никога да не беше започвал всичко това. Да стои тук, в един от най-изисканите публични домове на Чарлстън, и да си губи времето да преследва някаква жена в траур! Толкова отдавна не беше посещавал такова място, а тук ухаеше така приятно, имаше пари в джоба си, и горе спяха две момичета. Дори и Лили. И ако имаше поне малко ум в главата си трябваше да каже на дребосъка с червените тиранти да ги събуди и двете и да се заеме с тях до изнемога. Всъщност беше готов да направи точно това — никога досега не бе имал цял публичен дом само на свое разположение — и вече бъркаше в джоба си да плати на мъжа, когато го обзе раздразнение. Нямаше никакво настроение да се забавлява, а нямаше и да има, докато историзма с Лорел Синклер не останеше зад гърба му.

Той каза рязко:

— Казва се Синклер. Или Лафтън. Вдовица е. Казаха, че тръгнала насам.

Лон учудено го погледна, намръщи се и посочи с глава към отсрещната стая.

— Натам.

Сет му кимна с благодарност, мина покрай него, сетне спря и добави през рамо:

— Смятате ли, че ако човек си поиска достатъчно учтиво, не би могъл, докато чака, да получи чаша кафе?

Лон се поколеба. В главата му се въртяха цяла дузина въпроси, които не смееше да зададе. После измърмори:

— Ей сега идвам. — И потътри крака през салона.

Елзи Кетъл не беше нито толкова стара, колкото изглеждаше, нито толкова млада, колкото се правеше. Лицето ѝ бе разкрасено — миглите ѝ почернени с туш, устните ѝ карминени. Ярकोжълтия цвят на косата си постигаше, като веднъж на две седмици я плакнеше с кислородна и с пепелива вода, големи петна от която отплуваха понякога с водите от банята. Но тънките бръчици, които задържаха пудрата по лицето ѝ и потъваха в деколтето, си бяха лично нейни — беше си спечелила всяка една от тях. Елзи Кетъл обичаше да казва, че вече е видяла всичко на тоя свят.

Но единственото нещо, за което съвсем не бе подготвена в това слънчево юнско утро, беше, когато вдигне очи от счетоводните си книги, да види вдовицата Лафтън, вперила поглед надолу към нея. Толкова се изненада, че изпусна перодръжката, направи петно по хартията и високо изруга:

— Боже всемогъщи! Момиче, как, по дяволите, влезе тук? Виж каква я свърших заради тебе!

Лорел отново заекна:

— Ами аз... Мъжът откън каза, че бих могла... Тоест, аз почуках, но вие не... — След което остави думите постепенно да замрат. Почувства се като глупачка, задето се извиняваше на тая жена и толкова се учуди от себе си, че не можа да измисли какво друго да каже.

В много отношения мис Елзи беше точно такава, каквато Лорел бе очаквала да изглежда една покварена жена. Гласът ѝ бе дрезгав и вулгарен, езикът ѝ грубиянски. Лицето ѝ беше почти гротескно изрисувано и напудрено, а сламенорусата ѝ коса, тъмна при корените, бе повдигната на върха на главата ѝ в някаква абсурдна плетеница от къдри. Носеше крецияща жълто-черна раирана рокля от тафта, твърде дълбоко изрязана и твърде плътно прилепнала по тялото ѝ, а късите ръкави изобщо не прикриваха ръцете на жена на нейната възраст. Лорел я огледа, и то настойчиво, и със задоволство отбеляза, че поне

трите инча от крака ѝ, които се виждаха изпод волана на роклята, все пак бяха скрити под черен копринен чорап. Нищо не можа да я учуди.

Това, от което Лорел се обърка, беше, че прословутата Мадам на най-скандалния бардак в Чарлстън може да бъде видяна в такава делнична обстановка в малката си канцелария без прозорци, яростно да изтърква мастиленото петно, което направи върху счетоводната си книга: Обстановката, както и баналната ѝ дейност, бяха толкова необичайни, че Лорел за миг излезе от равновесие и бе обзета от раздражение и разочарование.

Мис Елзи престана да се занимава със счетоводната книга и нетърпеливо вдигна очи към Лорел:

— Е, момиче, ѝ не стой тука да ме зяпаш така. Какво искаш?

Лорел с усилие възвърна достойнството си и се насили да каже не принудено и любезно:

— Дошла съм да поговорим по една работа.

Ярочервените устни на мис Елзи се разтеглиха в усмивка. Тя се облегна на стола и малко неуверено подпря бузата си с пръст:

— Така ли?

Лорел кимна.

— Ами да. Виждате ли...

— Ти беше племенницата на Джонас, нали така? — рязко я прекъсна мис Елзи.

Лорел се позачуди, но бързо се съвзе.

— Да, така е. Между другото точно затова съм дошла при вас. Виждате ли...

Мис Елзи се закиска.

— Харесваше ми, дядката му с дядка. Жалко, че стана така. Липсва ни на всички.

За свой срам Лорел се изчерви. Внезапно си представи как леля Софи би реагирала на този разговор — или още по-лошо — как би реагирала Каролайн и смелостта ѝ се изпари. Но вече бе отишла толкова далеч и бе поставила на карта толкова много, че нямаше друг избор, освен да продължи. И отново решително подхвана:

— Вижте, мис Елзи...

И отново я прекъснаха. Гласът на другата жена прозвуча енергично и някак делово, но без да изгуби любезността си, и докато говореше, очите ѝ бяха все в счетоводните книги.

— Виж какво ще ти кажа. Понеже дядката ми харесваше и между нас имаше някаква история, ще спестя и на двете ни известно време и ще мина направо към целта. Ти не си първото момиче с положение, което за тия години прекрачва прага ми. Бих могла да ти назова имена, от които ще ги хвъркне шапката. Наистина жалко за някои от тях, и направо срамота колко бързо една дама е готова да падне по гръб, когато няма на какво друго да падне. Но аз не взех на работа нито една от тях, и никога няма да го направя. Истината е, че дамата си е дама, а курвата — курва. Може да организирате разни ми ти благотворителни базари и да слагате масата за чай, но нито една от вас не знае как и къде да хване един мъж иначе защо мъжете ви ще идват при мене? Така че по-добре се връщай вкъщи, преди някой да те е видял тук. Така, както се перчиш като някое плашило, ще вземеш да ми прогониш клиентелата.

Лорел изслуша тази реч с нарастващо негодувание и оскърбление, след което пристъпи и се облегна върху счетоводната книга на мис Елзи. Очите ѝ святкаха. Едно беше да се унижи да дойде тук, да сгреси в очакванията си и на всяка крачка да се парализира от страх, че някой ще я види, но да изживее всичко това и сега да ѝ кажат, че не става дори за публичен дом това вече беше твърде много.

Надниквайки учуденото възклицание на мис Елзи, тя отсече:

— А сега вие слушайте. Не съм дошла тук, за да търся работа. Не съм дошла да слушам циничната ви философия за това кой става и кой не става да работи във вашия... вашето заведение, и съвсем определено не съм дошла, за да търпя обиди! Дойдох... — тя умишлено дълбоко пое дъх, — за да си взема обратно един заем.

Мис Елзи повдигна изтънената си изрисувана вежда.

— Така ли?

— Да, така. — Лорел отмести ръката си от бюрото, отстъпи и още веднъж се опита да си придаде достоен вид. Тя здраво скръсти ръце пред гърдите си и с усилие модулира гласа си до тон, който Каролайн би одобрила като подходящ за една дама.

— Можете да си припомните — монотонно продължи тя, че някъде преди пет години, когато Дамското въздържателно дружество нахлу тук и нанесе порядъчно много поражения в къщата ви, моят чичо беше така добър да ви заеме сто долара за ремонта. Сега, ако обичате, бих искала да върнете тия пари.

По лицето на мис Елзи раздразнението бе изместено от съмнение, което премина в необуздало веселие. Тя се изкиска, разсмя се с цяло гърло и се плесна по коляното от удоволствие.

— Божичко, скъпа, та ти си дяволски нахакана! Нахълтваш тук и очакваш да ти дам някакви си сто долара просто ей така — при това с такава каменна физиономия! Да, ти си от джинса на стария Джонас, просто не може да не си. Когато трябваше, той винаги успяваше да ме разсмее така, че корем да ме заболи!

Страните на Лорел пламнаха, тя здраво стисна преплетените си пръсти и каза твърдо:

— Нищо смешно няма, уверявам ви. Мразя да бъда настойчива, но не ми оставяте друга възможност. Аз трябва да си взема обратно този заем.

Мис Елзи отново се изкикоти и хвана перодръжката си, отправяйки Лорел с кимване.

— Миличка, тия пари съм ги върнала много, много отдавна. А сега се разкарай оттук, преди да си почнала да ми действаш на нервите. Имам си работа.

Лорел не беше готова за всичко това. В първия момент толкова се изненада, че всичко изхвърча от главата ѝ. После троснато каза:

— Не може да бъде! Цели десет години съм броила всяка стотинка, влязла в тая къща, и знам...

Мис Елзи хитро я изглежда.

— Никога ли не си чувала за заплащане в натура, миличка?

Отначало Лорел не схвана какво има предвид. Най-сетне разбра и така се отвори, че дъхът ѝ секна и облещи очи. Това беше единствената ѝ надежда, последният ѝ шанс. Как можеше да ѝ се изплъзва така, с безочлив смях и непристойни подмятания? Ръцете ѝ се вкопчиха още по-здраво, докато се бореше да овладее трепета в гласа си.

— Изобщо не ме интересуват представите ви за разменна търговия. Знам само, че чичо ми ви е дал сто долара в брой, и сега съм дошла да ми ги върнете. В брой.

По развеселеното лице на мис Елзи се мерна нетърпение.

— И какво ще правиш, ако не ти ги върна? Полиция ли ще викнеш? — Тя пак поклати глава и се зае с книгата си. — Нямам време за глупостите ти, момиче. Изчезвай оттук.

Яростта се надигна у Лорел на студени и безпомощни вълни. Тя едва се сдържаше да не потрепери. След всичко това — след прокрадването, след унижението, след пропуснатите възможности; след като изтърпя оскърбителните цинизми на дребния нерез отвън и присмеха и обидите на самата мис Елзи; след като потъпка гордостта си и рискува доброто си име, да бъде отпратена просто така, с поражение, без никаква отплата за неприятностите, освен засегнатото самолюбие и справедливото чувство на възмущение?! Не можеше да го понесе. Немислимо беше.

В живота си Лорел Синклер се беше научила да приеме твърде много неприятности и разочарования. Не беше научила само едно — как да губи с достойнство. И не беше сега моментът да започва да се учи. Тя се наежи, вирна глава и пристъпи към протрития диван срещу бюрото на мис Елзи. Седна с достойнство, оправи гънките на роклята около себе си и изобрази на лицето си любезна усмивка.

— Все още не мисля да си тръгвам. Денят е толкова горещ, пък и нямам кой знае каква работа. Може би просто ще прекарам следобеда тук... А може и вечерта.

Мис Елзи вдигна глава и присви очи.

— Разбира се — добави Лорел и невинно разшири очи, — мога само да се надявам, че няма да прогоня твърде много от посетителите ви, тъй като имам намерението да посрещам всеки един от тях персонално в знак на уважение към скъпите им съпруги, разбира се.

Мис Елзи шумно остави перодръжката върху счетоводната книга. По лицето ѝ нямаше и следа от веселие.

— Виж какво, момиче — студено каза тя. — Просто си избий от главата приказките, които си чувала, че старите курви имали златни сърца — моето е от чисто желязо, дотолкова ми позволява кесията. И ако до пет секунди ти и лъскавите ти фусты не се изметете през тая врата, ще викна управителя си и ще те изхвърля!

— О, скъпа — Лорел отвори чантичката си, измъкна черна дантелена носна кърпичка и вяло започна да си вее с нея. — Не мисля, че трябва да го правиш. Дамското въздържателно дружество едва ли би погледнало с добро око, ако една от неговите членки бъде физически малтретирана, когато се опитва да разясни на една блудница посланието на Исуса. А знам, че не ти се ще да си имаш повече неприятности с Дамското въздържателно дружество, нали така?

Двете жени дълго се гледаха в очите. Лицето на мис Елзи беше сурово и неотстъпчиво, а на Лорел — меко и сладникаво любезно. После изострените черти на по-възрастната жена постепенно се отпуснаха и по устните ѝ заигра искрена усмивка. Тя се облегна и с уважение започна да разглежда Лорел.

— Ама ти си имала делова главица, госпожичке — каза тя след малко.

Лорел си възвърна самообладанието.

— Честно казано, винаги съм гледала да си нямам вземане-даване с жени, които имат делови глави — безразлично завърши Елзи. — Прекалено голяма е конкуренцията.

Лорел хладно каза:

В такъв случай какво щастие за вас, че никога не съм имала интерес към вашия занаят.

Мис Елзи се изкикоти и смехът ѝ проскърца по нервите на Лорел.

— Чух, че играеш покер.

Лорел се учуди, но се постара да не го покаже.

— Да, играя.

— Е, и аз играя. — Мис Елзи стана и заобиколи бюрото. — Някои дори смятат, че съм доста добра. И предполагам, че ей сега ще го разберем, понеже... — Тя се облегна на бюрото, скръсти крака в украсени с пискюли пантофки и каза присмехулно: — Ще открия с блъф.

Лорел дори не мигна.

— Точно така, госпожичке — непринудено продължи Елзи. — Плащам твоето Дамско въздържателно дружество и качвам с един кмет, който е не само добър мой приятел, но и постоянен посетител. И тъй като половината полицейски участък ми дължи по някоя и друга услуга, смятам, че можем да устоим на всичко, което църковните дами могат да ни предложат. Защо иначе мислиш, че толкова време са ни оставили на мира? А сега... — Тя подпря брадичката си с пръст и замислено заглежда Лорел. — Така, като гледам, няма да ме обидиш особено, ако вземеш да кажеш по едно здрасти на тоя-оня от клиентите, но не вярвам да ти стане хубаво, когато същите тия клиенти разказват къде прекарва вечерите си порядъчната мис Лорел Синклер.

Между нас казано, от това май ти ще изгубиш повече. Така че избирай — ще плащаш или ще вдигаш залога?

Един безкраен, вледеняващ миг Лорел издържа на погледа на другата жена. После гордостта на четири поколения Синклерови и Болийо затуптя във вените ѝ, тя събра полите си, изправи се и с високо вдигната глава се измъкна през вратата.

ТРЕТА ГЛАВА

Облегнат на касата на вратата, Сет посрббваше кафето си и с интерес слушаше размяната на реплики отвъд салона. Знаеше, че един джентълмен, разбрал от подслушания разговор как стоят нещата около Лорел Синклер, ще отиде да я изчака у тях — единствено така би било благоприлично. Но Сет нямаше особено чувство за джентълменство, а още по-малко за благоприличие. Всъщност се чувстваше откровено злонамерено.

И любопитно — в цялата тая ситуация все още не долавяше твърде много неща.

Така че съсредоточено слушаше, изчаквайки подходящ момент, и когато Лорел Синклер Лафтън прекрачи прага на вратата с високо вдигната глава и святкащи очи, той пристъпи към нея.

Тя се блъсна в него и отпред по роклята ѝ се разплиска половин чаша изстинало кафе. Тя задавено извика, стресната и смутена, а той бързо я прихвана през раменете, за да не политне.

Докато се опитваше да се размине, тя несръчно отърка в него корсажа на роклята си и промърмори някакво извинение:

— Толкова съжалявам, не ви видях... Извинете, моля... Трябва да вървя.

Сет галантно каза:

— Грешката е моя.

Извади от джоба си носна кърпа, като междувременно незабележимо се отдръпна към стената, за да ѝ препречи пътя за бягство.

Лорел беше убедена, че най-лошото вече е отминало и че сблъсъкът очи в очи с някой от безславните клиенти на мис Елзи или петното от кафе по роклята ѝ не е кой знае каква беда. Само допреди миг-два мисълта, че наистина може да срещне някой долнопробен постоянен посетител, че изобщо може да срещне когото и да било, ѝ се струваше кошмарна, а сега това почти не я впечатли. Тя кипеше от

унижение и чувство за поражение и гледаше само как да се измъкне оттук.

Взе кърпата, която той ѝ предложи, без дори да го погледне, и разсеяно поизчисти корсажа си. Върху черната материя петното едва личеше и не си заслужаваше да се бави.

— Надявам се, че не ви опарих — каза той. — Трябваше да гледам къде вървя.

И тя смътно забеляза — беше твърде объркана, за да обръща много-много внимание — че стои прекалено близо до нея и някак твърде съсредоточено я оглежда. „А може би, смутено си помисли тя, се опитва да разбере коя съм и какво правя тук...“

Хрумна ѝ, че би могъл дори да я помисли за някое от момичетата на мис Елзи, и тази мисъл толкова я разтревожи, че бързо дойде на себе си.

— О, няма нищо отвърна тя и мушна кърпата обратно в ръцете му. — Нищо ми няма.

Опита се да мине покрай него, но той не ѝ даде път. В този момент тя разбра, че неприятностите ѝ тепърва започват.

Бавно вдигна очи към него — по-късно щеше да си спомни, че е висок, хубавец, че лицето му с бронзов загар, за разлика от преобладаващата мода, беше гладко обръснато. А Лорел винаги бе харесвала гладко обръснати мъже. Къдравата му коса бе изрусяла по краищата. Фигурата му, елегантна и стройна, изпъваше раменете на кафявия туидов костюм и се стесняваше към тънка талия и тесни бедра. Всичките тия детайли тя възприе автоматично, без особен интерес, тъй като единственото, което действително забеляза у него, беше неопределимото, но безспорно мощно излъчване, скритата сила, която за някоя по-неуверена жена би изглеждала застрашителна. Той любезно се усмихна, но в очите му нямаше топлина. При това препречваше пътя ѝ.

Тя хладнокръвно вирна брадичка.

— Господине, направете път, ако обичате.

Тъглчетата на устните му трепнаха, той най-искрено се разсмя и меко ѝ каза с провлечения си говор:

— Вие пък, мисис Лафтън! Не мисля, че искате да излезете точно оттук. Ще изскочите право на улицата и някой може да ви види.

Тя се удиви колко е прав и бързо се извърна да тръгне обратно, после спря. Сърцето ѝ, което биеше в яростен ритъм още откакто излезе от канцеларията на мис Елзи, внезапно замря в тревога и сякаш заседна под лъжичката ѝ. Тя се скова от ужас и предпазливо погледна назад към непознатия.

— Откъде знаете името ми?

Той леко кимна към вратата отвъд салона.

— Не можех да не подслушвам — призна, като безуспешно се опита да се направи на засрамен. — И трябва да ви кажа, мадам, че достойно издържахте битката. За момент дори си помислих, че сте надвили.

Лорел изпусна една дълбока въздишка и бузите ѝ отново пламнаха. Едно беше да преживееш унижението и обидите на уличница като мис Елзи, но някакъв напълно непознат мъж да стане свидетел на падението ти... и после да ти се подиграва за това! Горчив срам и гняв заседнаха в гърлото ѝ и тя с мъка изрече:

— Разговорът, господине, беше личен и не ви влиза в работата. Приятен ден. — После повдигна полите си, за да се отдалечи.

— Е, може и да не е така — нехайно се съгласи той. — Я да видим, може пък да ви помогна.

Тя се спря. Знаеше, че не трябва, и го почувства още по-ясно, когато съзря лукавото пламъче в притворените му очи. Но въпреки това спря, високомерно вирна глава и попита:

Така ли? И как?

— Какво ще кажете да ви дам възможност да спечелите тия пари?

Докато схване какво има предвид той, на Лорел ѝ трябваха цели пет секунди — никога преди не беше получавала подобно предложение, а и нямаше причина да го очаква. Отначало така се смая, че дори не знаеше как да реагира. Сетне очите ѝ се разшириха, ноздрите ѝ потръпнаха и ръката ѝ посегна да го зашлеви.

Но още преди да стигне и на педя от лицето му, пръстите му обхванаха китката ѝ спокойно, но така здраво, че тя се уплаши. Зад престорената изненада в очите му се четеше присмех.

— Така ли ми се отплащате, задето се опитвам да ви помогна?

— Ах, вие, отвратително, жалко създание! — просъска тя и се опита да издърпа ръката си. — Как смеете! Моментално ме пуснете да

мина!

Той я оглеждаше спокойно и замислено, но хватката му върху ръката ѝ бе стоманена.

— Честно казано, мис Лорел, и друг път съм получавал плесници. Допускам, че бих го преживял и сега, но ако нямате нищо против, предпочитам да не го правите. Поне докато не си поприказваме.

— Да поприказваме ли?! — Тя почти забрави да се съпротивлява и занемя от недоверие и негодувание. Едва сега за пръв път ѝ дойде наум, че наистина се намира в опасно положение — съвсем незащитна в тоя бардак с някакъв непознат, който се подиграва с нея и здраво я държи в лапите си — и направи опит да потисне пристъпа на паника.

Остана твърда и непреклонна, когато го погледна право в очите. Вложи в тона си увереност, каквато далеч не чувстваше, и рече:

— Господине, бъркате ме с някого. Аз не съм... — тя преглътна, — не работя тук. И ако незабавно не освободите ръката ми, ще изкрещя достатъчно силно, за да докарам тук полицията, без значение на чие подчинение е тя.

Погледът му зашари по нея. Тъглчето на устните му потрепна, веселото пламъче в очите му се разгоря в открит присмех.

— Нямах намерение да ви обидя, мадам. И без да подценявам очевидните ви... ъ-ъ... очарования, смятам, че вие сте тази, която греши. Знаете ли, на такова място пари могат да се спечелят не само по един начин.

Тя го изглежда.

— За какво говорите?

Той бавно пусна китката ѝ и се усмихна.

— Чух, че играете покер.

Тя така се изненада, че дори не се възползва от възможността да побегне.

— Е, и?

— И си помислих, че една малка приятелска игра може да ви заинтересува.

„Това, което става, е невъзможно“, помисли си Лорел.

Утрото започна най-обикновено, като всяко друго утро в живота ѝ. А после най-ненадейно откри, че семейството е на ръба на

сиромашията; попадна в един бардак, бе пленена от някакъв непознат, който я подигра и оскърби, като допусна, че тя не може да му устои; а сега изведнъж разбираше, че той просто искал да играе с нея карти. Ох, да можеше да тръсне глава и всичко това да изчезне, да се намери пак в салона си на улица „Ламбол“ и да си спомня за всичко като за някакъв чудноват сън!

Тя разсеяно разтри китката си. Макар всъщност да не я бе обидил, плътта ѝ все още чувстваше допира на силните му пръсти. Никога досега никой мъж не я беше сграбчвал така и от докосването сърцето ѝ все още биеше учестено. Щеше да е глупаво и миг още да остане тук.

— Боя се, господине — ледено каза тя, — че и дума не може да става за вашето предложение. Та аз не ви познавам. — И отново повдигна поли, за да си тръгне.

— Казвам се Сет Тейт. — Той пхна шапката си под мишница и леко небрежно се поклони. — Е, вече ме познавате.

Усмивката, която ѝ хвърли, беше очарователна, а предизвикателството в очите му я разяряваше. Но не това спря Лорел — кръвта ѝ кипна, като видя мис Елзи, която, явно дочула разправията в коридора, дойде да види какво става и облегната на вратата, лукаво и развеселено наблюдаваше сцената. Извила назад полуголото си рамо, щедро излагайки на показ едрите си гърди, тя спокойно и преценяващо изучаваше Сет. Изражението ѝ събуди у Лорел желанието да ѝ избоде очите — последното нещо, което можеше да понесе тази сутрин, бе съжалението на някаква си проститутка.

Лорел хладнокръвно се обърна към Сет Тейт:

— Не виждам как една „приятелска игра“ би оправила положението ми. А за нещо по-сериозно нямам пари.

— За мен ще е щастие да ви заема.

Тя го изгледа, внезапно забравила налегналите я грижи.

— И ще платите... само за да играете карти с мене?!

Той меко отвърна на погледа ѝ.

— Ами нали за това плащат мъжете по такива места? За компанията на жена.

Лорел рязко си пое дъх. Но не беше чак толкова възмутена, колкото следваше, и унищожителните думи, с които трябваше да му отговори, не идваха на езика ѝ. Съзнанието ѝ бе завладяно изцяло от

странното, интригуващо намерение на един мъж да ѝ плати, за да седне на масата срещу него и да играят карти.

— Вие... Вашето държание е под всякаква критика, господине — продума най-сетне тя, но не направи крачка към драматичния изход и към последния си шанс да спаси достойнството и репутацията си.

— Ама така де, мисис Лафтън — логично ѝ отвърна той. — Щом срещате един мъж в публичен дом, как можете да очаквате от него да се държи като проповедник?

Сет чу как някой зад него избухна в смях, извърна се и срещна погледа на мис Елзи. Лорел остана доволна, че не трябва да му отговаря — каквото и да кажеше, само щеше да влоши нещата... и вероятно да пропусне последната си възможност да се отърси от всичкия ужас, който преживя тази сутрин.

По-късно нямаше да може да се оправдае пред себе си, ме е действала импулсивно, без да се замисли, изцяло подчинена на моментния си порив. Всъщност обмисли всичко — разбира се, дотолкова, доколкото можеше да се обмисли едно прибързано решение — кратко, едностранчиво и твърде емоционално.

Навярно щеше да стигне до заключението, че тази сутрин нещата едва ли щяха да отидат чак дотам, ако не беше толкова ядосана, все още тръпнеща от унижение и поражение. Или поне ако онзи непознат не беше посипал сол в раните ѝ с обидната си наглост. А като се имат предвид и парите... Тя можеше да спечели, знаеше, че може. Години наред беше наблюдавала шмекериите на чичо Джонас, и това не бе напразно. Когато човек изгуби всякаква надежда, пътища за отстъпление много. Тя можеше да спечели — и хем Сет Тейт щеше да си получи заслуженото, хем тя щеше да изпита огромното удоволствие да се изсмее в лицето на мис Елзи на излизане.

— Нямате нищо против да използваме салона ви за една бърза игра, нали, мадам? — попита Сет.

— Не бих пропуснала това за нищо на света — изкикоти се мис Елзи.

Тя влезе в салона. От чекмеджето на една от масичките извади нова колода карти и я подаде на Сет, като се наведе толкова ниско, че ръката ѝ се отърка в неговата.

— Трябва да съм сигурна, че само ще играете карти. Както дамата каза, тя не работи за мен, а хич не ми се ще един изискан млад

мъж като вас да хлътне в някоя история.

— Имате думата ми — сдържано отговори Сет, но явно направи гримаса, която Лорел не можа да види, понеже мис Елзи се засмя и преди да се отдалечи, го погали по врата с върха на пръстите си.

Сет постави колодата по средата на масата и въпросително погледна към Лорел. Тя се поколеба за миг, после влезе в салона, седна и започна да сваля ръкавиците си пръст по пръст.

Той дръпна един стол и за себе си, седна, бръкна в джоба си и постави на масата пред нея златна петдесетдоларова монета.

— Дамата раздава — подкани я той.

Лорел премести поглед от монетата към противника си, прикривайки учудването си... и алчността си. Смъкна и другата си ръкавица и се пресегна към колодата.

— Ако нямате нищо против, мистър Тейт — оживи се тя, — да играем така: каре аса бие кент флоша.

На свой ред Сет прикри учудването си, когато тя разбърка картите с ловкостта на корабен мошеник и започна да раздава.

Сет беше човек, който се вслушваше в инстинктите си, а сега те крещяха в хор. Онова, което започна като простичка и целенасочена мисия, взе някак много да се усложнява — с всяка минута все повече. Той знаеше, че любопитството може да стане опасно, ако не се сдържа както трябва, и се беше научил търпеливо да се добира до това, което не знае. В цялата тая работа имаше нещо гнило и докато не разбереше какво е, щеше да пипа много предпазливо.

Изучаваше жената насреца с хладнокръвно прикрито любопитство. Чертите на лицето ѝ бяха сурови, с ясно очертана уста и заострена брадичка. Фигурата ѝ беше слаба, някой би казал дори кльощава, но строгостта ѝ се смекчаваше от кройката на роклята, която го затрудняваше да види какви крака се крият под всичкия този плат, и от извивката на бюста ѝ, която за огромно задоволство на Сет не можеше да се прикрие. Известно време той съзерцава очертаните под черната рокля гърди с трезвата и съвсем естествена преценка на мъж, който месеци наред не само не е бил, но не е имал и желанието да бъде с жена, и намери усещането за напълно задоволително.

Сет реши, че Лорел Синклер хич не е неугледна — не беше видял неугледна жена на изток от Мисисипи, — а мри известни обстоятелства би могла да се нарече дори хубава. Например, ако косите

й са разпуснати, или ако някой успее да заличи тази постоянна бръчица между веждите й... Когато тия нейни сребристи очи святкаха гневно, тя беше почти красива и го караше да се чуди как ли би изглеждало лицето й пламнало, мило и добре нацелувано... Не, реши той, хич не е неугледна. Просто съвсем не бе такава, каквато той очакваше.

Мина му през ум, че с нея все още не е стигнал доникъде. Как да разбере какво знае тя за баща си и полковник Айк, без да й каже повече, отколкото възнамеряваше да разкрие? Той с ужас осъзна, че никога дори не е знаел фамилното име на Полковника. Там, на Запад, тия неща нямат значение, но тук, на пъпа на цивилизацията, това беше голям пропуск. И разговорът с мисис Порел Синклер Лафтън би бил много по-лесен, стига само да имаше откъде да започне.

— Къде се научихте да играете така? — попита той след малко.

Тя не отмести очи от картите си.

— Чичо ми ме научи. Колко карти, мистър Тейт?

Сет небрежно остави на масата две карти.

— Предполагах, че е съпругът ви.

— Съпругът ми не играеше. — Тя му даде две карти и изхвърли една.

Сет прикри озадачението, с което я наблюдаваше как си раздава една карта.

— Значи сте омъжена?

— Вдовица съм, както лесно можете да видите — погледна го тя.
— Ще залагате ли?

Сет тихо плъзна две петдоларови монети към средата на масата.

Тя имаше непроницаемо лице, което би й било много полезно във всяко казино в страната. Това беше само едно от нещата, които будеха възхищение у Сет.

— Както виждате, нямам дребни. Но плащам и качвам на двадесет и пет, нали?

Сет повдигна вежди.

— Значи приемате играта сериозно, мадам?

— Само така знам да играя.

— Много хора ще ви кажат, че това е опасен навик.

Тя хладнокръвно издържа погледа му.

— Опасен е само когато губите, мистър Тейт.

Сет отново погледна в ръцете си.

Лорел го наблюдаваше, сякаш се опитваше да прочете нещо по лицето му. За пръв път виждаше такова неразгадаемо лице и й мина през ума, че той би могъл да е добър играч като нея, а и по-добър. От тази мисъл гърлото й пресъхна и стомахът й болезнено се сви.

Ако дори за миг си позволише да помисли какво прави, щеше да изгуби смелост. Това не беше като да играеш на кибритени клечки с банда бърбиви старци, чийто единствен залог в играта е присъствието на духовитата млада дама. Не беше и като да си прехвърляш тестето с чичо Джонас, докато той със светнали очи поглъща ранната зрялост на фигурата й и разправя безкрайни истории от младостта си. Сега играеше на истински нари — които при това дори не бяха нейни — на място, където не би следвало да се намира, и с мъж, когото не познаваше... мъж, който със самото си присъствие тук доказваше, че изобщо не е джентълмен; мъж, който си бе уредил това запознанство, оскърбявайки я неведнъж; мъж, чиито пъргави, будни очи не пропускаха нищо и не издаваха нищо. Да, наистина беше опасно. Но сега не можеше да се замисля за това. Нямаше никакво намерение да губи.

Той сякаш изобщо не забеляза, че мис Елзи се прокрадна зад гърба му и започна да го поглажда по раменете. На Лорел това й се стори и предизвикателно, и дразнещо. Що за човек е тоя, който ще позволи да го любят така, пред всички, когато на масата му седи дама? Ами такъв човек, мрачно си напомни тя, който ще отиде първо на място като това. В крайна сметка той едва ли би тръгнал да търси прословутия червен фенер на мис Елзи само за да изпие чаша кафе.

След малко той каза:

— Чудя се, мис Лорел, не познавате ли случайно един мъж, известен като Полковника?

— Познавам твърде много полковници — отвърна тя малко нетърпеливо. — В Чарлстън полковници колкото щеш. — Напрежението нарастваше непоносимо. — Какво казвате, мистър Тейт?

Той разсеяно прибави няколко монети откъм своята страна и призна:

— Ами трудно ми е да реша. От една страна, не бих искал да изиграя една дама. А от друга, няма да е често да не ви оставя

възможност да ми платите. А защо просто да не предоставя нещата на вас? Плащам вашите двадесет и пет... — Той побутна напред монетите — и качвам още пет.

Гърлото на Лорел се сви. Ако спреше сега, нямаше да изгуби нищо друго, освен парите, които той ѝ зае. Но ако продължеше...

— Специално този полковник тук-таме е известен под името Айк — небрежно подхвърли той.

В името трябва да имаше нещо познато, но Лорел беше толкова слисана, че не се замисли и кратко отвърна:

— Не, не познавам такъв.

Тя потупа с пръсти по картите си. Погледна парите в средата на масата и бързо пресметна нещо наум. Единственото, което не направи, бе да погледне Сет Гейт в очите. Не и докато не реши.

— Защо просто да не кажем пода, мистър Тейт? — мило каза тя и избута напред петдесетдоларовата монета. Погледна го с безстрастен поглед и макар че устните му се усмихваха, в очите му срещна същата пресметлива безизразност.

— Ами може. Предполагам, че така ще е най-просто.

Той покри залога ѝ.

— Но ако загубите, това са петдесет долара.

— Но ако спечеля, са сто. — Тя се усмихна и свади картите си на масата. — Кент флош. Ето как играта става интересна. Нали, мистър Тейт?

Докато проучваше картите ѝ, изразът му остана непроницаем. Очите му продължиха да гледат лукаво и будно, устните му все още бяха свити в усмивка.

— А, значи затова в началото искахте да играем до кенти? Гледай ти каква щях да я свърша.

Погледът му се плъзна от картите към нея и той се засмя, а в очите му проблесна искрица на истинско възхищение.

— Моите поздравления, мадам! Вие трябва да сте един от най-ловките мошеници, които съм виждал.

В миг дъхът на Лорел спря, кръвта ѝ се качи в главата и тя не можа дори да продума. Когато тръгна да отговаря, така се задави от гняв, че думите прозвучаха почти несвързано:

— Как... Как смееете да ме обвинявате, че... че съм измамница?!

— При това една от най-добрите — ласкаво я похвали той.

Лорел отново си пое дъх, този път без да се задави. Сърцето ѝ туптеше така яростно, че ръцете ѝ се разтрепериха. Но тя с огромно усилие се овладя, хвана се здраво с две ръце за масата и го погледна в очите.

— Господине — отсечено каза тя, — вашите обвинения са повече от оскърбителни и аз няма да ги удостоя със защита. Правилата бяха ясни от самото начало. А сега, ако обичате, ще ви оставя парите, които ми дадохте назаем, и ще събера печалбата си.

Той се изсмя, наблюдавайки я през масата с неприкрито наслаждение.

— Да ви кажа, уважаема госпожо, доста сте хладнокръвна.

Но когато тя гневно и нетърпеливо посегна към монетите в средата на масата, той предупредително вдигна ръка.

— Един момент, ако нямате нищо против.

Лорел забеляза, че очите на мис Елзи лудо играят. Тя се облегна назад и усети смразяващо присвиване под лъжичката.

Сет свали картите си.

— Каре аса — спокойно обяви той. — Май са повече от един кент флош, а?

Лорел почувства как пребледнява, връхчетата на пръстите ѝ изтръпнаха, а устните ѝ се вкочаниха.

— Но това... това е невъзможно!

— Аз ви казах, че сте една от най-добрите. Но мен ме е учил експерт.

„Времената се променят, обичаше да казва Полковника, и човек трябва да се променя заедно с тях“. Още когато ограбваха влакове и живееха подчинени единствено на волята и оръжието си, той се постара Сет да научи правилата на цивилизацията, така че да може да се оправи навсякъде, където му се наложи. Проблемът беше, че Полковника го научи много по-добре на други неща, и Сет нямаше интерес да се променя.

На Сет Тейт този труден живот му харесваше. У него нямаше нищо цивилизовано, въпреки всичкото четене, писане и изискани маниери, с които Полковника насила му напълни главата. Беше свикнал да си взема всичко, което поиска, също както преди години

Полковника и Огъстъс Синклер хладнокръвно бяха изчезнали с всичкото онова злато.

„Чудо някакво“, казваше Полковника. На Сет за миг му се причу изпълненият с благоговение и удивление глас отново да разказва приказката отпреди повече от двадесет години.

— Та ние с Гъс се намъкнахме в оная вагонетка, очистихме охраната и намерихме златото. Злато от хазната на янките. Взехме го и нито за миг не се усъмнихме, че вършим нещо нередно.

— Бяхме на близо десет мили от Чайнатри и решихме да го скрием там, при семейството на Гъс.

— Но започнаха да ни обстрелват. Тогава Гъс взе златото, а аз се опитах да ги задържа, за да може той да избяга. Е, задържах ги. После до края на войната янките ме държаха във военнопленнически лагер.

— След войната се върнах в Чайнатри, но го бяха изгорили. Семейството беше намерило подслон някъде на юг. А Чарлстън в ония дни не беше особено дружелюбно място за един бивш бунтовник и не можах да остана, за да се поразтърся наоколо. Хлътнах в някаква история и трябваше да се изпарявам на Запад, но винаги съм смятал да се върна. И още смятам. То си е там и само чака...

Мис Елзи избухна в смях, връщайки вниманието на Сет към настоящето.

— Смятам, че днес просто не ти върви, нали така, миличка? Е, сега може би ще се научиш да си стоиш вкъщи, където ти е мястото.

Лорел се отдръпна от масата, заслепена от гняв, и се извърна да си върви.

— Ъ-ъ... мис Синклер!

Тя се обърна. Очите ѝ святкаха и стискаше юмруци така здраво, че ноктите ѝ се впиваха в дланите. Сет Тейт прибра парите си и спокойно вдигна очи към нея.

— Мисля, че ми дължите петдесет долара.

— Нищо не ви дължа, господине! Вие мамехте!

— Не съм мамил — съвсем на място ѝ припомни той, — щом и двамата сме играли по едни и същи правила.

— Аз нямам никакви пари — твърдо каза тя. — И вие го знаехте още от самото начало.

Той се престори, че размишлява.

— О, срамота! Предполагам, че ще измислим някакъв начин да ми върнете тия нари.

Това вече беше твърде много. Зави ѝ се свят, пулсът ѝ се учести и ако имаше смелост, щеше да го заплюе в лицето. Тя събра полите си и без дума да каже, горделиво се отправи към задната врата.

Мис Елзи все още се кикотеше.

— Харесвате ми, господине. — Ръката ѝ се плъзна отзад по тила му и се вмъкна в яката, а в закачливия ѝ поглед се появи съблазън. — Знаете ли какво ще ви кажа — измърка тя, — елате пак някой път и ще видим какво можем да направим за вас тук, в къщата.

— О, това е наистина добро предложение, мадам. — Сет се надигна и взе шапката си от облегалката на стола. — И между другото... — той подхвърли на масата двудоларова монета — благодаря, задето ви използвахме салона.

Той си тръгна, но забеляза нещо на пода зад стола на Лорел. Наведе се, вдигна чифт черни ръкавици, поддържа ги замислено и се обърна към мис Елзи:

— Само още нещо — попита той. — Наистина ли сте върнали на чичо ѝ ония пари, както ѝ казахте?

Мис Елзи драматично повдигна тънко изрисуваните е и вежди.

— Би трябвало да знаете и да не задавате такъв глупав въпрос. Проститутките винаги плащат дълговете си. Също както картоиграчите — усмихна му се тя.

След миг Сет ѝ върна усмивката, плесна се с ръкавиците по бедрото и тръгна да догони Лорел Синклер.

— И пак да дойдете, чухте ли? — повтори поканата ей мис Елзи.

— Можете да бъдете сигурна — отвърна той през рамо. В този момент се дочу женски писък.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Сет стигна до задната врата точно когато някой се скриваше зад ъгъла. Ръката му се плъзна към кобура и той високо изруга, спомняйки си, че го беше оставил. С два скока слезе по стъпалата и намери Лорел Синклер на четири крака в калта. Несвързаните звуци, които излизаха от гърлото ѝ, можеха да са и хълцания, но по-вероятно бе да е задъхана от ярост.

Той я хвана за рамото, тя сляпо се изтръгна с гневен вик и силно го заудря по коляното.

— По-спокойно! — изкомандва той, като се опитваше да се отбранява от ударите ѝ. — Нищо лошо няма да ви сторя!

Но тя продължаваше да сипе удари и щом мис Елзи се появи на задните стъпала, той се отказа да се бори и изтича след мъжа, който беше изчезнал зад ъгъла. След малко се върна сам. Разположението на къщите в Чарлстън беше такова, че нито една фасада не беше обърната към улицата. Нападателят можеше да е хлътнал в някой от околните четири двора или дори да е прекосил верандата, да се е измъкнал на улицата и да се е скрил в тълпата.

Мис Елзи помагаше на Лорел да се изправи, макар че тя ѝ беше толкова благодарна, колкото и на Сет. Раздвояваше се дали да бърше калта от полата си, или да отблъсква ръцете на другата жена, като през цялото време мърмореше под носа си какви ли не епитети. Изглеждаше пребледняла и потресена, но познатата V-образна бръчица беше на мястото си между веждите ѝ и освен леко поразкъсаната на рамото рокля и калното петно по бузата, изглежда нищо ѝ нямаше.

— Какво стана? — властно попита Сет.

Лорел не беше разбрала какво точно става. Опита се да си спомни, но всичко ѝ бе като в мъгла. Беше изскочила стремглаво от къщата, прекалено ядосана, за да вижда пред себе си, и внезапно две груби ръце я бяха сграбчили. Тя бе паднала на земята и все още беше твърде стресната, за да може дори да почувства страх.

— Тъкмо завивах зад ъгъла, някой ме блъсна отзад и ме събори.

Тя учудена разбра, че гласът ѝ трепери. Това така я разстрои, че стисна зъби и занемя. В никакъв случай не искаше да се заплаче точно сега — пред омразната мис Елзи и пред този арогантен мистър Тейт.

— Не успяхте ли поне да го видите?

— Не...

Тя съсредоточено изтупваше едно кално петно от полата си. Искаше ѝ се да си бъде у дома и да забрави тази отвратителна сутрин... Или не, първо искаше да накара ръцете си да спрат да треперят.

— Навярно се е блъснала в някой пиан от снощи, който си е тръгвал — с отвращение промърмори мис Елзи. — Боже милостиви, момиче, какво очакваш, щом се промъкваш през задната врата на публичен дом? Сигурно си уплашила нещастника до смърт! — Тя погледна към Сет, вече без предишното гостоприемство. — За Бога, бихте ли я махнали оттук, преди да ми докара още някоя беля? Както е тръгнала, скоро ще вземе и да подпали къщата! — И тя със замах повдигна тежко парфюмираните си поли и изкачи стъпалата.

Сет видя как затваря задната врата, чу рязкото падане на резето и се обърна към Лорел. Тя си оправи шапката, намести талията на жакета си и никой на света не би допуснал, че е преживяла нещо повече от неочакван порив на вятъра. Сет измъкна ръкавиците ѝ от джоба си и любезно ѝ ги подаде.

— Забравихте си ги.

— Благодаря.

Гласът ѝ се беше успокоил, но когато тръгна да си слага ръкавиците, Сет видя, че ръцете ѝ треперят ужасно.

Внезапно съчувствие смекчи възхищението, което изпитваше към нея, и той го изрази с леко кимване.

— Отвратителна сутрин имайте, а, уважаема госпожо?

За пръв път на езика ѝ не дойде никаква острота. Тя помълча, докато изпъваше ръкавиците на пръстите си, леко въздъхна, погледна го право в очите и отвърна просто:

— Да, така е.

Този кратък миг на уязвимост удиви Сет и го обърка само това не бе очаквал от нея и не знаеше какво да ѝ каже... и дали изобщо иска да ѝ каже нещо. Но още преди да успее да осмисли това, мигът отлетя и

Лорел побърза отново да се заеме с ръкавиците си, сякаш хе сърдеше на себе си, задето позволи да проникнат зад бронята ѝ.

— Е — разбърза се тя, — благодаря ви за помощта, мистър Тейт, макар и дребна и позакъсняла. А сега да си вървя.

Сет едва съдържа една усмивка на чисто задоволство — чувство, което отдавна не бе изпитвал. Лорел Синклер беше жена, която умееше да държи един мъж настръхнал.

Той тръгна редом с нея.

— Няма да припаднете, нали?

— В никакъв случай — с насмешка каза тя. — Никога не припадам.

— И не плачете?

— И никога не плача. Това само влошава нещата.

— Хубаво. Тъй като вече изцапахте носната ми кърпа с кафе, а друга не нося.

В края на двора тя поспря, огледа набързо улицата и решително се обърна към него:

— Приятен ден, мистър Тейт.

— Ще ви изпратя до вкъщи.

— Не, няма да направите такова нещо!

Тя се опита да си тръгне, той я прихвана леко, но здраво за лакътя и повтори:

Ще ви изпратя до вкъщи. — И тонът му беше не по-малко решителен от нейния.

— Вие да не сте се побъркали? — Тя безуспешно се опита да изтръгне ръката си. — Да не мислите, че ще се оставя някой да ме види, че вървя по улиците на Чарлстън заедно с вас? Та аз дори не ви познавам!

Гласът ѝ издаваше истинска тревога, тя още веднъж светкавично огледа улицата и това развесели Сет. Една волска кола изтрополи покрай тях и тя се отдръпна назад в сянката, докато група дами с чадърчета в ръка преминат по отсрещния тротоар, но те и не погледнаха насам.

— Моля ви, мистър Тейт! — Тя вдигна към него очи, потъмнели от безпокойство. — Трябва да разберете, няма да е благоприлично да ме видят с... Как да ви обясня? Не трябва да си правите труда да ме изпращате до вкъщи!

— Всичко, което разбирам, е — отговори той, категорично отказвайки да прояви разбиране, — че няма да ви оставя да си вървите сама след всичко, което току-що се случи.

Лорел искаше да му посочи, че проявява кавалерството си не на място и съвсем не навреме, че на нея нищичко ѝ няма, че не се нуждае нито от неговото, нито от чието и да било друго покровителство и че неуместните му джентълменски инстинкти биха могли да причинят повече вреда, отколкото полза — нещо, което всеки истински джентълмен веднага щеше да схване. Но в погледа му се четеше инак, а брадичката му беше вирната упорито като нейната. И за двамата беше очевидно, че колкото повече се бавят да излязат от двора, толкова по-голяма е вероятността да ги види някой неин познат — нещо, което тя не би понесла. Не и днес.

— Е, добре! — Тя нетърпеливо издърпа ръката си. — Но, за Бога, поне вземете карета. Не искам някой да ни види.

Той отметна глава и се разсмя, с което така я озадачи, че безпокойството ѝ отстъпи пред нов пристъп на гняв.

— На какво се смеете? — строго попита тя.

— На вас. — Очите му играеха. — Цели двадесет минути играхте с мен покер в публичен дом, а сега се притеснявате, че ако ви видят с мен по улиците, репутацията ви ще се подрони.

Лорел раздразнено се намръщи, но нищо не можеше да му каже, а той се отдалечи, като продължи да се кикоти.

Сет скоро намери екипаж и помогна на Лорел да се качи бързо и без да се церемони. Тя даде напътствия на кочияша, облегна се на протритата кожена тапицерия, притвори очи и си позволи лека облекчена въздишка.

В прашното купе се почувства в безопасност, но щом мускулите ѝ се отпуснаха, веднага я обзе ужасна слабост — едва сега започна да осъзнава какво ѝ се бе случило. Тя беше нападната! Тук, по улиците на Чарлстън, по които цял живот се движеше съвършено безопасно, някакъв тип се беше приближил иззад гърба ѝ и бе употребил насилие срещу нея! Такова нещо никога не ѝ се беше случвало — нито мъж я бе хващал грубо с ръце, нито някой ѝ беше причинявал физическа болка. И припомняйки си преживяното, вътрешно потръпна и я втресе. Можеха да я убият, можеха... можеха да я изнасят! Макар всичко да

беше отминало, тя още не можеше да се успокои и от ужас я изби студена пот.

— Греховете си ли изреждате, мис Лорел? — провлече мек, подигравателен глас насреща ѝ.

Очите на Лорел трепнаха и се отвориха. Тя с такова увлечение повторно преживяваше ужаса, че беше забравила спътника си. Гласът му я изтръгна от унеса и тя мигновено се сопна:

— Да нямате нахалството да намеквате, че си заслужавам това, което ми се случи?!

— В никакъв случай, мадам! Не бих си и помислил такова нещо. Всеки ще ви каже, че сте една изискана, порядъчна жена.

— А вие несъмнено сте най-зле възпитаният мъж, когото съм срещала — процеди тя и стиснатите ѝ юмруци прилепнаха към полата ѝ. — Ако притежаваште и половината чувствителност, която Бог е отредил на метличината, щяхте да разберете какво съм преживяла и да проявите към мен малко отзивчивост, малко...

— Съчувствие ли? — Това изглежда му се стори безкрайно забавно. — Слушайте, уважаема госпожо, видях ви как се грижите за себе си и трябва да ви кажа, че съчувствието ми е изцяло на страната на мъжа, който избяга. Навярно бягаше, за да спаси живота си.

Тя почувства как по бузите ѝ избива руменина, очите ѝ се присвиха и се опита да измисли каква острота да му каже, но в този момент осъзна, че вече не потръпва от ужас. Той беше успял да обърне страха ѝ в гняв и тя внимателно го изглежда, чудейки се нарочно ли го е направил.

Той се засмя и каретата се изпълни с мъжкото му присъствие. Шапката му небрежно висеше на коляното, а краката му бяха толкова дълги, че другото му коляно докосваше полата ѝ. Тя не помнеше да е виждала мъж с такива дълги крака, нито пък с такива силни бедра. Побърза да прогони мисълта за бедрата му, но забеляза, че учестеният ритъм на сърцето ѝ съвсем не се забави.

Лицето му бе дебнещо и непроницаемо, точно както на масата за покер, и изразяваше съвсем искрена, непринудена веселост — сякаш знаеше някаква непристойна тайна, която пазеше за себе си, или пък, като я гледаше, си мислеше неща, които никой порядъчен мъж не би помислил. Но нали всъщност той не беше порядъчен мъж? — напомни си Лорел. Само един поглед към тия лукави, прекалено схватливи очи я

убеди, че той се ръководи от всичко друго, но не и от любезност. Съвсем трябва да е изгубила ума си, за да допусне, че грубиянската му заядливост се дължи на някакви алтруистични мотиви. И в крайна сметка, не беше ли той причината за всичките ѝ неприятности?

Следващите му думи само затвърдиха мнението ѝ за него. С лукаво, почти подигравателно пламъче в очите той каза:

— И все пак не мога да си обясня какво може да накара една изискана високопоставена дама като вас да тръгне да проси в публичен дом.

— Отидох не да прося — сприхаво отговори тя, — а да ми върнат един дълг. Което ви е добре известно, щом като сте подслушвали на вратата.

Той вдигна рамене.

— И все пак, трябва да сте имали много неотложна причина, за да се принудите да направите това.

Тя рязко изви глава и се загледа през прозореца. Каретата неизмеримо бавно си проправяше път през оживените тесни улички, от които нахлуваше миризма на тор и на свежо измити тротоари.

— Надвисналата нищета, мистър Тейт — осведоми го тя, — винаги е много неотложна причина.

— Хм-м... — уклончиво и безстрастно изсумтя той. — Все си мисля, че трябва да има и по-лесен начин това да се уреди.

Без да го погледне, тя отговори:

— Да, вероятно. И вие сигурно го знаете.

Той сякаш се позамисли.

— Е, като начало можехте да помолите мис Елзи да ви вземе на работа, вместо да просите подаяния.

Очите ѝ го пронизаха.

— Вие сте един вулгарен, отвратителен тип! — процеди тя през зъби. — И аз нито миг повече няма да остана с вас в тази карета и да търпя обиди! Веднага кажете на кочияша да спре!

Той се усмихна.

— О, не, мадам, няма да го направя. И не ме обвинявайте, че ви обиждам, ако съм изрекъл на глас скритите ви помисли.

Това беше толкова неочаквано, че както беше отворила уста да отвърне нещо хапливо, така я и затвори, та чак зъбите ѝ изтракаха. Как мислеше да се разправя с тоя мъж, който изрича всяка острога, която

му хрумне, без да изпитва уважение нито към почтеността, нито към дамите, и който има ужасния навик винаги да се оказва прав?

Защото, докато стоеше в салона на мис Елзи, в един момент тя наистина се запита какво ли би било, ако... А когато отзарана изхвърча от къщи, гонена по петите от отчаянието, не беше ли си помислила, макар и за част от секундата, че ако се стигне до най-лошото...? И най-сетне, какво всъщност беше направила, като продаде компанията си — себе си — на Сет Тейт срещу заем от петдесет долара, за да играят покер?

Тя разсеяно поглади шията си и пак се обърна към прозореца.

— Благодаря ви за загрижеността, мистър Тейт — каза с възможно най-голямо достойнство, — но не вярвам да се възползвам от съвета ви.

Той се разсмя с цяло гърло и така искрено, че Лорел разбра защо пуританите смятат смеха за грях. От звука ма този смях кожата ѝ настръхна и каретата сякаш се изпълни с жизненост и мъжественост. Лорел сви юмруци в скута си и мислено подкани конете да побързат. Колко ли щеше да продължи това ужасно пътуване?

— Като се замисли човек — каза той след малко, все още смеейки се, — не смятам, че ставате за тая работа. Така че, я ми кажете каква работа би била достойна за една вдовица като вас?

Изглежда, нямаше как да не разговаря с него. А и нещо в нея — някакво дяволче, което винаги я вкарваше в беля — я подтикваше да разговаря, ако не за друго, то поне за да се увери дали не може да каже нещо, което да го шокира.

Тя отново се обърна към него и отговори:

— Ами да шия например или да отворя пекарна, да лепя счупен китайски порцелан като братовчедка ми Каролайн, или пък да рисувам глупави акварелчета, които хората ще купуват от съжаление и ще ги захвърлят в килерите си. Но аз не мога да съشيا и един прав бод, ако ще и животът ми да зависи от това; нищо, което изпека, не може да бухне и умея много по-добре да чупя китайски порцелан, отколкото да го залепвам. Нещо повече, много сте прав, че съм страшно неподходяща за работата, която предлага мис Елзи. Вече бях омъжена и това ми беше достатъчно, благодаря.

Ето, със задоволство си помисли тя. За миг ѝ се стори, че в очите му проблесна изненада, но тя изчезна толкова бързо, че Лорел не се и

усети.

— Може би — разсъди той, — ако го правите за прехраната си ще се чувствате другояче.

— Ами! Не се заблуждавайте, мистър Тейт, всяка омъжена жена го прави за прехраната си! — Но веднага щом изтърва тия думи, тя усети как страните ѝ почервеняват и отново побърза да отмести поглед към прозореца. Все пак успя да види лукавия присмех в очите му. Мислеше си, че го е надхитрила, а се оказа, че той пак ловко я беше накарал да се самоунижи. Боже мили, как можа така глупаво да се напъха в тая карета заедно с него?!

Тя се приготви да се отбранява от нови оскърбления, защото този мъж вече беше доказал, че няма граници на вулгарността, които да не може да пристъпи.

Но той само каза:

— Шапка ви свалям, мис Синклер! Възхищавам се от жените, които казват това, което мислят.

Тя събра всичката си смелост и отново обърна лице към него, копнеейки бузите ѝ да престанат да горят и сърцето ѝ да спре да бие така лудо.

Радвам се. Значи няма да имате нищо против, ако отбележа, че е непристойно от ваша страна да проявявате такъв интерес към финансовото ми състояние, и че този разговор наистина отдавна трябваше да приключи.

— Но аз съм дълбоко заинтересован от финансовото ви състояние — увери я той. — Забравяте ли, че ми дължите петдесет долара?

В каретата беше много горещо, а и той почти я изпълваше. Където и да погледнеше, Лорел не виждаше нищо друго, освен него — загорялата му ръка, здравото мускуесто бедро, широкото му рамо... И внезапно проумя защо това я прави така неспокойна — като се изключат грубиянщината, лукавите очи и очевидният факт, че не е никакъв джентълмен, той беше най-привлекателният мъж, когото изобщо бе срещала. А тази комбинация беше опасна.

Тя с мъка преглътна, като се опита да се освободи от нервното присвиване на стомаха си и каза хапливо:

— О, след като ви казах, че нямам пари, вероятно вече сте измислили някакъв недостоеен начин да ви върна този дълг.

— Имате предвид да ми продадете услугите си ли? — Той леко поклати глава. — Е, да си призная, помислих си и за това. Но, честно казано, не съм сигурен дали услугите ви си струват петдесетте долара.

Лорел зяпна и пое дъх да отговори, но за щастие не ѝ се наложи. Каретата изви и спря и Сет посегна към бравата. Тя събра полите си и когато той скочи на земята, побърза да се измъкне, без да приеме предложената от него помощ, и мина покрай него скована и безмълвна.

Сет плати на кочияша и разсеяно се заозърта. Високата, тясна жълта къща не се различаваше особено от която и да било друга в Чарлстън. Откъм улицата имаше ограда от ковано желязо и две цъфтящи магнолии я закриваха от съседите. Боята се лющеше и откриваше тук-таме голи посивели дъски. Но месинговите чукчета на вратата блестяха, а градината беше безупречна. Една декоративна врата водеше от улицата към широка веранда, разположена така, че да улавя и най-слабия полъх на пристанищния бриз — глупава суета, тъй като къщите бяха толкова високи и така нагъсто застроени, че всяка надежда за раздвижване на въздуха беше напразна.

Сет хвана градинската порта, която тя се опита да хлопне пред носа му. Същото се повтори и на вратата, когато стигнаха до верандата.

— Не е необходимо да ме изпращате чак до вътре — процеди тя.

— Това съвсем не е проблем, мадам — отвърна той и я последва вътре в къщата, без да ѝ остави възможност да спори. Щом дойде чак дотук, нищо не можеше да му попречи да огледа и всичко останало.

Докато пътуваха в каретата — а може би и по-рано, още докато играеха покер — първопричината да потърси Лорел Синклер бе изгубила своето значение, той почти я забрави. Явно Лорел и семейството ѝ изобщо не са намерили скритото злато — инак нямаше да се люшкат на ръба на мизерията. Отначало бе предполагал, че онзи Гъс е намерил начин да прехвърли златото на семейството си, но това, че не го е направил, беше окуражителна новина.

Сет последва Лорел в салона и за първи път видя с очите си онова, което Полковника често наричаше „истинска изисканост“. Килимите бяха протрити, драпериите — овехтели, гипсовият фриз на тавана — пропукал, а стените имаха тук-таме нужда от нови тапети. Малки дантелени покривчици застилаха износените петна по мебелите. От гърба на спинета^[1] падаше на дипли ярък някога шал в

мораво и синьо, чиято замърсена коприна и проскубани ресни определено възвестяваха някогашни дни на великолепиe.

Сет обхвана всичко това с един-единствен поглед. Години наред бе живял заедно с воин, вечно на ръба на опасността, така че беше бърз и проникателен наблюдател. Но действителното послание, което носеше тази стая, беше много по-неуловимо, надхвърляше физическите усещания и само три секунди, след като влезе в къщата, той вече знаеше за Лорел Синклер повече, отколкото щеше да научи след разпит с часове.

Тук от всичко лъхаше аристократизъм, предметите бяха внимателно подбрани и съхранявани с любов, с вкус, който може да се възпита само ако поколения наред са натрупвали култура. Дървото можеше да е потъмняло с годините, боите на портретите по стените да са избледнели, огледалата да са се напукали, но всичко излъчваше някакво натрапчиво величие, което не се поддаваше на промяна. Между тия стени бе затворен един свят на традицията и неизменността, свят, който бе чужд на Сет като лунния пейзаж. Един начин на живот, който се изразяваше с думи като аристократизъм, потекло и възпитание — думи, в които Сет едва сега, в този момент, съумя да вникне. Досмеша го как така тъкмо сприхавата Лорел Синклер може да е свързана с едно такова място, но това изглеждаше колкото странно, толкова и логично.

Тя свали ръкавиците и шапката си и закачливо се обърна към него. Той забеляза, че косите ѝ са много тъмни, със скрити отблясъци. Навярно разпуснати бяха разкошни.

Е, прекрасно — нетърпеливо каза тя. — Вече съм си вкъщи, на сигурно място. А сега, моля ви, бихте ли си тръгнали, преди...

Но вече беше твърде късно. Отнякъде се дочу нежен, мелодичен женски глас:

— Лорел, ти ли си?

А друг, по-тъничък, стремително добави:

— Нали виждаш, Каро, казвах ти, че няма защо да се тревожиш. Ето че е жива и здрава и...

Двете жени влязоха в стаята и се стъписаха, а очите им с учудване и любопитство се насочиха първо към Сет, после към Лорел. Смайването им от нейната поява беше не по-малко от нейното раздражение от суетнята, която неизбежно последва.

Девојката првa се приближи със забележимо накуцване и тревожно възкликна:

— Скъпа моя, какво е станало? Я си виж лицето, ами роклята ти...

А пълничката жена се хвана с две ръце за гърлото и се завайка:

— Какъв ужас! Знаех си аз! Станало е нещо ужасно, и всичко е заради мен...

— Няма нищо — каза Лорел. — Всичко е наред. Леличко, да не си посмяла да припаднеш!

— О, Лорел! Какво е станало? Я се погледни! Толкова се разтревожих, задето така изхвърча оттук, и ето на...

Сет спокойно пристъпи напред.

— Уверявам ви, уважаеми дами, че няма за какво да се тревожите. Мисис Лафтън само... леко се подхлъзна и падна, но не е наранена.

Звукът на мъжкия глас сякаш скова енергичния изблик на чувства у жените. Лорел го погледна и за част от секундата в очите ѝ проблесна нещо като благодарност. Жената забележително бързо си възвърна самообладанието и го погледна с прикрито любопитство, а в очите на девојката се четеше леко учудване.

Лорел го представи с явна неохота.

— Това е мистър Сет Тейт. Той беше така любезен да ме изпрати до вкъщи. Мистър Тейт, това са леля ми Софи Синклер и братовчедка ми Каролайн.

Сет се поклони първо на жената, сетне на девојката.

— Тейт ли? — каза Софи. — Познаваме ли някои Тейт?

Каролайн пристъпи към него и от топлата, гостоприемна усмивка семплото ѝ лице засия.

— Мистър Тейт, колко мило от ваша страна, че така сте се погрижили за скъпата ни Лорел. Добре дошли в нашия дом!

Сет ѝ се усмихна и каза приветливо:

— Това изобщо не ме затрудни, мадам.

Софи, замислено склонила късичките си вежди, настойчиво повтори:

— Сигурна съм, че познаваме някакви Тейт.

— Не, не познаваме — сръза я Лорел. — Той изобщо не е тукашен.

Обезпокоена от тона на братовчедка си, Каролайн я стрелна с поглед и се обърна към Сет:

— Значи отскоро сте в Чарлстън, така ли, мистър Тейт? Колко хубаво. Но моля ви, няма ли да седнете?

Сет нямаше никакво намерение да отказва поканата и вироглаво понечи да изпревари реакцията на Лорел. Но преди да срещне погледа ѝ, очите му се приковаха върху нещо друго.

Щеше да го забележи и по-рано, ако не стоеше по средата на малка, претрупана с вещи масичка. Миниатюрна вазичка със сухи цветя, избеляло ветрило, раковина, пълна с цветни мъниста, сложен гоблен — портрет на овчар и овчица, чифт очила със златни рамки — и сред всичко това се намираше снимка, поставена в позлатена рамка с богата дърворезба. Жената на снимката беше изящна и красива, облечена в кринолин с волани отпреди двадесет и пет години. До нея стоеше мъж.

— Мистър Тейт? — повтори Каролайн.

— Наистина, мистър Тейт — изненадващо енергично заприглася и Софи. — Ах, къде остана доброто ми възпитание?! Хайде, седнете и ни разкажете всичко за себе си. Толкова рядко се случва да ни навестят хора от другаде. Лорел, изтичай до кухнята и кажи на Лейси да донесе лимонада.

— Благодаря ви, но не мога да остана — откъсна очи Сет.

Лорел с явно облекчение каза:

— Разбира се, че не може. Вече достатъчно досадихме на мистър Тейт...

— Не ставай глупава, скъпа, това е най-малкото, с което можем да се отплатим на мистър Тейт за кавалерството му...

Сет пропусна гласовете им край себе си и се приближи до масичката, взе снимката и дълго я разглежда.

— Виждам, че се възхищавате от снимката. Правена е от мистър Брейди — меко каза Каролайн през рамото му. — Забележителна е, нали? Леля Айрис винаги много ѝ се любуваше, макар че тогава това май се е смятало за щуротия. Снимали са се точно преди войната.

Сет се принуди да остави снимката и любезно ѝ се усмихна.

— Красива двойка. Кой са те?

— Родителите на Лорел. Снимали са се в деня на сватбата си.

Сет почувства, че Лорел го гледа, и се постара да запази безразличие.

— Може би следва да им поднеса почитанията си?

Лорел погледна снимката ѝ Сет се впечатли от това как се смекчи лицето ѝ. В очите ѝ се четеше безмълвно преклонение.

— Баща ми загина геройски за Каузата — пресипнало изрече тя. — Дори не съм го виждала. Майка ми така и не можа да дойде на себе си от скръб и само след няколко години го последва.

Каролайн обвини ръка около раменете на братовчедка си, дори Софи притихна и за момент трите жени сякаш мълчаливо отдаваха почит. Сет изчака този миг да продължи достатъчно, за да бъде трогателен, и веднага се възползва от него.

— Ужасна загуба — мрачно каза той, върна снимката на масичката и погледна към Лорел. — Трябва много да се гордеете с това, че баща ви се е жертвал за една благородна кауза.

Навярно малко преигра и Лорел бързо го стрелна с подозрителен поглед. Но леля ѝ Софи суетно попи ъгълчетата на очите си с бродирана носна кърпичка и занарежда:

— Ох, господине, вие не знаете, не можете да си представите какво беше! Ония ужасни янки, и какви само ги вършеха! Бедният ни Гъс, той бил прострелян на бойното поле и се мъчил цели три дни, додето Господ го прибере, мир на праха му. Ами последното му писмо до Айрис?! Беше писано на смъртния одър, но когато най-сетне стигна до нас, беше като глас от гроба. — Тя заглуши в кърпичката си едно изхлипване и храбро отърси рамене. — Разбира се, не сме преживели повече от всяко друго семейство и от всичките наши храбри момчета.

Значи писмо. При тази дума мисълта на Сет запрепуска. Писмо от смъртния одър, и може би някакво признание... Но не, не е възможно. Ако Гъс е разкрил нещо за златото, сега тия жени нямаше да живеят в такава занемарена къща и Лорел нямаше да ходи да врънка Мадам на публичния дом за някакъв си заем, който дължала на един умрял. Но пък Гъс Синклер е живял достатъчно дълго, за да съзнава, че умира — все трябва да е оставил някаква нишка.

Сет с внимание склони глава към възрастната жена и грижливо прикри мислите си зад вежливия тон.

— Трябва ужасно да сте страдали!

Софи кимна негодуващо, сякаш янките бяха настъпили преди броени часове, а не преди десетилетия.

— Ах! Имението Пинкни изгоря до основи, изравниха го със земята! Беше издържало повече от сто и двадесет години, та янките да дойдат да го изгорят! Те, да ви кажа, нямат уважение към нищо — нито към историята, нито към почтеността. Изгориха дори Конгрегационната църква на Мийтинг стрийт, и католическата...

— Не янките са подпалили тоя ножар! — срязва я Лорел. — Няколко роби си готвели на открито и изпуснали огъня.

— Янките бяха! — настоя Софи. — Само янките. — И тя пак се обърна към Сет, с лице, зачервено не само от негодувание, но вече и от чувство на гордост: — Обсадата на Чарлстън беше най-продължителната през цялата война, няма друг град, устоял толкова дълго. А нашият се държа чак до 1865-та.

— Та ти дори не си била тука — нетърпеливо рече Лорел. — Избягали сте веднага след пожара през 1861-ва.

Сет заинтригувано наостри уши. Значи вярно било, че когато Огъстъс се е върнал в плантацията със златото, семейството му наистина вече е било избягало. Поне тази част от разказа на Полковника съвпадала. Щеше му се да поразпита за Чайнатри, но нямаше удобен случай. Или по-скоро Лорел не му оставяше никаква възможност да насърчава разговора.

Лорел пак го погледна решително и непоколебимо.

— Всъщност, мистър Тейт, не трябва да ни позволявате да ви задържаме. Вече направихте достатъчно много за нас и не бива да ви отнемаме повече време.

С тази скрита подкана тя пристъпи към вратата. В друг случай това би го развеселило, но сега, погълнат от мислите си, едва я чу. Чудеше се дали тук все пак няма нещо, което да си струва загубата на време.

— О, моля ви, мистър Тейт, никога няма да си простим, ако поне не направим опит да се отплатим за любезността ви! Така ме, моля ви, обещавайте да дойдете на вечеря. Наистина настояваме.

Сет дори не погледна към Лорел. Усмихна се на Каролайн — човек просто не можеше да не отвърне с усмивка на настойчивата молба в очите ѝ — и се поклони.

— Благодаря, мадам. За мен ще бъде чест.

Той кимна на Софи, която имаше страшно самодоволен вид, и на Лорел, която кисело го изгледа. В момента не го интересуваха нито какво си мисли Лорел Синклер, нито какви чувства изпитва. Беше твърде зает да гради планове.

Полковника умря призори в ръцете на Пийч Брейди, който проклинаше Бога, задето допуска да се умира така бавно и мъчително. Но като си помислиш, да се живее никога не е било лесно — защо пък умирането да е по-различно?

Иронията бе, че след толкова години, при толкова възможности, Полковника умря от ухапване на змия. Пийч направи всичко, което беше по силите му — изсмука колкото може от отровата, но на втория ден раната започна да бере и от нея към сърцето тръгнаха тъмни ивички. Към залез-слънце започна делириум и Пийч вече знаеше, че му остава само да гледа отстрани и да чака.

В безкрайните часове след това Пийч поддържаше огъня, за да позабави предсмъртната треска. После в нощта и си мислеше за кончината.

Точно преди зазоряване Полковника се размърда. Пийч бързо се доближи до него. На мъждукащата светлина на огъня видя колко остарял изглежда той, колко болнаво и сбръчкано е лицето му, колко посивяла е брадата, колко избледнели са очите. Още от най-ранния му спомен в представите на Пийч Полковника беше непобедим, неостаряващ като вятъра и як и жилав като дъб. А ето че сега беше слаб, беше се смалил и остарял, и като го гледаше, Пийч почувства как го обзема страх.

За да го прикрие, той заоправя завивките на умиращия, но Полковника го спря с ръка.

— Я стига си се суетил край мене, момче — сопна му се той и само за миг, за един безумен миг, заприлича на някогашния Полковник и Пийч почувства как у него се пробужда надежда.

Но последвалата накъсана, натежала от болка въздишка веднага прогони надеждата. Вяло и изтощено старият каза:

— Не ми остава още много, а имам да ти казвам някои неща.

Пийч прилекна и мускулите му се сгърчиха от съчувствие към агонията, изписала се по лицето на Полковника, когато той се опита да заговори.

— Не говори — рече му Пийч. — Пази си дъха.

— Той си е мой, проклетият му дъх — задави се Полковника. — И ще правя с него каквото си искам.

Пийч замълча. Парлива болка сви гърлото му и за миг му се стори, че Полковника повече нищо няма да каже.

Сетне той отново отвори очи и погледна към Пийч. Тъгата и безпокойството сякаш изтласкаха болката на заден план. Той уморено каза:

— Е, момчето ми, извършихме с тебе някое и друго дело. И за повечето от тях май ще горя в ада.

Пийч искаше да каже нещо, но не можа и Полковника продължи:

— Дано Бог се смили над тъмната ми душа, но от всички грехове, които съм извършил, най-тежкият беше това, което сторих на теб. И никой, освен самия тебе не може да го поправи. Разбираш ли ме?

Пийч не разбираше, но кимна.

Полковника се смръщи:

— Аз те направих разбойник, момчето ми, но повече не трябва да живееш така. Трябва да направиш нещо за себе си. — Гласът му захриптя. — Вече имаш възможност да станеш почтен човек и трябва да използваш тази възможност, чуваш ли?

— Да. — В гърлото на Пийч заседна буца, която го задушаваше и той се изкашля. — Чувам.

— Моят живот, такъв или иначе, си отива, момчето ми. Разбираш, нали?

Този път Пийч разбираше какво има предвид. И преди беше чувал тия думи, казани със същия тон. Те означаваха сбогом на старите привычки и на безгрижния живот. Означаваха със съжаление и облекчение да приеме настъпването на цивилизацията.

— Разбирам.

— Имаш си име, добро име, чисто и неопетнено. Проучил съм тая работа. Нито един закон не преследва Сет Тейт.

— Така е, наистина — с мъка преглътна Пийч.

— А имаш и още нещо. Чайнатри... — Започваше да не му достига въздух и той едва изрече: — Спомняш ли си... какво щяхме да направим?

При думата „Чайнатри“ Пийч наостри уши, но нищо не каза.

Очите на полковника блеснаха тържествуващо и решително, както много пъти преди, после угаснаха.

— То е там — рече той. — Трябва да е там. И сега вече... То е твоё, момчето ми. Ще се върнеш на Изток, в Чарлстън, и ще го намериш...

Гласът му замря. Сет се приближи още повече, седна на земята и внимателно облегна раменете на Полковника върху коленете си. От движението лицето на стария се сви от болка, но и болката бе превъзможната с изтощено, но решително усилие, щом Пийч го обгърна с ръце и се наведе още по-близо.

— Обещавам — автоматично го увери той. — Ще го намеря.

Посивелите вежди на Полковника се склочиха, той вдигна ръка и я задържа във въздуха, докато Пийч я улови и здраво я стисна.

— Ще отидеш в Чарлстън — хрипливо повтори Полковника. — И там ще го намериш. Ще намериш... Всичко... си е там.

Ръката на Полковника стисна неговата с изненадващо ожесточение.

Ще отидеш там — каза той — и ще направиш... каквото бяхме замислили. Закълни ми се, че ще отидеш. Закълни се!

Пийч не искаше да слуша всичко това, но усещаше как животът на Полковника гасне с всяка изминала секунда, и понеже вътре в него някакъв див звяр се готвеше да скочи, да забие нокти, да изреве и да надвие смъртта, ако трябва и с голи ръце той безнадеждно каза:

— Обещавам. Заклевам се.

— Дисагите ми — прошепна Полковника. — Там, вътре...

Пийч мигом стана и отиде за дисагите. В тях имаше един кат дрехи, малко пари, цели метри кожен ремък — обичайните дреболии на човек, който е все на път. Но на дъното имаше още нещо, което Пийч бавно измъкна и се върна при Полковника. Беше една избледняла, омачкана снимка на двама мъже в униформи на Конфедерацията. Сет я беше виждал вече толкова пъти.

— Огъстъс Синклер — измърмори Полковника, докосвайки с пръст снимката. — Беше най-близкият ми приятел. Той би... би пожелал това да стане.

Някакво смирение смекчи чертите на стария и се задържа в очите му. Пийч искаше да го сграбчи, да го разтърси и да му нареди да не се предава — не можеше да умира сега... Не точно сега!

И тогава Полковника каза тихичко, така тихичко, че Пийч трябваше да се приведе почти до устните му, за да го чуе:

Той имаше дъщеря, роди му се по време на войната. Наричаше я Лори. Издири я, момчето ми, винаги съм си мислил...

Но на Пийч не бе съдено да разбере какво си е мислил, тъй като внезапно Полковника остро го изгледа и повелително запита:

— Как ти е името, момче?

Пот изби по гърдите и по шията на Пийч, устните и очите му загоряха и той ненадейно си припомни един кобалтовосин ден, едно поле, осеяно с макове, видя блесналите очи на един едър мъж и чу гръмовит глас:

— Я, дявол да го вземе! Ти май си човешко същество! Как ти е името, момче?

И се чу да отговаря с първите си думи, които бе изрекъл на глас — звънливо, ясно и безстрашно:

— Сет. Сет Тейт.

Но сега гърлото му беше като парализирано, устата му бе пресъхнала и му трябваше доста време, докато дрезгаво отвърне:

— Сет. Сет Тейт.

Полковника немощно се усмихна.

— Точно така, по дяволите. Ето кой си ти. Недей го забравя!

И издъхна. А Пийч изведнъж се сети за десетки, за стотици неща, които искаше да му каже. Ръцете му се вкопчиха в натежалите бездиханни рамене, сякаш със силата на волята си можеше да върне дивота в тях. Искаше му се да крещи, да буйства, да разтърси Полковника и да му нареди да не отстъпва пред тази безсмислица, да го помоли да не го изоставя... Но най-сетне преглътна парливата болка в гърлото си и остави стария да си отиде. Докато слънцето изгрываше над каньона в меки розово-оранжеви отблясъци, Сет изкопа гроб и го затрупа с камъни, та да не могат койотите да го разровят. Към края на утрото простият дървен кръст бе поставен на мястото си. Той застана до гроба. Дълго стоя. Искаше да каже нещо, да почувства нещо, но не можа нито едното, пито другото.

Не един — двама души бяха погребани в онова тихо, безмълвно утро. А Сет Тейт яхна коня си и самотен се отправи на изток.

И ето го сега тук, в Чарлстън, Южна Каролина, откъдето бе започнало всичко. Имаше не само работа да върши, имаше да оправя

живота си.

[\[1\]](#) Спинет — вид клавесин. — Б.пр. [↑](#)

ПЕТА ГЛАВА

— Но нали не си пострадала? — настойчиво повтори Питър. Докато Лорел разказваше събитията от сутринта, той бе спрял да се поклаща на тръстиковия люлеещ се стол и сега, приведен напред, с ръце, впити в облегалките, внимателно я оглеждаше.

Лорел поклати глава. Питър Бартън беше единственият ѝ познат, на когото можеше да каже истината за похожденията си, уверена, че няма нито да се възмути, нито да я порицае.

— Е, само гордостта ми. Но държа да ти кажа, че и това не се преживява така лесно.

Седяха на верандата, отвяваха с ветрила тежката следобедна мараня и очакваха залеза със смътната надежда откъм пристанището да подухне ветреца. Всеки четвъртък Питър беше редовен гост на вечеря и Лорел беше много доволна, че точно днес е четвъртък. Изпитваше страхотна необходимост да поприказва с него.

Питър се облегна и се поотпусна.

Е, така ти се пада!

Той ѝ четеше морал! Е, от него тя можеше да очаква това от време на време, пък и леко го понасяше — проповедите на Питър никога не бяха нито особено дълги, нито много сурови.

А тази беше дори по-кратка от обикновено, тъй като той веднага сви вежди и започна:

— А тоя мъж...

Сет Тейт.

— А, да, така беше — замислено кимна Питър. — Той е отскоро в града. Отседнал е в хотел „Чарлстън“.

Лорел ни най-малко не се учуди, че Питър е чул за него. Като репортер в „Газет“, негово професионално задължение беше да е в крак със събитията.

— Ужасен е — рече Лорел намусено и засили темпото, с което размахваше ветрилото. — Крайно невъзпитан и напълно неподходящ за прилична компания. Разбира се — почувства се длъжна да признае,

макар и неохотно, — пред леля Софи и пред Каролайн той наистина премълча какво ми се случи, така че трябва да му се признае известна почтеност.

Естествено Лорел не вярваше дискретността му да се е мотивирала от някакво благородство. Той просто не би могъл да каже истината, без да намеси и себе си, а това едва ли щеше да му донесе покана за вечеря. Тя не се съмняваше, че довечера, щом дойде пак, той ще ѝ върне тъпкано, задето е бил принуден да прояви добри обноски.

От тази мисъл бузите ѝ отново пламнаха и Лорел се зарече изобщо да не мисли за него, което никак не беше лесно. Всъщност тя цял ден почти не помисли за друго — човек като Сет Тейт трудно се забравяше. Държанието му можеше да не ѝ харесва, можеше съвсем определено да я вбесява, но той притежаваше нещо вълнуващо, което отново и отново връщаше мислите на Лорел към него, като нощна пеперуда към пламък.

— Знаеш ли нещо за него? — попита Питър.

— Единствено, че е отявлел грубиян и че няма никакво уважение към дамите. Това стига ли ти?

— За един репортер не стига, скъпа — засмя се Питър.

В раздразнението си Лорел замаха по-енергично с ветрилото, но откри, че от това ѝ става още по-горещо. Събра ветрилото върху китката си и въздъхна.

— Е, скоро ще можеш да разбереш всичко, което те интересува. Той ще дойде на вечеря.

Питър я изгледа удивено и Лорел с примирение отпусна угълчетата на устните си.

— Не ме гледай така. Идеята беше на Каролайн. Нали я знаеш, през живота си не е отпъдила нито едно бездомно куче или безпризорно дете. А леля Софи в това отношение е още по-лоша. Пък и той има вид на южняк. При това носи панталони и всичките му зъби са си още по местата, та току-виж от него излязъл и съпруг.

— Историите, в които вечно се забъркваш... — обезпокоено замърмори Питър, после я погледна: — Господи! Божичко! Лори! Ако знаех, че чак толкова са ти притрябвали тия пари, самият аз щях да ти предложа да се омъжиш за мен.

Лорел отново разтвори ветрилото си и вяло започна да си вее.

— Благодаря ти, но ти едва себе си можеш да издържаш, камо ли и една съпруга. Пък и вече съм се отказала от мъжете като средство за излизане от затрудненията си. Те проявяват злощастната наклонност да умират тъкмо когато нещата са най-лоши.

— Не съм сигурен — отвърна Питър, без ни най-малко да се почувства отритнат. — Аз съм в прекрасно здраве. И някой ден, когато спечеля богатство, може да преразгледаш решението си.

— Тук, в Чарлстън, няма богатства за спечелване, Питър.

— Значи няма да остана в Чарлстън. Може да ида на Запад и да започна да издавам свой вестник...

— Каролайн никога не би напуснала Чарлстън — меко поясни Лорел.

— Кой пък е казал, че трябва? Тя... — запъна се той и още повече се изчерви, после смънка: — О, я върви по дяволите, Лори! Никой не те е молил да се бъркаш в неща, които не са твоя грижа.

— Каролайн е моя грижа — напомни му тя, но изражението ѝ се смекчи от искрената мъка, изписала се по лицето му. В действителност тя не смяташе, че Каролайн и Питър някога може да се оженят. Каролайн се интересуваше от Питър само като семеен приятел, а той беше твърде стеснителен, за да събере куража да застане пред нея. Самата Лорел би приветствала едно такова уреждане на нещата — тогава щеше да се тревожи за един човек по-малко, даже за двама, ако се брои и Питър. Но той, един в общи линии праволинеен и доста рационален млад мъж, губеше ума и дума, когато нещата опираха до тайната му любов, и предпочиташе да прикрива обожанието си зад шегите, а намеренията си — зад грандиозни планове и лекомислени фантазии. На Лорел ѝ беше жал и за него, и за Каролайн, която никога нямаше да разбере на какъв висок пиедестал е поставена.

— Съжалявам, че те докачих, Питър — каза тя по-мило. — Наистина ти желая доброто.

Той се усмихна неохотно и малко печално.

— Така и трябва. Една дума да се разчuele за това какви си ги вършила отзарана и аз ще остана единственият ти приятел, така че имай благодарумието да се отнасяш към мен, както подобава.

— Съвсем вярно — сериозно се съгласи тя. — Е, разбира се, ако тръгне някаква приказка, ще знам и точно на кого да благодаря, и

тогава, младежо, ще ти се наложи да заминеш на Запад, защото, уверявам те, тук ще ти се види тясно.

— И тъй като и тебе няма да те приемат в нито един дом в Чарлстън — засмя се той, — и на теб ще ти се наложи да тръгнеш с мен. Кое то никак не е лошо разрешение.

— Ех, да можеше да развържеш тоя твой златен език и пред Каролайн, сега нямаше да седим тук. Ти щеше да си един отдавна женен мъж, да имаш четири-пет деца и собствена веранда...

Той се замисли и усмивката му посърна, сетне тръсна глава:

— Я стига с тия глупости, мисис Лафтън! Имаме да разискваме по-сериозни теми — строго каза той, смръщи вежди и по лицето му не остана и следа от хумор. — Смятам, че ще е по-добре да си поговорим повечко с тоя странен човек, когото си поканила тази вечер в дома си.

Застанал пред огледалото с бръснач в ръка, Сет Тейт гледаше и не виждаше. Половината му лице беше в пяна. Беше гол до кръста, бос, и тирантите му висяха отстрани. Мислеше си за семейство Синклер.

Лорел Синклер, ако можеше да ѝ се вярва, не беше и чувала за Полковника, значи отпадале, макар и малката вероятност, умиращият Огъстъс да е предал на семейството си някакво съобщение за полковник Айк. Тя си мислеше, че баща ѝ е герой от войната. И всички смятаха така. Никой от тях изобщо не подозираше, че полковник Айк и Огъстъс Синклер бяха извършили може би най-дръзкия обир на века. Е, наистина, бяха го сторили във военно време, но все пак си беше престъпление. И ако някой от тия принципни южняци разбереше, че касата със злато, освободена от федералния влак, така и не е стигнала до хазната на Конфедерацията, където според законите на войната по право е принадлежала, най-малкото почетният списък на Конфедерацията щеше да обеднее с един герой.

Късното следобедно слънце струеше през прозореца, чертаеше светли правоъгълници по дъсчения под и превръщаше стаята в димящ чайник. Потта размекна пяната по лицето му и тя се застича към врата му. Той раздражено се намръщи и отново плъзна бръснача, но ръката му трепна и на брадата му се появи кърваво петънце. Във внезапен пристъп на гняв Сет захвърли бръснача на пода.

Върви по дяволите!

И изведнъж осъзна, че е ядосан още откакто тръгна на това пътешествие — ядосан, задето Полковника го бе изоставил, ядосан от това, че старите порядки се изменяха и за това, че за да оцелее, трябваше да се променя заедно с тях.

Легендарното злато, за което говореше Полковника, беше единственият му изход. Парите можеха да му купят престиж, нова самоличност, нов начин на живот. Докато влакът прекосяваше страната, той през цялото време мърмеше сам себе си, че е тръгнал да търси някакво измислено злато. Но имаше ли друг избор? Беше обещал на Полковника, и това само по себе си беше обвързващо. Но не можеше да отрече и собствената си надежда, че парите наистина са някъде там, че Полковника е бил прав, че по някакво чудо стотици хиляди долари бяха заровени и само чакаха Сет Тейт да пристигне и да ги открие.

Според най-добрите му пресмятания той току-що бе навършил двадесет и пет години, а беше изживял толкова неща, колкото дузина мъже за цял живот. И ето че сега пак беше в края на пътя и чакаше да започне отначало. Имаше едно неопетнено име, една глава, пълна със спомени, за които никога вече нямаше да може да говори, малко пари в джоба си и нищо повече.

А сега имаше и възможността да спечели богатство. При това между него и това богатство стояха само тия три полугладни жени.

А на Полковника никога ли не му бе минавало през ума, че Лорел Синклер, или пък другите оцелели от семейството на Огъстъс, имаха същите права над съкровището, каквито и самият той? Имаше и още един проблем: ако кажеше на Лорел за златото, току-виж предаде на полицията и него, и златото — достатъчно опака беше да направи такова нещо. Човек никога не знае какво могат да направят южняците с тяхното отживяло чувство за чест. Не че той можеше да каже за златото на когото и да било — тогава трябваше да каже и откъде е разбрал за него, а не можеше да си позволи да направи това.

Той смачка кърпата в ръката си и свирепо се намръщи: Полковника и Гъс бяха взели златото — в това нямаше никакво съмнение. Но всичко останало... Едни предположения. Само „ако“ и „може би“ — ако Гъс беше скрил златото в Чайнатри; ако бе писал за това на жена си. Ако беше скрил парите някъде другаде, може би

отдавна бяха намерени или пък може би бяха откраднати от неизвестни лица.

Но какво пък ако златото си беше още там, бляскаво, недокоснато повече от двадесет години? Чакащо. Чакащо него. А ако златото беше в Чайнатри, ключът към намирането му бяха Синклерови.

С жените щеше лесно да се справи, особено със старата дама и с оная, русичката, Каролайн. Но Лорел... тя беше умница, дяволски умна за жена, че и вироглава. Тя можеше да му бъде подкрепа или пречка — зависи как я подхванеше.

Все не можеше да изличи от съзнанието си гледката как мис Лорел Синклер Лафтън проси пари в публичния дом. Лорел Синклер Лафтън, която се опитваше да издържа мис Софи и мис Каролайн само на една вдовишка пенсия. Все още беше пред очите му занемарената изисканост на къщата, храбростта, с която там посрещаха всичко, сякаш за тридесет години нищо не се беше изменило.

— По дяволите! Всичко да върви по дяволите! — отново изруга той и си заповяда: „Затвори очи! Забрави тия жени! Те не са твоя грижа. Полковника пазеше мечтата за златото жива и завеща тая мечта на теб. Тя не е тяхна!“. Но въпреки доводите, които изброи, усети, че у него пак се пробужда оная мека жилка, която колкото и да искаше да я приспи, все не можеше.

Трябва да беше дванадесетгодишен, когато конят му стъпи в къртичина и си счупи крака. Животното страдаше и дори Сет знаеше, че единственото нещо, което трябва да направи, е да го отърве от мъките. Полковника тихо бе мушнал в ръката му револвер и се беше отдалечил. Сет почувства как у него се надига някаква ужасна безпомощност — ръката му затрепери, изби го студена пот, по лицето му се стекоха сълзи и очите му се замъглиха. Нямаше сила на небето или на земята, която да може да го накара да дръпне спусъка.

Най-сетне захвърли револвера и избяга, а когато чу изстрела, прекъснал живота на добичето, падна на земята и повърна. След това беше плакал от мъка и от срам, тихо и продължително. По някое време вдигна очи и видя Полковника да седи до него, мълчаливо загледан към хоризонта.

И до ден-днешен Сет не знаеше какво прочете тогава в очите на мъжа — жалост или тъга, но когато Полковника проговори, словата му

бяха прости и прозаични и Сет ги запомни за цял живот.

— Мека жилка имаш в душата си, синко — рече той. — Тя или ще те затрие, или ще направи от тебе човек. Не знам кое ще бъде.

И толкоз. Полковника се надигна и се отдалечи. Случката никога повече не се спомена. Но след този ден нещо у Сет се промени. Първият му урок за законите на природата не беше никак лесен, но го научи добре. Жалостта, милосърдието и състраданието нямат място в страна, където животът е евтин, където броди смъртта. Силният оцелява, а слабият пада край пътя. И Сет стана такъв, какъвто трябваше да бъде, за да оцелее.

Той се упражнява с маниакална упоритост, докато не се научи да стреля по-точно и да измъква патлака по-бързо от всеки, който го предизвика, дори и от Полковника. Научи се да си взема каквото му трябва, без изобщо да го интересува има ли право, или не. А жалост изпитваше само в случаи като сегашния, когато същата онази мека жилка заплашваше да надделее над разума му.

Докато си спомняше всичко това, ръката му беше спряла да мачка кърпата и мускулите му се бяха отпуснали. С нова решителност той сви юмрук, после вирна брадичка и попи капчиците кръв. Лорел Синклер не беше негова грижа и бе последната жена на тоя свят, която се нуждаеше от съжалението му.

Ако намереше някакво злато, може би щеше да остави малко на жените — на Полковника това би му харесало. Колкото до него самия, в Сан Франциско винаги му беше харесвало. Или пък щеше да слезе на юг към Ню Орлиънс и наистина да започне отначало. Ще купи, да речем, някое казино — от това поне разбираше.

Вдигна бръснача и се дообръсна с твърда, веща ръка. А докато навличаше ризата, си помисли, че в цялата тая бъркотия все пак имаше една утеха — Лорел Синклер Лафтън. Щом ще трябва да стои със седмици в тая дяволска дупка, наречена град, има и по-лоши начини да си губи времето, отколкото да го прекарва с нея.

Тишината около масата за вечеря се нарушаваше само от звънването на някоя вилица по нащърбения тук-таме китайски порцелан и от случайното прошумоляване на тафтен женски ръкав. В кристални панички в двата края на масата две свещи се топяха на

мътни восъчни локвички, маслото се разтичаше на мляко в купичката си. Лорел, пристегната до гуша в тясната рокля от черна тафта, усещаше как бавно ще последва маслото и свещите и как инч по инч започва да се разтопява.

Леля Софи даде идеята в чест на госта да сложат празничните си тафтени рокли. Нейна бе и идеята да извадят ленената покривка — прогореното подшиха в подгъва, а лошо защитото скъсано място внимателно обърнаха така, че да не се вижда. Тя предложи и да се сервират пържено пиле, селска шунка и всичките тия гарнитури, макар че обичайната им вечеря в четвъртък се състоеше от остатъците от сряда вечер, преправени на супа или ако цените на пазара не са чак толкова високи, малко риба или нещо такова. Друг път за такава екстравагантност Лорел щеше да изчете на леля Софи цяла лекция, която да докара старата жена до леглото, но днес съзнанието ѝ беше достатъчно претоварено и без да го обременява с нова битка срещу леля Софи.

Внезапно, както често става на маса, настъпи тишина, която даде на Лорел няколко скъпоценни мига, за да събере сили до края на вечерта. От мига, в който Сет Тейт влезе в къщата, бърборенето и възбудата не бяха стихвали, поддържани, естествено, най-вече от Софи, която всячески се стараеше да се увери, че му е уютно и се забавлява добре, и да го накара да се чувства добре дошъл в дома им. Каролайн също се опитваше да превъзмогне свенливостта си, но Лорел не можеше да я вини за това — Каролайн беше добронамерена към всички. А Питър, на когото разчиташе да поддържа добрия тон на вечерта, така очевидно се престараваше да забавлява госта, че още повече влошаваше нещата. Лорел, разбира се, през цялото време беше на тръни, но Сет Тейт се държа любезно и благоприлично. Нито веднъж не намекна за предишната им среща и тя започна да се поотпуска.

Лорел се възползва от краткото затишие в разговорите, за да огледа двамата мъже насреща си и сравненията бяха неизбежни. И двамата тежаха относително еднакво; и двамата бяха пясъчноруси, макар Питър да бе малко по-тъмен; и двамата бяха хубави мъже. Лорел цял живот смяташе, че мъжете прекалено много си приличат, че различията им са много малки, при това повърхностни, и в случая това определено беше така — по външност единият с нищо не

превъзхождаше другия. Защо тогава се получаваше така, че Питър, когото повечето млади дами смятаха за красавец, застанал до Сет Тейт, не представляваше нищо особено?

Колкото повече Лорел се замисляше по въпроса, толкова повече се убеждаваше, че различията бяха не от физическо естество. Лицето на Питър очевидно беше малко по-изнежено и светлокестенявите мустачки го загрозяваха. Раменете му не бяха чак толкова широки, ръцете му не се очертаваха така добре под сакото — но всичките тия качества влизаха в представите за красота на един градски младеж и не можеха да се смятат за недостатък. Всъщност, ако това беше конкурс за физическа красота, Питър по всички правила би трябвало да го спечели.

Но не, притегателната сила на Сет Тейт — ако това, което излъчваше, можеше да се нарече притегателна сила — беше по-съществена и по-трудно определяема. Тя бе в резките черти на лицето му, в тъмния му загар, в спокойния, но остър поглед и в начина, по който се усмихваше, без да се усмихва — винаги наблюдаващ, винаги нащрек. Държеше се с естествена непринуденост и самоувереност, която не би могла да е заучена или имитирана, а тихият му провлечен говор успокояваше. Ненадейно Лорел разбра, че тъкмо простата му, неподправена мъжественост е качеството, което го прави така необикновен. Досега не познаваше някой, който да е толкова мъжествен.

Питър, изглежда, я беше усетил, защото започна да се отнася към Сет с нещо средно между страхопочитание и внимателно прикрита враждебност, като кутре, внезапно открило, че територията му е застрашена от по-голямо куче: знае, че битката е безполезна, но не може да не настръхне срещу нашественика. Лорел намери това за забавно... но и доста тъжно.

Отново погледна Сет Тейт и видя, че той я наблюдава с весели искрици в очите, сякаш знаеше, че го сравнява с Питър и не се съмняваше в чия полза е сравнението. И сякаш за да потвърди подозрението й, той нагло й намигна.

Лорел издържа на погледа му, като се постара да не се изчерви, приглади салфетката си с длан и любезно рече:

— Сигурно ужасно ви доскучахме, мистър Тейт. През цялото време все за нас си бърборихме, а още не сме ви дали възможност да

вземете думата. Разкажете ни нещо за себе си, господине. Какво ви води в Чарлстън?

— По работа съм — отвърна той. И щом я видя, че поема дъх да продължи разпита, твърдо добави: — По лична работа.

Но Лорел беше неудържима:

— Значи сигурно имате роднини тук?

— Не точно роднини.

— А откъде сте? — не се предаваше тя.

Искриците все още блестяха в очите му, сякаш приемаше предизвикателството и му се наслаждаваше.

— Напоследък — отвърна той — от Уайоминг.

— Хенриета Гибс не се ли омъжи за един Тейт? Сигурна съм, че познаваме тази фамилия — обърна се Софи към Питър.

— Не, мадам, не мисля — любезно ѝ се усмихна той. — Сигурно не сте роден в Уайоминг, мистър Тейт. Никой не е роден в Уайоминг.

Сет не измени нито спокойния си тон, нито изражението си.

— Ако трябва да сме точни, всяка година там се раждат немалко хора, мистър Бартън. Най-вече метиси и индианци, но все пак хора.

Питър има благоприличието да си придаде смутен вид.

— Е, да, разбира се. Искях да кажа бели хора.

— Предполагам, че и много бели, не съм ги броил.

Сет започна да си маже бисквита, а Лорел, раздразнена от увъртанията му, се почувства задължена да измъкне Питър:

— А къде сте роден, мистър Тейт?

Веждите на Софи съсредоточено се повдигнаха и тя побърза да изкаже предположението си:

— Може би сте от ония Тейт, от Атланта? Да, така трябва да е. Още утре сутринта ще пиша на Доротей... Или там беше Чарлийн?

Сет изгледа Софи и отново се обърна към Лорел, която явно очакваше да ѝ отговори.

— Честно казано — отвърна той без всякакво стеснение, — не знам почти нищо за произхода си. Родителите ми са били убити по пътя на Запад, когато съм бил още пале.

Каролайн неволно възкликна съчувствено, а Питър отпи глътка вода. Лорел прекрасно го разбираше — той беше наясно как са приели този съвършено чужд човек в дома си, а сега излизаше, че не само те, но дори и самият Тейт не знаеше от какво семейство произхожда. За

човек като Питър, който се безпокои и от най-малкото нещо, това беше една наистина тревожна новина. А Лорел я намери просто интригуваща.

— С какво се занимавате там, в Уайоминг, мистър Тейт? — попита тя.

— От всичко по малко.

Питър се посъвзе и се намеси:

— Чувам, че там едрото говедовъдство имало добро бъдеще. Така ли е, мистър Тейт?

— Съвсем вярно. Но аз съм по конете.

Софи се оживи.

— Едни наши приятели от Кентъки отглеждат коне. Може би ги знаете — Ърлови?

Сет любезно ѝ се усмихна.

— Не, мадам, боя се, че не ги познавам.

— О, просто не може да не ги знаете. Чух, че отглеждали най-добрите полупородисти коне в страната. Той е нисичък, доста пълен, оплешивяващ, леко понакуцва с десния крак?

— Там, на запад, породистите не се търсят много — обясни Сет. — Отглеждаме най-вече мустанги и ги скопяваме. — Кое то си беше самата истина. Само дето пропусна да спомене, че последното стадо мустанги, които закара за скопяване, бяха крадени.

Софи го изгледа с недоумение и той поясни:

— За работен добитък.

— О! — в гласа и в изражението ѝ имаше покруса.

Лорел любопитно подчерта:

— Казахте „отглеждаме“?

Лицето му се сви в странна затвореност и той повдигна вилицата си.

— Имах съдружник. Той почина.

— Скъпи мои — нежно се намеси Каролайн, — боя се, че изтормозихме мистър Тейт до смърт. Трябва да ни простите, господине — обърна се тя към Сет със стеснителна усмивка. Сигурно ви изглеждаме ужасно невъзпитани, но никога досега не сме срещали човек от Запада. А предполагам, че за всички хора от Изтока тази тема е занимателна.

Щом я погледна, лицето на Сет се смекчи.

— По ония места се живее тежко, мадам. Може понякога това да е тема за вълнуващи разговори, но нещата съвсем не са такива, каквито ги дрънкат.

— Е, знам, че Питър ще бъде разочарован. — Лорел предизвикателно погледна към Питър с желанието да разведри недоволното му лице и да го върне в разговора. — Той е нашият местен авторитет по Запада и всичко, свързано с него.

Сет го изглежда без особен интерес.

— Така ли?

— Мис Лорел преувеличава. — Питър тайно стрелна Лорел с осъдителен и объркан поглед, а смехът му прозвуча малко фалцетно и фалшиво. — Признавам, че имам известен интерес към Запада, но по-голямата част от познанията ми се ограничават до онова, което съм прочел в разните булевардни романи. — И тъй като не срещна интерес в погледа на Сет, смущението му нарасна и той сви рамене: — Най-вече разни разбойнически истории, нали знаете — за братята Джеймс, за Били Хлапето, за Пийч Брейди и полковник Айк...

Сякаш от скъсването на невидима струна Лорел рязко изви глава към Сет Тейт. Полковник Айк! Това беше името, за което я разпитваше той отзарана. Какво, за Бога...

Тя видя как за секунда, за частица от секундата, вилницата на Сет замръзна във въздуха, преди той отново да я спусне към чинията. С нищо друго не издаде интереса си и нищо по лицето му не трепна.

Лорел побърза да се обърне към Питър:

— За теб трябва да е истинско удоволствие, Питър, да срещнеш някого, който може би действително си е имал работа с тия прословути типове. Много по-голямо удоволствие, отколкото да метеш за тях от втора ръка. А от това, което мистър Тейт може да ти разкаже, би могъл да напишеш своя книга за тях.

Дори и тия думи не предизвикаха никаква промяна в държанието на Сет Тейт, но Лорел забеляза, че погледът му стана много студен. Почти леден.

— Убеден съм, че мистър Тейт не би могъл да си има работа с такива типове. Това, че един човек е преминал Мисисипи, съвсем не значи, че трябва да е на ти с всеки прочул се разбойник. — Но в очите му проблесна алчно пламъче, което не успя да прикрие, въпреки старанието си да запази нехайния си тон. — Сигурен съм обаче, че вие

имате по-добра възможност да дочувате нещичко, отколкото ние тук в Чарлстън, мистър Тейт. А някоя малка историйка, станала на Запад, би била интересна за читателите ми.

— Не знам какво мога да ви кажа, мистър Бартън — меко отвърна Сет, — освен да не вярвате на всичко, което четете по книгите. По ония места, където живея, не са останали чак толкова разбойници. Поне не чак толкова, колкото ги изкарват даскалиците и вестниците.

Софи нервно се изкиска, дори и Каролайн се засмя.

Питър сякаш не знаеше как точно да приеме казаното, но преди да успее да реши, Лорел го изпревари:

— Колко сте скромен, мистър Тейт! Сигурно знаете какви ли не пикантни истории, но просто сте твърде скромен, за да си го признаете. Какво ще кажете например за тоя Пийч и за полковник...? — и тя погледна въпросително към Питър.

— Айк — вметна Питър, макар че му се щеше да смени темата.

Сет Тейт му спести притеснението:

— Доколкото знам, мадам, те и двамата са мъртви. — Той се обърна към Софи: — Мис Синклер, това без съмнение беше най-хубавото пържено пиле, което някога съм ял. Познавам каубои, които ще яздят през две земи за ястие като това, и аз съм един от тях. Най-сърдечно ви благодаря.

Лицето на Софи светна и се зачерви.

— Вие пък, мистър Тейт, какъв сте ласкател!

— Следва орехов пай — рече Каролайн — или пресни боровинки, ако предпочитате.

— Благодаря, мадам, но не смятам, че бих могъл да сложа и хапка повече в устата си.

Каролайн отмести салфетката си.

— Е, хубаво. Защо тогава не заръчаме на Лейси да ни поднесе кафе с лед в дневната?

Питър се приближи до стола на Каролайн, а Лорел се изправи, като демонстративно си вееше с носната кърпичка.

— Трябва да ви кажа, че ако не взема глътка въздух, сигурно ще се задуша от жегата. Мистър Тейт?... — обърна се към него тя с най-очарователната си усмивка. — Бихте ли ме придружили в една обиколка из градината?

Докато обикаляше масата, за да се приближи към нея, по устните му пак заигра оная противна усмивчица.

— Мис Лорел, за мен е чест...

Лорел ясно виждаше смаяния поглед на Питър, объркването и несигурността по лицето на леля Софи и се измъкна от стаята, преди някой да може да възрази. Но още щом прекрачиха през френския прозорец на верандата, тя съжали за порива си — веднага усети разликата между това да бъдеш със Сет Тейт на ярко осветената маса за вечеря, с дърдоренето на леля Софи, с непохватния Питър и с милото присъствие на Каролайн, и това да бъдеш със Сет Тейт сама в мрака. Безпокойството и подозрителността, които добрите му обноски на масата бяха поприспали, сега отново я заляха като вълна. Пък и не само това.

Макар от останалите да я отделяше само светлият правоъгълник на прозореца на столовата, Лорел се почувства изолирана, а мъжкото присъствие до нея се разрасна в усещанията ѝ почти до физическо насилие. Същата оная мъжественост, която очароваше леля Софи, плашеше Питър и караше Каролайн да се свива от скромност, оказваше влиянието си и върху Лорел. Само да застанеше до нея, сърцето ѝ учестяваше ударите си и тя съвсем не беше сигурна дали това е от страх, или от възбуда.

Той ѝ предложи ръката си. Тя се направи, че не я вижда, повдигна полите си няколко инча и се запуска по стъпалата. Той промърмори:

— Защо ми се струва, че не ме поканихте тук, навън, за романтична разходка на лунна светлина?

— Сигурно, мистър Тейт — хапливо отговори тя, — защото, макар да изглежда обратното, в крайна сметка все пак имате поне малко здрав разум.

— Да, понякога — призна си той. В гласа му имаше лека насмешка. — Но невинаги, що се отнася до жените.

Лорел пое дъх и скръсти ръце на гърдите си, решена да го изпревари и да насочи разговора. Като се изключи недодяланият му вид и възпитание, които бяха всякакви други, но не и цивилизовани, той притежаваше сладкодумие, което можеше да бъде измамно очарователно. За щастие Лорел не се поддаваше лесно на очарования.

Тя започна съвсем делово:

— Най-напред смятам да ви кажа, че колкото и да беше занимателна вашата приказка за сирашкото детство, аз не вярвам и на една дума от нея.

— Така ли? И защо?

— Прозвуча някак прекалено гладко. Точно като сюжет за някоя от ония ужасни истории, които чете Питър, и точно нещо такова, каквото човек скалпва, за да избегне да отговаря на въпросите за себе си.

Той се закиска и кикотът му премина в тих смях, в който звучеше искрена веселост. Лорел подозрително го изглежда, и това, което видя, никак не ѝ хареса. Лицето му, посребрено от бледата светлина на лунния сърп, беше като изсечено от дъб. Изражението му беше сатирско, а смехът, който искреше в очите му, беше лукав — лукав, съблазнителен и много обезпокояващ. Тя инстинктивно се наежи:

— Не виждам какво забавно има в това!

Той целият се извърна към нея.

— Много добре ви разбирам, мадам, сигурно не виждате. — Лицето му стана сериозно, но една издайническа извивка в ъгълчето на устните му показваше, че все още му е смешно. — Но истината е, че аз действително съм останал сирак по пътя на Запад и не зная нищо за близките си. Как така избрахте да ме наречете лъжец тъкмо заради единствената истина, която може би ще ви кажа?

Лорел недоволно и неспокойно сбърчи вежди. Една такава безочлива откровеност беше повече от объркваща, а спокойният му поглед, в който се четеше скрит присмех, я накара да настръхне. Докато разговаряха, бяха спрели и тя отново забърза напред, като отдръпваше полите си от бодлите на розите.

— Значи признавате, че сте лъжец?

С широката си лека стъпка той изобщо не се затрудняваше да я догонва.

— Да, между другото.

Глождеше я безнадеждно любопитство какво ли беше това друго, но знаеше, че е безполезно да го пита.

— Повечето лъжци си имат причина да лъжат.

— Най-често това е по-лесно, отколкото да кажеш истината. А аз се опитвам, доколкото мога, да правя всичко възможно най-лесно.

— Хм. — Тя го погледна изпод клепки с надеждата да успее да го изненада. — Много интересен човек сте, мистър Тейт. Споменахте например този полковник Айк. Чудя се какво ви е накарало да си помислите, че мога да имам нещо общо с някакъв прословут бандит?

Минаваха под сянката на една мимоза и Лорел, колкото и да се опитваше, не можа да види лицето му. Гласът му обаче прозвуча съвсем нехайно:

— Не мога и да си представя.

— Но трябва да сте имали причина, за да ме попитате! — настоя тя. От напрежение и безсилие плешките ѝ се схванаха, но в походката и в тона му нищо не подсказваше какво си мисли.

— Навярно трябва да съм имал — съгласи се той. — Но вече просто ми е излязла от ума. — После я погледна със странно изражение, нещо средно между безбожна веселост и умишлена недоверчивост: — Наистина ли се пишат книги за тия хора?

— Разбира се, че се пишат — отвърна тя с нарастващо раздразнение. — Четете ли, мистър Тейт?

— Когато имам такава възможност. Най-вече крайпътни надписи или пък етикетите по доматените консерви. Е, и по малко от Омир или Платон, когато мога да ги намеря.

Лорел се намръщи, за да прикрие усмивката си. Това беше най-необикновеният човек!

— Сменяте темата, господине.

— Така ли?

— Темата — припомни тя — беше полковник Айк.

— О, да, вярно. Някой ден ще трябва да подхвана някоя такава книжка. Звучи интересно.

Внезапно Лорел спря и се извърна към него. Щеше ѝ се да тропне с крак от нетърпение и единственото, което я възпираше, беше убеждението, че така няма да постигне нищо, освен нов присмех от негова страна. Така че го погледна право в очите и рече:

— Чудесно, мистър Тейт, продължавайте все така. Но ви уверявам, че темата на този разговор не е изчерпана, а аз имам добра памет. Пак ще си поприказваме за това.

И направо се смая, когато в очите му се мерна искрица от чувство, което твърде много ѝ заприлича на тъга.

— Ами да — съгласи се той. — Допускам, че ще си поприказваме.

Вечерта беше топла, наситена с аромата на жасмин и орлови нокти. Под сенките на градината цветовете бяха по-неясни, звуците — по-приглушени и човек лесно можеше да забрави, че там, зад високия плет и оградата от ковано желязо, съществува и друг свят — спокоен и порядъчен, и според Лорел, вдъхващ сигурност със своята неизменност. А да бъдеш насаме със Сет Тейт на такова уединено място, не беше нито спокойно, нито порядъчно и тя далеч не се чувстваше сигурна. Когато той я погледнеше съсредоточено и замислено, изпитваше усещането, че всичко може да стане, и от очакване сърцето ѝ започваше да бие учестено.

Но в този момент Сет Тейт закричи отново нехайно ѝ каза:

— Какво ще кажете за този ваш приятел, репортера?

Лорел се изненада и ѝ трябваше известно време, за да влезе в тона му.

— Какво искате да знаете?

Той я погледна.

— Той ли е вашият възлюблен?

Тя се засмя, най-вече от нерви, и пулсът ѝ пак се ускори.

— Кой, Питър ли? Господи, Боже, не, разбира се. Просто стар приятел. — Тя издържа на погледа му, осъзна, че това е жест на свян, и съжали, че го е направила. — Защо питате?

Многозначителният, откровено присмехулен блясък в очите му никак не съответстваше на мекотата в гласа му, когато каза:

— Изглежда, хич не му харесвам, а?

Лорел се почувства крайно пренебрегната. Не ѝ се случваше често да флиртува, но когато го нравеше, обикновено очакваше мъжете да ѝ отговарят.

— Питър смята — откровено му каза тя, — че сте един натрапник, един подозрителен тип, който съвсем не е подходяща компания за изискани дами. А освен това — някак тържествуващо допълни тя — знае къде съм ви срещнала, което не говори нищо добро за моралните ви качества.

— Както и за вашите — вметна той и Лорел се нацупи. — А той трябва да знае и това — продължи Сет, — че не съм издал малката ви

непристойна тайна, така че дори и да не съм джентълмен, може би все пак заслужавам известна признателност.

— По това може да се спори — смънка тя, но нямаше как. — Стана по-отстъпчива и го погледна. — Предполагам, че трябва да ви благодаря за това. Беше... почитено от ваша страна.

Той кимна, сухо присви устни, но очите му нагло се впираха в нейните.

— С което дълговете ви към мен стават два.

Лорел избегна погледа му и ускори крачка.

— Питър е прав — кратко каза тя. — Не ставате за компания на една изискана дама.

— Ами вие, мис Лорел? — меко попита той. — Какво вие мислите за мен?

Лорел спря и се обърна. И се намери точно насреща му — полите ѝ докосваха нозете му, а лицето му беше съвсем близко. Той не отстъпи назад, тя също. Погледна го право в очите и каза тихо:

— Мисля си, мистър Тейт, че сте опасен човек.

Устните му бавно се разтеглиха в усмивка, а очите му дълго я преценяваха.

— Мисля си, че сте права — тихо отвърна той.

Тя знаеше какво ще последва, още преди да го е направил — не можеше да сбърка нито тая усмивка, нито начина, по който очите му се плъзнаха от очите ѝ към устните и шията и зашариха по извивката на гърдите ѝ. Дъхът ѝ спря, сърцето ѝ сякаш се заудря в ребрата, но тя не помръдна да го спре. Той обхвана раменете ѝ и я привлече към себе си.

Устните му бързо и горещо се впиха в нейните с изненадваща, възмутителна и безсрамна дързост. Целувките, които Лорел бе получавала от други мъже, бяха нежни, колебливи, дори свенливи, но винаги сдържани и изпълнени с почитителност. А в целувката на Сет нямаше никаква почитителност, и още по-малко свенливост. Той овладя устните ѝ, сякаш имаше право над тях, нахлу в усещанията ѝ, замъгли ги, разпали ги и я остави без сили.

Обгърна я и я притисна така здраво към себе си, че тя усещаше мощния му гръден кош върху гърдите си и силните му бедра йод полата си. Не можеше да се бори — не се и опитваше. Беше изцяло във властта на своята чувственост, сякаш бе потънала в нея. Кожата ѝ изгаряше в треска, зад притворените ѝ клепачи играеха светлини,

ушите ѝ бучаха, мускулите ѝ трептяха — все безпомощни, все несвойствени, все прекрасни усещания.

Устните му потръпваха върху нейните, изпиваха я, търсеха, принуждаваха я да отговори. И тя навярно отговори, защото ѝ бяха останали само инстинктите — несдържани и непознати. Обгръщаше я мъжка топлина, прегръщаше я мъжка сила, мъжки устни дръзко търсеха и откриваха нейните.

Той бе този, който прекъсна целувката — тя отдавна нямаше сили да протестира или да се отдръпне. Ръцете му леко я прихванаха през раменете и устните му бавно се отместиха от нейните. Тя отвори очи и дълго не можа да види нищо друго, освен сенки и лунна светлина, и очите му — потъмнели от желание, с поглед, впит в нейния.

Сърцето ѝ се удряше в корсета толкова силно, че дори зрението ѝ пулсираше и тя не можеше да си поеме дъх. Ръцете ѝ бяха влажни, краката едва я държаха. Там, където ръцете му я бяха докосвали, кожата ѝ все още пареше.

Но постепенно светът дойде на мястото си, дъхът ѝ стана равномерно и тя можа да види подигравателната усмивчица, която премина по устните му. И предпазливо отстъпи, така че ръцете му да не я придържат.

Усещаше устните, а и гърдите си набъбнали и разкъравени. Не можеше дори да го погледне, без нова вълна на чувственост да премине през нея, все така жива в съзнанието ѝ, каквато беше и в действителност. Но тя отърси рамене, издържа на погледа му и рече:

— Да считаме ли дълга ми за изплатен, мистър Тейт?

За миг очите му се спряха върху нея, после той тихо се засмя и поклати глава.

— Само с една целувка?! Едва ли, мис Синклер. — Тя рязко пое дъх и присви очи, но той предупредително вдигна пръст, а в очите му все още играеше усмивка. — Никога не сядайте на масата — посъветва я той, — без да знаете какви ще са залозите.

После любезно кимна и ѝ предложи ръката си:

— Ще се присъединим ли към останалите?

Лорел повдигна полите си и гордо отмина напред. Чуваше го как тихичко се смее зад гърба ѝ, но не се обърна.

ШЕСТА ГЛАВА

Сет беше посещавал и други луксозни заведения. В Денвър и Додж сити имаше котешки свърталища, в сравнение с които това на мис Елзи би изглеждало направо опърпано. Но тук имаше нещо, което придаваше на всички кръчми, публични домове и танцувални салони, в които бе ходил, привкус на подражание на живота. Прахът по кадифените завеси не личеше на светлината на лампите, петната по килимчетата се криеха в сенките, а вместо застоялите миризми на тютюнев дим и парфюм, които бе усетил сутринта, сега се разнасяха ефирни, свежи аромати. Бизнесът беше оживен — разливаха се питиета, раздаваха се карти, дамите очакваха клиентите си — но всичко това се вършеше в една атмосфера на подкупваща изисканост, която едновременно учудваше и притесняваше Сет.

Смеховете никога звучаха високо. Пианото не гърмеше сърцераздирателно. Жените бяха облечени предизвикателно, както навсякъде другаде, но дори в гарнираните с дантела ризи и в копринените си чорапи те съумяваха да изглеждат скромно. Имаше нещо — може би в сладникавото звучене на гласовете, или пък в начина, по който се държаха мъжете под строгия надзор на мис Елзи — джентълменски дори и в публичния дом. А може би нещо в самия град. Но каквото и да беше, Сет го намираше интригуващо и някак смътно приятно.

Много отдавна не беше сядал на обществено място, без непрекъснато да се оглежда през рамо дали не го дебне някой, а с този навик трудно се скъсва. И макар че тук, при мис Елзи, се чувстваше дяволски по-уютно, отколкото на вечерята у Синклерови, и макар да бе потърсил лично мис Елзи, все пак настръхна, когато чу леки стъпки зад гърба си и почувства по рамото си докосване на ръка.

— Е, господине, трябва да кажа, че никога нямаше да ви взема за човек, дето си държи на думата. — Ръката ѝ се плъзна от рамото към гърдите му и тя с усмивка приседна на облегалото на креслото му. — Вие наистина взехте, че се върнахте.

Той улови ръката ѝ, която тръгна да се вмъква под ризата му, с усилие се отпусна и отвърна на усмивката ѝ.

— Без да ви обиждам, мадам, това е само едно приятелско посещение. Да ви взема ли едно питие?

Тя сви рамене, изправи се и го огледа почти озадачено.

— Щом това е най-доброто, което можете да направите...

Седна срещу него на масата и махна на бармана.

— Е — непринудено го запита тя, — какво искате от мене, дето смятате, че може да се купи с едно питие?

— А кое ви кара да смятате, че ще ви искам нещо? Може би просто искам да ви се отплатя за това, че сутринта бяхте така гостоприемна към нас.

Барманът донесе бутилка ръжено уиски, точно каквото пиеше Сет, и Елзи си наля.

— Не съм глупачка, господине. Вие никога в живота си не сте дали нещо за нищо. Страшно си приличаме с вас и тъкмо затова съм седнала тук да си пия с вас, вместо да ви кажа да се махнете от заведението ми и да освободите място за клиенти, дето ще си плащат.

Сет вдигна чаша в наздравица, прикривайки усмивката си. Знаеше, че у мис Елзи ще намери добър съюзник, но чак сега осъзна, че тази жена му харесва... и то по същите причини, по които харесваше и мис Лорел. С удоволствие си представи каква физиономия би направила Лорел, ако ѝ обясни колко много си прилича с някаква си проститутка и си помисли, че дори само заради тази физиономия някой ден може и да ѝ го каже.

— Малко информация, някой и друг малък съвет — ето какво искам — рече той. — И реших, че ако в този град има жена, която може да ми го даде, това сте само вие.

Тя кимна, изучавайки го с поглед.

— Е, зависи, нали така? Твърде малко са нещата, дето стават в този град, без аз да знам. Друго нещо е дали искам да говоря за тях.

— Харесват ми жените, които умеят да пазят тайна.

Елзи го изгледа продължително.

— Ми да, сигурно трябва да ги харесвате. Инак защо някой ще плаща цели пет долара на някаква си отрепка да изкара ангелите на вдовицата Лафтън? А това, смятам, е тайна, която си струва да се пази.

Сет не отговори. Не знаеше защо се изненада, но трябваше да признае, че тя успя да го хване неподготвен. За в бъдеще трябваше да е по-внимателен.

Гледаше я как отпива и я изчакаше с безизразно лице да направи следващата крачка. Тя одобрително се засмя.

— Ама че хладнокръвен тип сте. И в случай че се чудите, моята цена да си трая, е съвсем приемлива. Всичко, което искам от вас, е истината. На ми'з Лафтън и на всеки друг в града можете да ги разправяте каквито си щете, но пред мен кажете истината. Става ли?

Сет дълго я гледа, прикривайки мислите си.

— Става — рече той накрая. — Стига да внимавате какво ме питате.

Елзи се изсмя така шумно, че хората извърнаха глави към тях, и плесна с ръка по масата.

— Ето на, виждате ли? Ето това ми харесва във вас! — Смехът ѝ премина в топла, непринудена усмивка. Тя посочи с ръка салона наоколо и словоохотливо продължи: — Пари си имам. Имам май повече от всеки друг тук, в града. И кмета, и банкерите, и полицейските капитани — всичките ги държа в малкото си джобче. Вече останаха твърде малко неща в този живот, дето да са ми нужни. А вие ме карате да се смея. Карате ме да наострям уши тъкмо когато вече си мислех, че няма нещо по стария свят, дето да не съм го чула и видяла. И дяволски ме човърка какво сте ѝ скроили на тая фукла ми'з Лафтън — не само задето ще ви изиграе за ония ваши пари. Та това е моята цена и както виждате, съм честна. Аз също не давам нещо за нищо и онова, което искам да получа в случая, е... — тя вдигна чашата си и му намигна, — просто да погледам сеир. Нали съм честна?

След миг Сет ѝ върна тоста и двамата отпиха.

Елзи отново напълни чашата му.

— Та защо платихте на оня никаквец да нападне ми'з Лафтън?

— Исках да се запозная с нея. Не бях сигурен какво ще стане, когато вляза тук, затова се подсигурих да ми бъде задължена, като излезе.

Елзи кимна и в очите ѝ проблесна възхищение.

— И аз си мислех, че ще да е нещо такова. А защо искахте да се запознаете с нея?

В изражението му нищо не се измени, но мис Елзи беше проникателна дама.

— Това май беше от въпросите, с които трябва да внимавам, а?
— добави тя.

— Е, да речем, че тя притежава нещо, което аз искам — отвърна Сет.

— Много бих дала да разбера какво е то — измърмори Елзи, облегна се и отпи още една глътка. — А какво е това, дето смятате, че мога да направя за вас?

— На първо място — хитро започна Сет, — можете да ме посъветвате какво трябва да стори един мъж в този град, когато иска да направи впечатление на една аристократична дама.

Елзи избухна в смях, който прониза приглушените разговори и тихите кикоти в салона и отново прикова погледите към тях. И на Сет пак му се наложи да се бори с навика си да се изправя на нокти, когато стане обект на внимание.

Тя с усилие възвърна сериозния си вид.

— Е, синко, по дяволите, ти съвсем сигурно си попаднал точно където трябва! — Облегна се, опря лакът на дръжката на креслото, забарабани с пръсти по чашата и се замисли. — Ами като начало, не тръгваш право подир дамата. То подир такава усойница като ми'з Лафтън човек няма и да поиска да тръгне. Но първо ухажваш роднините ѝ, така се прави. Тъй че вземи да пратиш на старата вдовстваща дама бонбони, или пък цветя, а след туй ѝ поискай позволение да я посетиш. — Тя му се усмихна, погледът ѝ зашари по него. — Не че и за миг ще ти повярвам, че това, дето наистина го искаш от ми'з Лафтън, е да я ухажваш, или че на хубавец като тебе не може да му хрумне как да се добере до нея и без бонбони или цветя. И за да не плащаш това пиение за тоя, дето духа, я ми кажи какво всъщност искаш да знаеш?

Сет се позасмя, леко обхвана с пръсти чашата и я изгледа.

— Онова, което искам — рече той, — е най-голямата игра в този град — високи залози, стари пари, солидни играчи...

Не можеше да каже дали молбата му изненада Елзи, или просто потвърди някакво нейно подозрение. Тя предпазливо кимна и го погледна преценяващо.

— Имаш каквото трябва, за да играеш с високи залози, нали така?

— Е, зависи какво трябва — отговори той също толкова предпазливо.

Тя се облегна, отпи от питието си, сетне го допи с елегантна извивка в китката, запуши бутилката и се наклони да доближи глава към него, за да продължат разговора.

— В този град ти трябва нещо повече от пари. Трябват ти връзки. Защото най-голямата игра в града не е игра, а състезание. Конно състезание.

— Конно състезание ли?! — Сет се опита да прикрие задоволството си, но не успя да сдържи една тържествуваща усмивка. Отпуши бутилката и отново напълни чашата ѝ. — Разкажи ми за това.

След момент на очевидно колебание Елзи сви рамене, взе чашата си и започна да разказва. И в следващия половин час Сет само слушаше, учеше и кроеше планове.

Хю Кейзъм беше уморен. Цяла нощ бе дежурил, защото нощният администратор или се беше напил, или се беше сбил с жена си, или и двете — но така и не се появи. На Хю много му се пиеше кафе и тъкмо мислеше да отскочи до кафенето срещу хотела, когато Лорел Лафтън врхлетя във фоайето.

Мис Лорел обикновено винаги бързаше, но този път Хю разбра, че има нещо повече. Не се беше погрижила нито добре да прикрепи шапката си, нито да подреди косите си — по челото и по шията ѝ падаха отделни кичури. На бузите ѝ горяха две яркочервени нетна, а очите ѝ... Е, ако сивите очи могат да бъдат огън, очите на мис Лорел правеха точно това. Хю се отърси от умората, подръпна яката си и подготви официалната си усмивка. Но още преди да успее любезно да каже „Добро утро“, Лорел Лафтън се приближи до бюрото, опря ръце на него и заяви:

— Искам да видя Сет Тейт.

Хю примигна.

— Сет Тейт! — нетърпеливо повтори тя. — В този хотел е отседнал, нали?

Хю не знаеше кое го учуди повече — грубият тон на мис Лорел или фактът, че е дошла да посети мъж, гост на хотела. През всичките тия години в хотел „Чарлстън“ той не помнеше да е ставало нещо подобно и за миг се поколеба как трябва да постъпи. Щеше му се да не е будувал цяла нощ. Щеше му се да е изпил чаша кафе.

В едно обаче беше сигурен — никаква молба, колкото и причудлива да е, не може да извини пренебрегването на добрия тон. Той се усмихна и каза:

— Добро утро, мис Лорел. За мен винаги е удоволствие да ви видя. Как се чувствате в това прекрасно утро?

— Много бързам и нямам никакво настроение да си губя времето — отсече тя. — Благодаря за вниманието. А мистър Тейт?

— Е, да, той е наш гост. Много изискан джентълмен, ако мога да кажа. — Той се отпусна назад и се приготви да сподели мнението си за Сет Тейт и за всички негови навици, като междувременно се опита да разбере каква точно е връзката му с дамите Синклер, какво гласи вестта, която им е донесъл, и кой е тоя техен общ приятел.

Но Лорел не му остави такава възможност.

— Номерът на стаята му — настоя тя.

Този път Хю така се изненада, че не знаеше какво да каже.

— За Бога, мистър Кейзъм! Прекрасно знам, че нямате оплаквания от слуха си, затова престанете да ме зяпате така. Стаята му има номер, нали?

— Ами... ами да... сто и десет. Но мис Лорел...

— Благодаря. — И тя се обърна към стълбището.

— Мис Лорел, почакайте! Не можете да се качите горе! — Хю Кейзъм се измъкна иззад бюрото си. — Почакайте да го извикам...

— Не, благодаря. Ще намеря стаята.

— Мис Лорел, това е престижен хотел! Не може...

Но „не може“ очевидно не влизаше в речника на Лорел Лафтън и Хю нямаше как да я спре, без да предизвика още по-голяма разправия, така че остана да кърши ръце и да се надява, че мис Софи никога няма да разбере за това... Просто не знаеше какво да прави.

Токчетата на Лорел потропваха като остри ками по мраморните плочи на фойето. С гърба си тя усещаше отчаяния, потресен поглед на Хю Кейзъм и от това яростта ѝ към Сет Тейт само още повече нарасна. Още днес следобед из целия град щеше да се разнесе, че

Лорел Лафтън е отишла в хотелската стая на някакъв мъж... което, постара се да бъде справедлива тя, с нищо не беше по-лошо от това да отидеш в публичен дом.

Лорел съвсем не изпитваше удоволствие да скандализира обществеността просто ей така — тя отхвърляше обществените условности единствено когато тия условности я притесняваха. Не беше вярно и това, което подмятаха някои злостни езици, че останала сираче от войната, тя не е получила добро възпитание. Тя прекрасно знаеше, че никоя дама, която поне малко държи на доброто си име, няма да тръгне в някой хотел и публично да разпитва за номера на стаята на някакъв мъж, отседнал там. Но когато нещата опираха до пари, твърде много обществени съображения просто отпадаха и доброто име на Лорел сякаш бе обречено да бъде едно от тях.

Хотел „Чарлстън“ беше най-представителният в града. Всъщност много хора твърдяха, че той е и най-представителният в целия Юг. Беше четириетажен и заемаше цяло междуулично каре. Устоял на опустошенията на война, пожар и наводнение, той се издигаше като паметник на отминали по-славни дни — дни на далеч по-голям разкош. Двете тераси — горна и долна — гледаха към улицата, а галерията от балкони опасваше открития му двор. В този двор Лорел беше присъствала на сватба, а в елегантния, сто стъпки дълъг салон беше ходила на благотворителен бал. Разбира се, но тия стъпала никога не се беше изкачвала.

Тя реши, че хладнокръвният ѝ спор с една Мадам на един бардак трябва доста да е допринесъл за нейната самоувереност, щом като, докато изкачваше стъпалата, макар и с пресъхнало гърло, все пак успя да задържи главата си високо вдигната, а походката си — целеустремена. В крайна сметка, уместно си помисли тя, веднъж направиш ли това, остава ти твърде малко в тоя живот, което може да те изложи... Или поне така си мислеше, преди да почука на вратата на стая 110.

Отначало никой не отговори. Тя гневно стисна устни и тъкмо вдигна юмрук да потропа отново, когато вратата се отвори и насреща ѝ застана Сет Тейт... гол.

Или поне това видяха отначало невярващите ѝ очи. Беше виждала мъже без ризи... или по-скоро, както с мъка успя да си припомни, беше виждала един мъж. Но гърдите на Джонатан, хилави,

бели и почти без косми, изглеждаха като на младо момиче в сравнение с мъжа пред нея. Мускулите му бяха здрави и добре очертани, издути на гърдите, гладки и силни надолу към талията. По тази талия нямаше и следа от отпуснатост, а от шията надолу през гърдите минаваше гъста златистокестенява четина, която се стесняваше към корема и се заостряше към панталоните му. Зърната на гърдите му бяха гладки като кафяви речни камъчета, и само при мисълта, че ги е съзряла, страните на Лорел пламнаха. Около врата му бе праметната кърпа, брадата му бе в пяна, и най-лошото беше, че никак не изглеждаше смутен. Всъщност, дори не се изненада.

Едната му вежда потрепна и това беше единственият признак, че внезапната ѝ поява на вратата му в осем часа сутринта би могла да е необичайна — иначе я посрещна с такова благо изражение, сякаш се поздравяваха на масата за закуска.

— О, мис Лорел! Колко мило от ваша страна, че сте си направили труда да наминете. Направо влизайте.

Той отстъпи от вратата и жестът му ѝ се стори предизвикателен. Но в противен случай щеше да ѝ се наложи да се разправя с него в коридора, а нямаше никакво желание да прави това. В никакъв случай не искаше да я видят с него, така както беше необлечен... както беше съблечен. И тя прекрачи прага.

— Кой отваря така вратата, без да се облече? — строго попита тя, като се стремеше да не гледа към него, докато затваря вратата зад нея.

— Който очаква да му донесат още гореща вода — отвърна той и въпреки стремежа си, Лорел го погледна.

В този миг забеляза, че в ръката, странно извита зад гърба му, има оръжие. Той се извърна да вземе ризата си и много предпазливо го плъзна така, че тя да не може да го види... но Лорел успя да го зърне и това ѝ стигаше. Беше револвер.

С плавно движение той пхна оръжието под възглавничката на едно кресло, навлече ризата си и се обърна едва след като я закопча до кръста. Лорел онемя от това, което видя, мисълта ѝ запрепуска. Що за човек беше той. Да носи така оръжие, че и да го крие зад гърба си, когато отваря вратата?! Да ходи по публични домове и да подмамва почтените дами в игри на покер с високи залози, след което да си

изпросва покани за вечеря и да седи на масата им, без дори да му мигне окото?! Що за човек...

— И какво ви води насам в това чудесно утро? — обърна се той към нея, бързо закопчавайки последните копчета. Не вмъкна ризата си в панталона — неприлично би било да го направи в присъствието на дама, но на Лорел незнайно защо ѝ се стори, че да носи ризата си така negliже над панталона е дори по-смущаващо, отколкото да е изобщо без риза.

И единствено коприненомекият провлечен говор и многозначителната усмивчица, която сякаш намекуваше, че прекрасно разбира и помислите ѝ, и посоката на погледа ѝ, и още по-лошо — че от това изобщо не му пука, — единствено тази усмивчица моментално върна Лорел към настоящето и отново я разяри.

— Мисля, че прекрасно знаете какво ме води, мистър Тейт — твърдо рече тя, бръкна в чантичката си, измъкна пачка грижливо сгънати банкноти и ги захвърли към него. Изгубили тежестта си, банкнотите не отдадоха заслуженото на злъчта, с която бяха хвърлени, и полетяха към пода едва на няколко инча от полата ѝ.

Сет с интерес проследи полета на банкнотите.

— Е, мис Лорел, явно късметът ви е проработил. Моите поздравления.

— Единственият такъв случай беше наскоро, когато ви срещнах, но и тогава не проработи на добро — отсече тя. — И следващия път, когато търсите на кого да излеете благотворителните си пориви — или извратеното си чувство за хумор, или каквото там ви е подтикнало да пхнете тия петдесет долара в чантичката ми — бъдете така любезен да си намерите друга жертва. Аз си имам предостатъчно други проблеми.

Тя рязко се завъртя към вратата, полите ѝ се развяха.

Той се наведе да вдигне парите с печална физиономия, но очите му блесяха дяволито.

— Значи такава отплата получавам, задето се опитах да поправа измамата си на карти? Заплюха ме точно по образа на християнското милосърдие, от което просех опрощение.

— Не бих се унижила дори да ви заплюя! Колкото до опрощението...! — Достойният завършек, който Лорел почти успя да изиграе, се провали. Извърна се към него, очите ѝ засвяткаха: — Как

смеете дори да се опитвате да се подигравате така с мен?! Да ми плащате като на някоя улич... — Тя почти изрече думата, задави се от съвсем основателна ярост и продължи скорострелно: — Боже мой, та вие дори нямахте смелостта да го сторите открито, ами трябваше да ги пъхате в чантата ми! Какво си мислите?! Как си представяхте, че няма да разбере откъде са?! Да не мислехте, че няма да се засегна?! О, не, мистър Тейт! Аз може и да не мога да си позволя да бъда особено принципна, но да взема пари от един безскрупулен измамник и негодник като вас?! Това е граница, която все още не съм била принудена да пристъпя! Приятен ден, господине!

Тя отново се въртна към вратата и отново се спря, този път дочула тихия му смях. Обърна се и недоверчиво го изглежда.

Той събра в шепа банкнотите и внимателно ги пъхна в джоба си.

— Мисля, че си струваше — рече той, все още усмихнат, — поне за да разбере точно кои граници няма да пристъпите.

Една дама би изразила гнева си, като затръшне вратата след себе си — и край. Но една дама първо, никога не би влязла в стаята му, нито дори в хотела му, и второ, у нея любопитството водеше равностойна борба с гнева. Тя вече посягаше към дръжката на вратата, но в този миг любопитството надделя. Обърна се пак към него, свирепо сви вежди и настойчиво попита:

— Какво си мислехте?! Защо го направихте?

— Кое? — престори се той на невинен. — Не може ли това да е просто един кавалерски жест?

Лорел успя съвсем навреме да спре едно доста непристойно за дама изсумтяване, но лицето ѝ прекрасно издаваше мнението ѝ за това извинение.

Той облегна лакът на скрина и я огледа с едва доловима користна усмивка.

— Така де, може да съм съжалил вдовицата, нагърбила се да издържа цяло семейство. А може да съм искал да ви ядосам. Или пък да изгледа нещата между нас... Или просто да ви видя отново?

Истината би могла да се крие във всяко едно от тия предположения, или във всичките тях, а и в нито едно. Но Лорел, без да има друго извинение, освен че в крайна сметка все пак е жена, се хвана само за последното.

— Защо ви е да ме виждате отново? Какво искате от мен?

— Това би трябвало да е очевидно — засмя се той.

— Не хранете празни надежди! — хапливо рече тя и от смеха му страните ѝ пламнаха.

Ненавиждаше начина, по който очите му шареха по нея, когато и каза:

— Аз нищо не си въобразявам, мадам. Очевидното е, че вие сте единственото ми познанство в този град, а чарлстънските жители не са особено дружелюбни към пришълците. Надявах се, че може би ще ме представите тук-там из града.

Лорел не знаеше кое е по-унизително — да бъдеш или да не бъдеш обект на вулгарните му намерения. Знаеше само, че той е най-възмутителният мъж, когото някога е срещала. Тя удивено възкликна:

— И защо бих го направила? — И първият ѝ порив беше гордо да си излезе, без да каже и дума повече. Но любопитството отново я погуби.

И вместо към вратата, тя направи една плаха стъпка към него и тихо го запита:

— Кой сте вие? Какво търсите тук? Какво искате от мен?

Закачливостта изчезна от очите му и той се замисли. Но не отбегна погледа ѝ, нито пък помръдна, когато тя каза:

— Защо отваряте вратата с оръжие, скрито зад гърба? От какво се боите? Заявявате, че имате работа тук, но току-що казахте, че не познавате, никого, освен мене. А и тоя полковник Айк, за когото ме разпитвахте! Какво искате?!

Тишината продължи толкова, че Лорел направо можеше да преброи ударите на сърцето си. Сет я гледаше задълбочено и преценяващо, сякаш вземаше велико решение. От перваза на прозореца по дъсчения йод към краката му пропълзя снопче слънчева светлина и Лорел внезапно осъзна, че цялата стая е изпълнена с мъжественост, потопена в миризмата на сапун за бръснене и пяна — аромати, с които бе свикнала, откак се помнеше, без да им обръща особено внимание. А сега не можеше да мисли за нищо друго.

— Ще ви изненадам, мис Лорел — най-сетне каза Сет. — Ще ви кажа истината, или поне част от нея. Дошъл съм тук да открия нещо и вие можете да ми помогнете. Колкото до това какво искам от вас... е, засега то е съвсем просто. Искам да ми осигурите достъп до конните състезания в Джокей клуб идната събота.

Тя го зяпна. Такъв, какъвто беше, недодялан и безцеремонен, в този миг тя просто нищо друго не можа да направи. Най-после успя малко задавено да изрече:

— Искате... какво?

— Искам да залагам на конното състезание. — В гласа му се промъкна едва забележима нетърпелива нотка, сякаш не беше свикнал да се обяснява и това го уморяваше. — Този ваш Джокей клуб е най-люксозното място за забавления в града, а там не се допускат външни лица. Вие имате унаследено членство в него и можете да ме вкарате като ваш гост.

— И вие сте дошли чак до Чарлстън, за да залагате на някакво си конно състезание?! — Главата ѝ се замая. — И си мислите, че можете просто така да се завъртите тук наоколо и да си изпросите достъп... И дори си мислите, че ще ви допуснат?!... Че аз бих... Какво, по дяволите, ви кара да смятате, че ще искам да ви помогна?

— Е, аз нали ви помогнах? — засмя се той. — Запазих тайната ви за мис Елзи...

— Ах, вие, долно, презряно създание! Да не смятате да ме изнудвате с...

Той вдигна ръка в знак на протест.

— Не бих си го и помислил, и съм обиден, задето ме обвинявате в това. И все пак трябва да признаете, че вчера направих всичко възможно, дори и да ви върна парите. Между другото, предложението все още е в сила.

Тя късо и остро се изсмя.

— Смятате, че можете да си купите достъпа в Джокей клуб само за петдесет долара?! Ще ви струва доста повече, уверявам ви.

— И тъкмо затова — спокойно отвърна той — ми трябва вие.

— Вие сте луд! — отсече тя. — Не мога просто ей така да вкарам някакъв съвсем чужд човек в един от най-старите и елитни клубове на Чарлстън — човек, за когото дори не съм сгодена, човек, когото семейството ми дори не познава! — Но докато изричаше тия думи, една скрита, лукава част от съзнанието ѝ си представи объркването, което щеше да предизвика, и това ѝ достави удоволствие. — Че нали това ще скандализира целия град?!

— Точно затова и ще ми помогнете — рече Сет, отново с оная вбесяваща усмивчица, многознаеща и многозначителна. — Това

спокойно може да бъде най-голямото приключение в живота ви и никога няма да си простите, ако пропуснете една такава възможност.

Тя не знаеше какво я вбесява повече — безпардонността му или необичайният му вътрешен усет. Но здраво стисна устни да не изпусне язвителния отговор, който ѝ дойде на езика, защото ѝ се щеше да зададе още един въпрос:

— А това, което предполагате, че мога да ви помогна да откриете — изрече тя, когато се увери, че е овладяла гласа си, — какво е то?

— О, то е една наистина интересна история — непринудено отвърна той — и ще ви я разкажа, като вечеряме в събота след състезанието.

Ноздрите на Лорел потръпнаха, тя стисна зъби, за да преглътне прибързаните думи и най-после успя да процеди:

— Вие сте един лъжец и измамник и аз няма да вечерям с вас, ако ще да сте последният мъж на земята!

Завъртя се на пети и рязко посегна да отвори вратата.

— Скоро ще намина към вас, мис Лорел — любезно я изпрати той.

Раменете ѝ се свиха, сякаш я бяха ударили, и пръстите ѝ за миг здраво се вкопчиха в дръжката на вратата.

— Тогава по-добре елате с патлака си! — хапливо отвърна тя, без да се обръща. — А скъпоценната си покана за Джокей клуб ще получите на куково лято!

Тя с трясък захлопна вратата, доволна от себе си, но преди това успя да чуе вбесяващия звук на тихия му смях.

По целия път към къщи Лорел очакваше да изпита справедливо задоволство от благородния си жест, но усещаше само раздразнение... и някаква гореща възбуда — незнайно от яд или от обида. Никой мъж досега не беше успявал така да я смути. Как можа Сет Тейт да го направи?

Ако можеше някак да се пребори със съвестта си и да задържи тия пари, тя, разбира се, щеше да го направи. Но още от самото начало знаеше — и Сет само го потвърди — тия петдесет долара бяха просто едно унижително заплащане за някаква услуга, а да бъде задължена на човек като Сет Тейт беше последното нещо, което би си позволила.

Най-невероятното, най-вбесяващото беше, че този човек изобщо не приемаше отказа за отговор. И на всичкото отгоре имаше безочийето

да смята, че тя е изцяло на негово разположение! А на Лорел ѝ се щеше да прогони тоя глупав хулиган, да го изхвърли от мислите си и ако някога го срещне по улицата, да му обърне гръб. Но продължаваше да я човърка въпросът защо? Защо беше избрал точно нея? Какво искаше от нея? Какво се надяваше да получи, като така подчертано дръзко се опитваше да привлече вниманието ѝ? Достъп до Джокей клуб? Абсурд — в Чарлстън имаше поне две дузини хора, които можеха да го представят там много по-лесно от нея. При това стана ясно, че той съвсем не смята хубостите ѝ за неустойими... Но щом си спомни снощната целувка, тя се поколеба. При спомена за тази целувка трябваше да си признае, че има не само една причина да не го изхвърля от мислите си.

Когато портата на къщата се мерна в далечината, Лорел беше така запотена и задъхана от бързане, че ако се появише у дома в такъв вид, със сигурност ѝ предстоеше да изслуша една от отегчителните лекции на леля Софи върху поведението на младите дами в обществото, тъй че спря да се пооправи. В този миг забеляза спрелия пред фронта лъскав черен кабриолет, и сърцето ѝ инстинктивно замря в тревога. Не знаеше чий е този кабриолет, но можеше да е и на д-р Уедърби. Беше се научила да посреща с подозрение всичко непознато и да очаква най-лошото, докато не я убедят в обратното. И без повече да се замисля за зачервените си бузи и развалената си прическа, тя се затича нагоре по стъпалата.

Това, което завари в предния салон, почти оправда лошите ѝ предчувствия. Щорите бяха спуснати срещу утринното слънце и през тях се процеждаше сивкава светлина, мъглява и потискаща. Софи, в старомодната си розова утринна роба, се беше свлякла на любимия си стол, старомодното ѝ дантелено боне се бе изкривило встрани и хълцаше в носната си кърпичка. Коленичила до нея в мъчителна поза, Каролайн галеше ръката на майка си.

С влизането си Лорел, рязко смъкна шапката си и я метна към един стол, без дори да забележи, че тупна на пода.

— Какво има? — властно започна тя без предисловия. — Какво е станало?

От сенчестия ъгъл изникна Сайръс Ларс, вицепрезидентът на банката. По лицето му се изписаха едновременно облекчение, че вижда Лорел, и смущение, защото хълцанията на Софи прераснаха в писък.

— Мис Лорел — рече той, — тъкмо казвах на леля ви колко съжалявам. Ако имаше какво да се направи, честна дума, бих го направил, но вече нищо не зависи от мен. За тия неща правителството си има закони и нямам друг избор.

Тя знаеше, че от отговора на следващия си въпрос не може да очаква нищо добро, и сърцето ѝ заби така силно и болезнено, че едва си поемаше дъх. Но отлагането на злото никога не оправя нещата и тя тихо попита:

— За какво става дума?

Сайръс преглътна, адамовата му ябълка подскочи, и пак хвърли измъчен поглед към Софи. Лорел срещна очите на Каролайн, пълни с болка и безпомощност.

— Става дума — каза Сайръс — за ипотеката на къщата, мис Лорел. Преди да умре, чичо ви взе срещу нея петстотин долара, и ето на, ипотеката изтече преди седмица. Мога да ви дам още тридесет дни, но се боя, че това е всичко, което мога да направя. Ще трябва да я обявим за пресрочена.

Коленете на Лорел внезапно се подкосиха и тя се свлече в креслото за шиене до вратата. Не можеше да откъсне очи от Сайръс, устата ѝ пресъхна, сякаш бе натъпкана с памук, но се чу да казва:

— Пет... стотин долара?!

Той съдържано кимна.

— Да, мадам. Ето книжата — всичко е точно и законно, можете да ги прегледате, ако искате.

Лорел пое книжата, които ѝ подаде, но написаното по тях ѝ приличаше на рунически знаци. Гласът ѝ стана хриплив.

— Но... но как е възможно? Изобщо не сме знаели — никой никога не ни е казвал...

— Беше отразено като дебит, когато имотът бе наследен — нацупи се Сайръс, сякаш го обвиняваха в нещо нечестно. — Тогава леля ви получи копие от книжата.

Лорел се сепна и с укор изгледа леля Софи, която само захълца още по-силно.

Тя отново погледна Сайръс и се замисли.

— Но... Не може да няма никакъв изход. Един нов заем — точно така. Ние просто трябва да...

— Мис Лорел — бавно поклати глава той, — знаете, че ако можех, щях да сторя нещо. Но както ви казах, вече нищо не може да се направи. Тридесет дни са най-доброто, което мога да ви предложа.

Той повдигна шапката си за сбогом, погледна още веднъж към ъгъла на Софи и рече:

— Съжалявам. — Поклони се сковано и се запъти към вратата.

Каролайн стисна зъби и с мъка се изправи. Когато се приближи, Лорел прочете в очите ѝ болка и страх.

— О, Лорел! — прошепна тя и сякаш онемя.

Двете дълго се гледаха, объркани и безпомощни, и пред очите на Лорел отново изплуваха ония банкноти, които захвърли в краката на Сет.

— За всичко съм виновна аз! — треперливо изхълца Софи. — За всичко съм виновна аз!

Лорел я погледна смаяно, но дори не успя като друг път да събере сили, за да се съгласи с нея. Петстотин долара! Откъде, по дяволите, щеше да намери толкова пари?

— Бихме могли да вземем наематели — предложи Каролайн малко плахо. — Госпожици Мейфеър го правят от години и никой не си мисли нищо лошо за тях. Бихме могли...

— Наематели?! — Възмущението пресуши и последните сълзи на Софи и тя подскочи на стола. — Някакви чужди хора да си качват краката по черешовото бюро на майка ми и да прогарят дупки по покривката ми от френска дантела?! Каролайн, как можа да ти хрумне такова нещо?!

— Ама мамо, аз просто...

Лорел се умисли и престана да ги слуша. Все едно, всичко това беше без значение. От наематели едва ли можеха да изкарат петстотин долара за тридесет дни — освен ако тия наематели не са такива като на мис Елзи, дето ще си плащат на час. При тази мисъл тя с мъка се съдържа да не избухне в истеричен смях. Петстотин долара. Възможно ли беше едва вчера — едва тази сутрин дори — ония петдесет долара да са ѝ се стрували всичките пари на тоя свят?

Тя му далечния звук на чукчето, чу как стъпките на Лейси проскърцаха към вратата и смътно си помисли: „Сега пък какво има?“, но изобщо не се интересува.

Когато Лейси влезе с малък пакет в ръка, Софи прекъсна разгорещения си спор с Каролайн. Отвори пакета, тъгата ѝ съвсем по детски изчезна за миг и тя радостно възкликна:

— Боже мой! От кого ли може да е това? Вече никой не ми изпраща подаръци, а и рожденият ми ден е далеч. О-о! — Очите ѝ станаха кръгли от радост и тя повдигна капака на характерната златиста кутия. — Шоколадови бонбони!

— От кого са? — залюбопитства Каролайн, пое кутията от ръцете на майка си и докато проучваше съдържанието ѝ, по лицето ѝ дори се мерна усмивка.

— Тук има бележка — размахна Софи някакво листче.

— О, скъпа, прочети я ти — аз просто няма да мога. Представете ли си — шоколадови бонбони! Кой ли би могъл да направи това?

Каролайн върна кутията на майка си, която незабавно се почерпи с един бонбон, и взе бележката.

„Скъпа госпожо — зачете тя, — моля ви да приемете този малък знак на благодарност за великодушното гостоприемство, което проявихте към един странник в дома си снощи. За мен би било голяма чест, ако ми позволите да се отплатя за любезността ви, като утре, ако времето позволява, изведа вас и прекрасното ви семейство на излет с кола.

Ваш покорен слуга — Сет Тейт“.

Каролайн учудено повдигна вежди и погледна — първо към Лорел, после към майка си, която възбудено се заливаше от смях.

— Нали ви казвах, че е джентълмен? И естествено че е, та нали е от Тейтови от Атланта! Представете си само — и бонбони, и покана!

— Е, мамо — каза Каролайн с попресилена усмивка, — ти май си намери обожател.

Софи засмяно изгледа Лорел, сякаш на фона на сегашните удоволствия предишните затруднения изведнъж изчезнаха.

— Не аз, скъпа моя, не бъди глупава! Не аз, а нашата скъпа Лорел...

В мига, в който чу този намек, Лорел забрави всичко останало — съзнанието ѝ се замъгли от ярост и просто не можеше да повярва. Сет Тейт, който си мислеше, че може да я купи за петдесет долара Сет Тейт, който дори и след сблъсъка им отзарана имаше наглостта да обсипва леля ѝ с бонбони и пак да се натрапва на благоволенieto им! Сет, чийто най-голям проблем беше как да пръсне парите си в някакво конно състезание... Сет Тейт беше последната личност на този свят, за която Лорел искаше да чуе в момента.

Но щом Софи изрече намека си, Лорел се изправи, доближи се до Каролайн, измъкна бележката от ръцете ѝ и дълго, дълго я разглежда.

— Изглежда мил човек — колебливо рече Каролайн. — Май... Това негово писъмце май е единственото хубаво нещо, което ни се случи днес.

Сет Тейт, със стаята си в най-престижния хотел в града, с готовите си пари и с увлечението си по хазарта...

Едва вчера Лорел с отчаяние се опитваше да се сети за някой познат, който има пари. Но до вчера тя не познаваше Сет Тейт...

Със замислено, почти пресметливо изражение Лорел откъсна очи от бележката.

— Ами да... — промърмори тя.

Каролайн познаваше този израз по лицето на братовчедка си, в очите ѝ веднага трепна тревога и тъкмо отвори уста да зададе въпрос, когато Софи я прекъсна:

— Донеси ми кутията за писане, Каролайн. И побързай! Веднага трябва да изпратя отговора. Ние, разбира се, ще отидем на този излет — не помня откога не съм ходила на излет! Нали ще е забавно, момичета?

Каролайн се поколеба и умислено погледна към братовчедка си. А Лорел малко сковано се засмя, но очите ѝ останаха студени.

— Да — хладно се съгласи тя. — Сигурно ще е забавно.

СЕДМА ГЛАВА

Лорел изобщо не разбра как така стигнаха до Чайнатри, нито чия бе идеята обикновеният излет, който Сет им беше обещал, да прерасне в пикник. Подозираше, че за това най-виновна е леля Софи, но се опитваше да не забравя, че всяко нещо, което ѝ позволяваше да прекарва повече време със Сет, бе изцяло в неин интерес. И все пак никак не беше щастлива, че са го довели в Чайнатри.

Той беше наел открит кабриолет за цял ден. Лорел седеше отпред до него, а Каролайн и Софи заемаха задната седалка. Украсеният с ресни сенник се заклатушка, когато кабриолетът сви по изровената, тревясала алея, някога извеждала към една от най-елегантните плантации на Чарлс. Както в повечето старинни плантаторски домове, до къщата се стигаше по ограден от дъбове път, и щом Сет поведе конете из мрачния тунел от преплетени дъбови клони, от задната седалка Софи весело се разбъбри какво било някога, как алеята била посипана с натрошени розови и бели раковинки, как пред дъбовете имало бордюр от огненочервени азалии и как негърчета в къси бричове тичали пред каретите да прогонват пауните, които обичали да се разхождат из алеята.

Лорел, разбира се, не помнеше нищо такова. Чайнатри била изгорена от изменническата войска на янките през зимата на 1863-та, малко след началото на Обсадата и цели три месеца, преди тя да се роди. От наследството, което трябваше да има, ѝ бяха останали единствено мемоарите на майка ѝ, разказите на леля Софи и представите, които бе изградила в съзнанието си. Това беше нейното съкровено място и тя вътрешно негодуваше, че водят чужд човек тук.

— Разбира се, мистър Тейт, в ония дни вие дори не бихте могли да познаете това място — заключи с въздишка Софи. — Толкова много беше погубено... — Тя разтвори ветрилото си и започна да отвява влажния въздух с натъжено лице. — Толкова много...

— Не вярвам на мистър Тейт да му е интересно всичко това — каза Лорел — и не мога да разбера защо поискахте да бием целия този

път. Тук са останали единствено гробове. А те едва ли са подходящо място за пикник.

— О, но разходката беше толкова приятна — рече Каролайн. — Пък и не е ли хубаво да се измъкнеш от града? Вярвам, че тук ще е малко по-хладно, нали?

— Изобщо не е — отвърна Лорел и отдръпна рамене от лепкавата седалка.

Изпод периферията на шапката си Сет я стрелна с усмивка.

— Надявам се, че съм ви оставил достатъчно място, мис Лорел — каза той, но толкова тихо, че от тракането на колелетата на задната седалка не се чу нищо.

Лорел недоволно сви вежди. Толкова ли отдавна не се беше опитвала да кокетничи с мъж, че беше забравила как да се превзема и да любезничи? Или може би никога не е знаела как. Тя съзнаваше, че острият език едва ли е най-добрият начин да впечатлиш един мъж, когото някой хубав ден може да молиш за услуга, но от друга страна, беше убедена, че Сет Тейт няма да откликне на фалшиви ласкателства и лицемерно умилкване.

А и нямаше защо да му прави впечатление. Той си имаше някаква своя програма и Лорел трябваше само да потърпи, докато разбере каква е тя, и да измисли как да я обърне в своя полза.

Все пак тя се съгласи, макар и през зъби:

— Е, да, тук, под дърветата, като че ли е малко по-прохладно.

Сет се изсмя, а когато Сет Тейт се смееше, това никога не беше в интерес на Лорел. Тя почувства как шията ѝ пламва от многозначителните погледи откъм задната седалка, и очите ѝ потъмняха.

Ако преди година някой беше казал на Сет, че сега ще вози в наемен кабриолет три порядъчни дами в траурни тоалети из полята на Южна Каролина, той щеше да реши, че са полудели. Дори и сега се чудеше дали е бил с ума си, като замисли този излет.

Толкова се беше наслушал за Чайнатри, че нямаше как да не иска да го разгледа, и това само по себе си беше достатъчна причина за него да се разводи на седем мили извън града. Полковника вярваше, че златото е заровено в Чайнатри. Значи това място беше не по-лошо от всяко друго за начало на търсенето. В крайна сметка, ако ще се заема с тая работа, да се заема както трябва.

Знаеше, че къщата е изгорена по време на войната — точно затова според Полковника Гъс решил да открадне златото, вместо да го предаде на армията на Конфедерацията. Искал след войната семейството му да бъде осигурено. Но Сет не си даваше сметка колко обширно е това място и в какво се е превърнало след двадесетгодишно занемаряване.

Там, на Запад, беше виждал имения, които бяха с размерите на някои от източните приокеански щати, но винаги бе смятал, че фермерството на изток не е така мащабно. Вече петнадесет минути се движеха през зеления, ухаещ на мъх тунел, а крайт му не се виждаше. И всичко наоколо бе така високо избуяло, така гъсто обрасло, и толкова зелено! Не можеше да престане да мисли с понятията на западните земи. Там знак, оставен в пустинята, можеше да остане недокоснат с векове; откритите пространства даваха на човек време да помисли, достатъчно бе само да вдигнеш поглед, за да съзреш опасността от цяла миля. А тук не можеше да се види нищо, дори и крайт на тунела.

Той посочи с камшика към някаква сива ивица, като от старо сено, която отделяше дърветата от пътя.

— Какво е това? Където погледна, все него виждам. Някакво животно ли го е изровило?

Лорел развеселено го погледна.

— Това е испански мъх. Има го много тук наоколо. Някои хора смятат това за романтично.

— Наистина ли? — Той не я погледна. Лицето му остана леко извърнато встрани и продължи да изучава мъха. — Трябва да са ужасно странни хора.

— Знаете ли, вие тук май наистина се чувствате като риба на сухо — откровено му каза тя. — Каквото и да ви е довело на Изток, трябва да е било много важно.

Той ѝ се усмихна спокойно, непринудено и естествено. А когато се усмихваше, беше толкова красив, че чак дъхът ти секваше.

— Може да съм дошъл просто да погледам пейзажа?

Лорел трябваше да отмести поглед, за да запази самообладание.

— Е, и как го намирате?

Сет широко се засмя.

— Знаете ли, това никак не ви отива.

— Кое? — подскочи тя.

— Да любезничите. Не че имам нещо против. Но предпочитам да казвате това, което мислите — тогава човек поне е наясно къде го поставяте.

Лорел замислено се обърна настрани. Този човек беше невъзможен!

— Нямам ни най-малка представа за какво говорите.

— Мисля, че пейзажът — продължи Сет непринудено и словоохотливо — е прекалено зелен и прекалено гъсто обрасъл. Всичко е някак прекалено близко едно до друго. И е цяло чудо как всички вие не се задушавате, дори като дишате.

Лорел изви глава почти до рамото си, но трябваше и да вдигне ръка, за да прикрие усмивката си.

— О, Лорел! Розите на майка ти! — Леля Софи развълнувано се наклони напред. — Боях се, че тази година може да са измръзнали от сланата. Божичко, мистър Тейт, да можехте да видите тези градини в ония времена! Майката на Лорел имаше най-зеления, най-добре поддържания парк в близките два окръга. Знаеш ли, Каролайн, ще трябва да вземем няколко корена на връщане...

Софи продължи да бърби, гласът ѝ се смеси с околния шум и точно тогава зеленият тунел най-сетне се отвори към онова, което Сет сякаш цял живот бе чакал да види. Но всичко, което видя, бяха едни развалини.

Няколко широки вити стъпала водеха към невидима веранда. По средата на празната поляна стърчеше високо изправен комин; друг, няколко ярда по-нататък, беше полуразрушен. Разкривено дърво хвърляше сянка върху онова, което някога трябва да е било кухнята, а по няколкото посивели дъски и по рухналия покрив можеше да се разпознае някаква друга постройка. Тревата беше до колене, храстите се задушаваша в бурени, каменните бордюри на цветните лехи бяха обрасли с плъзнали лози и поразместени от отломките. При вида на всичко това Сет почувства как го обзема униние и мъка.

Тук нямаше нищо друго, освен спомени и духове, и макар съвсем оправдано да не беше очаквал нищо повече, все пак се раздразни и разочарова. Колкото до това къде биха могли да са заровени парите, дори и да е имало някакви знаци, те вече отдавна бяха заличени. Не знаеше дори откъде да започне да търси.

Той спря конете под сянката на едно благоуханно дърво, оставяйки запуснатостта, която сякаш бе символ на цялото това подивяло място, да започне да прониква у него. Искаше да види, но след като видя, можеше още сега да се обърне и да си замине обратно. Тук и цял живот да копаеше, пак можеше да не попадне на точното място.

Но тогава отново го прихвана старият инат, решимостта напук на всичко да не остави никой да му измъкне това, което по право си е негово, никой и нищо — нито животът, нито бедното му въображение, нито дори смъртта. Златото беше тук — Полковника беше убеден в това. И ако Сет не знаеше откъде да започне, някой друг може би щеше да знае... Някоя от тия жени или пък някой от ония дърти пръчове от Джокей клуб. Огъстъс Синклер беше оставил някакво писмо — може пък да е оставил и още нещо. От Сет зависеше да го открие.

А нямаше и къде другаде да иде.

Той скочи на земята и се обърна да помогне на дамите да слязат.

Лорел се чудеше за какво ли си мисли Сет, докато оглежда останките от надеждите на Юга — винаги се беше чудила какво ли си мислят пришълците за това. Тя не беше толкова стара, че да помни някога да е било по-различно. И той не беше толкова стар, но тя се беше наслушала на всякакви истории. Главата ѝ беше препълнена с тях, а и тя самата обичаше да фантазира. Точно затова тук беше нейното съкровено място. Място, което ѝ напомняше, че някога животът е бил друг. И когато идваше, колкото и зле да вървяха нещата, някак си можеше да повярва, че един ден всичко отново ще е друго.

Тя забеляза с какво внимание той скланя глава да чуе несвързаното бърборене на леля Софи и се изненада от нежността, с която подкрепяше Каролайн по неравния терен. Задаваше предпазливи въпроси и изглеждаше истински заинтригуван от разказите на леля Софи... което беше лесно обяснимо, помисли си Лорел. Един човек без семейство, без история... Ако действително нямаше семейство, ако изобщо нещо от това, което им каза за себе си, беше вярно.

Намериха си едно местенце под огромната магнолия, която някога е засенчвала източната галерия, и Сет разчисти счупените клонки и падналите саксии. Лорел чакаше отстрани с одеялото в ръка, а Софи и Каролайн се запътиха към гробовете да почетат предците. Сет ги наблюдаваше как вървят натам.

— И двамата ви родители ли са погребани тук? — запита той.

— Майка ми е погребана в гробището на „Св. Мери“ — отвърна Лорел. — А тялото на баща ми така и не откриха.

— Бяхте казали, че е починал в някаква болница и че е изпратил писмо до вкъщи?

— Във военнополова болница — уточни тя, разгърна одеялото и го просна на земята. — Много хора са били погребвани там, където са загивали, когато болниците са били нападани. На майка ми обаче наистина ѝ беше много мъчно. В последното си писмо той нареждаше как да бъде погребан, а тя не можа да изпълни тази негова последна молба.

Да, Сет сякаш наистина бе усещал, че нишката води насам и просто я беше чакал да изрече тия думи. Ето значи какво е имало в писмото му — указания как да бъде погребан. Какъв по-сигурен начин жена му да разбере къде е заровено златото от това да я застави непременно да го намери, когато заравя него? В ония времена те не биха наели носачи или гробари — само на доверени на семейството слуги биха оставили да копаят земята за прощалната церемония. В онова военно време това е бил единственият начин Огъстъс да е сигурен, че златото ще попадне в ръцете на тези, които обича.

Значи парите са в гробището. Съвсем логично.

Сет се наведе да оправи краищата на одеялото, а лицето му, грижливо приучено да прикрива дълбоките му чувства, остана непроницаемо.

— Колко жалко. Но за какво му е било да ѝ изпраща указания? Няма ли си е парцел в семейното гробище?

— Точно това е най-странното — поклати глава Лорел. — Той не е искал да бъде погребан в гробището. Така, както леля Софи разправя, май е станало по-добре, че не са го докарали у дома. Ако мама е трябвало да го погребе, както той е искал, е щяло да има поне две погребения.

Сет се постара да запази непринудения си тон.

— Така ли? И къде?

Двамата бяха коленичили да изглаждат гънките на одеялото, и когато Лорел се извърна, подръпвайки ръба с ръка, лицето на Сет се оказа само на няколко инча от нейното. Друг мъж би изглеждал смешен в тази поза, но Сет Тейт никога не изглеждале другояче, освен

мъжествен, спокоен и в пълно самообладание. Всъщност той беше прекалено мъжествен, за да се намира толкова близо до нея, и тя се намръщи и приклекна назад.

— Тази тема е мъчителна за мен. Как всъщност стигнахме до нея?

— Просто от любопитство. — Той приседна назад и се облегна върху сгънатото си коляно в стойка, която майсторски прикриваше нетърпението му. Случвало му се бе седмици наред да се крие в дола край едно пресъхнало речно корито и с часове да лежи сред пелина, докато помощник-шерифите претърсват на по-малко от шест стъпки от него — умееше да изчаква. Просто предпочиташе да не го прави.

Лорел вдигна ръка да приглади назад един изпаднал кичур, който я гъделичкаше по врата, и малко късно се усети, че с този жест издава колко е изнервена.

— Хм — неприветливо каза тя, — любопитството ви е неуместно, а и аз не си спомням. Казано е някъде в писмото му — май на мястото, където за пръв път са се срещнали, или нещо такова. От години не съм преглеждала тия писма.

Това беше всичко, което засега можеше да разбере, но и то му стигаше. Тя пазеше писмото — писмата, значи не беше само едно — и в тях беше всичко, което искаше да узнае. Трябваше само някак да се добере до тия писма, но щеше да измисли как. Никога досега не му беше се налагало да краде нещо толкова лесно някакво писмо. Седеше близо до нея — колкото случайно, толкова и умишлено, и се засмя, когато тя се отдръпна.

— Май ви изнервям, а?

Лорел автоматично понечи да отрече, но усети, че е безсмислено.

— Винаги ме изнервяте — кратко рече тя и започна да изтупва омачканите листа от полата си. — Чувствам се, сякаш съм в една стая с дресирана мечка — нищо, че е на верига, все пак не знаеш какво ще направи в следващия момент.

Сет се разсмя с цяло гърло и от сърце, а в очите му блесна игриво пламъче, което накара Лорел угрижено да му изшътка и да започне да се оглежда дали леля й не е някъде наблизо.

— Недейте така високо! Не можете ли малко по-тихо? Не е прилично! Ето на, вижте какво направихте — леля Софи вече се задава. Ще си помисли, че...

— Че какво? — той сниши смеха си, но слънчевите искрици в очите му останаха. — Че си прекарвам чудесно на пикник с едно хубаво момиче? Или че може би ви ухажвам?

За момент Лорел не знаеше какво да отговори. Като гледаше тия блестящи от нежност очи, тя наистина се почувства като момиче, което ухажва най-хубавото момче в града. Но само след миг се съвзе.

— Нито аз съм хубаво момиче, нито вие ме ухажвате. Така че, дръжте се прилично.

За момент той замислено я погледна в очите, все още усмихнат, и щом сянката на леля Софи падна върху им, каза:

— Е, добре де, в едно сте права — вие не сте хубаво момиче. Вие сте си цяла жена.

Тя улови погледа му, но не беше сигурна какво прочете в него. И може би по-добре, защото точно тогава Софи пристигна, шумно размахвайки ветрилото, останала без дъх, и възкликна:

— Трябва да ти кажа, Лорел, че не бях виждала такова стълпотворение! Ще трябва да наемем няколко момчета да дойдат и да поразчистят ония гробове. Срамота е пред Бога как сме ги изоставили да обраснат! Какво ще кажат хората?

Сет се изправи, за да помогне на Софи да седне, но преди това най-непочтително намигна на Лорел. И понеже успя да я изненада, тя не можа да възпре собствената си усмивка, докато ставаше, за да поеме другата ръка на леля Софи.

Обядът беше още една екстравагантност, за която Лорел би вдигнала врява до Бога, ако не допринасяше за целта ѝ. Софи бе поръчала на Лейси да изпече цял бут и да изпържи пиле, и това беше само началото. Една тава кифлички, дузина мариновани яйца, също толкова печени ябълки, кестенов и къпинов пай... Лорел смутено съзерцаваше как на одеялото се появяват ястие подир ястие. Имаше достатъчно, за да нахранят цяло църковно събрание, че и да остане, и тя на няколко пъти едва сдържа порива си да се обърне да потърси с поглед останалите гости. Може би трябваше да спре да се пита какво ли иска от нея Сет Тейт и просто да си гледа трапезата.

Но въпросите продължаваха да я измъчват. И най-важното, за което се питаше още от вчера, беше колко ли пари има той в действителност?

Лорел недоумяваше как роднините ѝ могат така бързо да забравят, че бедата хлопа на вратата и толкова безгрижно да тръгнат на пикник, сякаш всичко друго е без значение. Но защо пък не, щом знаят, че Лорел, както винаги, ще се погрижи за тях?

А Лорел още не знаеше със сигурност точно как ще се погрижи и през последното денонощие на няколко пъти усети как сърцето ѝ се присвива от паника при мисълта, че този път май няма да може нищо да направи. Сет Тейт беше единствената ѝ надежда, но дори не беше сигурна дали той действително има петстотин долара. Пък и да ги имаше, как ли щеше да го склони да ѝ ги заеме? Та тя едва го познаваше.

И все пак... Нали той я преследваше? Вчера почти си призна, че иска нещо, с което тя разполага. Ако можеха да сключат една такава сделка... Но първо трябваше да разбере какво е това, с което може да участва в сделката, и едва след това някак си да го убеди, че то си струва петстотинте долара. Господи, колко мразеше всичкото това лавиране и хитруване — хич не ѝ се удаваше. Нещата можеха да са толкова по-прости, само ако можеше да се пазари с него наравно, като мъж с мъж.

Когато приключиха и с последното ястие, леля Софи се оттегли с кълбо дантела, а Каролайн — с книга в ръка. Лорел не знаеше дали да удуши леля Софи, или да ѝ бъде благодарна, задето не принудено и лукаво ѝ предложи:

— Лорел, защо не разведеш мистър Тейт наоколо? Една хубава разходка след ядене ще ви дойде добре.

Друг път Лорел щеше веднага да изстреля в отговор цял куп неща — че в тая горещина една разходка по-скоро би навредила на нечие здраве; че наоколо няма нищо за разглеждане, освен бурени и змии; че мистър Тейт едва ли има повече сили от самата нея... Но понеже това влизаше в плановете ѝ, не можеше да пропусне тази възможност.

Така че поощри подигравателното пламъче в очите на Сет и дори успя да му се усмихне, когато ѝ подаде ръка, за да се изправи. Имаше едра, задебеляла от работа длан, от докосването на която я заля гореща вълна, и тя я пусна веднага щом се надигна. Направи се, че не вижда ръката, която ѝ предложи, нахлупи на главата си сламената шапка и се запъти към къщата, връзвайки по пътя черните панделки.

— На гоненица ли играем? — запита Сет.

— О, извинете — забави крачка Лорел. — И внимавайте къде стъпвате — тук има твърде много отпадъци.

Той я стрелна с развеселен поглед.

— Това би трябвало да ви го кажа аз! Откога не сте се разхождали с мъж, мис Лорел?

— Отпреди две вечери — веднага отвърна тя. — Разхождах се с вас из градината.

— И го правехте доста по-добре, доколкото си спомням.

Лорел пое дъх да му отговори, но навреме премисли. Повдигна с една ръка полите си, за да не полепне по тях прахоляк и семена от прецъфтели треви и известно време повървя мълчаливо.

Тежката мараня пулсираше с бръмченето на цикадите и със сладкия аромат на магнолия и жасмин. Нищо не помръдваше, дори въздухът не трепваше. Само някоя дребна животинка, смутена от стъпките им, леко поклащаше тревата. Вървяха покрай основите на къщата и заобикаляха отломките. Преминаха през останки от отдавна забравена цветна леха, покрай малка статуя, толкова нащърбена, набраздена и обрасла в мъх, че първоначалната ѝ форма вече не се различаваше. След малко Лорел почти забрави за присъствието на Сет, унесена от тежкото безмълвие в размисли за семейството, което бе изгубила.

Гласът му прозвуча тихо и сърдечно, напълно в съзвучие с момента. И все пак Лорел се удиви от неочакваното разбиране в думите му:

— Не искахте да идвам тук, нали? Не обичате тук да идва никой друг, освен вас.

Още по-поразително беше, че тя не изпита никакво желание да избегне въпроса му, да го подмине. Отговори съвсем естествено, без дори да се замисли:

— Освен това на тоя свят са останали твърде малко неща, които ми принадлежат, мистър Тейт. Знам, че не е много за гледане, но... — Тя махна неодобрително с ръка, посочвайки наоколо: — Но и такава, каквото е, то е не само повече, отколкото очаквам някога да имам. То представлява и всичко онова, което съм щяла да имам... — Тя го погледна с внезапно смущение. — Знам, че звучи глупаво. Няма да ме разберете.

— Така е — съгласи се той. — Няма как да ви разбере. В живота си не съм имал нищо повече от един кон и едно седло, които да мога да нарека свои. Едно такова нещо... — Той се поогледа и поклати глава, сякаш смаян от всичко наоколо. — Едно такова голямо и толкова значително нещо оставя определена следа на света. Но предполагам, че ако бях обвързан поне донякъде с нещо такова, бих се чувствал точно като вас. Щеше да ми се иска да го опазя.

Да, точно така — помисли си Лорел, — да го опази. Точно това чувстваше тя към Чайнатри — искаше да го запази в тайна, само за себе си, да го опази. Никога не бе могла да го обясни, дори и пред самата себе си, а ето че Сет го разбра.

Те повървяха мълчешком, но този път мълчанието беше съвсем различно — някак съпричастно и спокойно. Сет вдигна от земята една върбова клонка и разсеяно заудря с нея по тревата отстрани. Косите му блестяха под слънцето в меднозлатисти отблясъци, а от очите му бликаха лъчи. Лорел се усети, че неволно го заглежда по-продължително, отколкото подобава.

— Никога не се бях замисляла какво е да не познаваш родителите си, произхода си... — Каза тя след малко. — Каква ли празнота чувства човек.

— Понякога е така — призна той. — Но в повечето случаи не се и замисляш за това. Най-често то няма никакво значение.

Лорел се позамисли, сетне сухо се усмихна.

А може би в крайна сметка вие сте си най-добре. Понякога ми минава през ума, че щях да бъда много по-щастлива, ако не трябваше винаги да помня коя съм и откъде произхождам. Един Господ знае дали нямаше да ми е много по-добре.

Сет се изсмя и я погледна с блеснали очи.

— Бас ловя, че щеше да ви е по-добре.

Бяха стигнали до най-отдалечената страна на къщата, където колоната на един срутен портал, почти обрасла в лози, образуваше естествена бариера. Тук беше сенчесто и цареше дълбока лятна тишина. Сет замахна с върбовата клонка, посочвайки наоколо:

— Мислили ли сте някога да го възстановите?

Тя учудено се позасмя.

— Да възстановявам Чайнатри?! Знаете ли колко пари ще са нужни?

Но той замислено се оглеждаше.

— Нямам предвид така, както е било. Не мисля, че някога бихте могли да го направите. Но да започнете отначало. Да вдигнете малка къщичка, корал, да отглеждате коне... Ако беше мое, точно така щях да направя.

Чайнатри — коневъдна ферма! Лорел така се смая, че просто не знаеше как да го изрази, затова не се и опита, само каза:

— Понякога е по-добре да оставим миналото необезпокоявано, мистър Тейт.

— Така ли смятате? — усмихна се той.

Имаше нещо в тази усмивка, в мрачно присмехулните му очи, което Лорел не можеше да си обясни докрай и това я притесняваше. Тя въздъхна:

— Защо ни поканихте на този излет?

Чертите на лицето му облекчено се отпуснаха и той закачливо отговори:

— А вие защо приехте?

— Много просто. Не мога да си позволя да откажа на човек, който току-виж има пари.

Очите му трепнаха и той захвърли върбовата клонка.

— Аха, значи нещата пак опират до пари.

— На този свят има два вида хора, мистър Тейт — богати и бедни. Когато си беден, единствените, които имат значение за теб, са богатите.

— И смятате, че аз съм богат?

— За да залагате в Джокей клуб, трябва да сте.

— Може би просто ме мързи да изкарвам пари другояче.

— Може и така да е — открито го погледна тя.

— Има хора, които ще зложат и последния си долар, стига да имат възможност да спечелят десет. Предполагам, че го знаете.

— Да, зная. Но най-ниският залог в Джокей клуб е двеста долара.

Лицето му остана непроницаемо.

— Не предполагам, че Старата гвардия все още има толкова пари.

— Тук е Чарлстън, мистър Тейт — отривисто каза Лорел. — Известни сме с това, че каквото и да ни се случи, винаги се изправяме на крака. Вярно, от войната насам цели състояния бяха изгубени, но и

цели състояния бяха натрупани — от текстилни предприятия, от фабрики, и най-вече от прищълци, които обичат да пръскат парите си по разни частни клубове.

— Значи, ако бях чарлстънчанин трето поколение — засмя се той, — можех да заложа двеста долара и никой да не се изненада, така ли?

— Не бих се учудила — хладно отвърна Лорел. — Такива са правилата. Интересува ли ви това?

Тя чувстваше как сърцето ѝ бие в очакване на неговия отговор. Двеста долара бяха много пари. Само глупак би рискувал да ги изгуби, ако това е всичко, което има. Според Лорел само глупак можеше изобщо да рискува толкова пари, независимо колко има. Разбира се, двеста долара не бяха петстотин, но ако можеше да си позволи да изгуби толкова, значи трябваше да има и повече...

— По кое време? — попита Сет.

Лорел незнайно защо въздъхна.

— В десет сутринта.

— Ще мина да ви взема в девет — кимна той.

Сърцето на Лорел възвърна нормалния си ритъм. Не че бе измъдрила нещо повече отпреди, но поне се очертаваше някаква възможност. И в събота... В събота след състезанието щеше да разбере. Щеше да го държи в ръцете си със сделчицата му.

— Преди колко време е починал съпругът ви?

— Преди три години.

— И цял живот ли ще носите траур?

Тази толкова лична забележка я слича — тя не беше готова за такъв отговор. Бързо го погледна, но нямаше време да си изяснява израза на присвитите му срещу слънцето очи и отвърна някак принудено:

— Така изисква благоприличието. А миналата година почина и чичо ми.

И тъкмо щеше да измънка някаква благодарност за съчувствието му, когато той добави:

— Хубава жена като вас не би следвало да носи траур. Прави ви да изглеждате като плашило, а така не се привлича интересът на мъжете.

Лорел раздразнено изсумтя и се обърна с лице към него.

— Честна дума, вие сте най-невъзможният човек на света! Изобщо не е ваша работа как се обличам и ще съм ви благодарна да запазите мнението за себе си! И ви уверявам, че последното нещо, което искам да правя, е да привличам интереса ви!

Широката му спокойна усмивка накара страните ѝ да пламнат още повече. При това той също се извърна към нея и се оказаха един срещу друг, достатъчно близо, за да могат да се докоснат.

— Не говорех за моя интерес, мис Лорел. Той се пробуди още в мига, в който ви видях за първи път.

Тя понечи да се отдръпне, но гордостта не ѝ позволи. Топлината на слънцето и топлината на тялото му пулсираха край нея, жуженето на насекомите бе тихо и далечно. Тя промълви малко дрезгаво:

— Лъжете се, господине, ако дори и за миг сте си помислили...

— Аз нищо не си мисля. Просто знам какво ми харесва.

И бавно, без да пристъпва към нея, без да променя изражението си и без да отмества очи от нейните, той се пресегна и издърпа иглите от шапката ѝ. Тя понечи да отметне глава и с негодувание да го загърби, да го изостави сам в сянката на съборения портал и гордо да отmine, без да се обърне. Но не се помръдна — нито когато той вдигна ръка и смъкна шапката от главата ѝ, нито когато тя тупна в тревата до нозете ѝ, нито когато пръстите на двете му ръце обхванаха главата ѝ, нито дори тогава, когато той бавно и уверено я привлече към себе си.

Пръстите му се плъзнаха по бузата ѝ, палецът погали брадичката ѝ и я повдигна. Лицето му беше толкова близо, че го виждаше замъглено. От върховете на пръстите му се излъчваше топлина, която се разнесе като лава по цялото ѝ тяло. Усети как стомахът ѝ се свива, как гърдите ѝ натежават, как сърцето ѝ силно бие. Не можеше нито да отдръпне лицето си, нито да отмести очи. А и не искаше.

— Защо правите това? — пресипнало го запита тя.

Стори ѝ се, че по лицето му се мерна едва доловима усмивка, но не бе съвсем сигурна. Всичко, което можеше да види, бяха устните му — съвсем отблизо, и всичко, което можеше да почувства, бе дъхът му, който като някаква тайна премина по лицето ѝ — топъл и съкровен.

— Не съм сигурен дали и аз самият знам защо. — Ръцете му се отместиха към лицето ѝ. Железните му пръсти нежно я докоснаха. Очите му, ясни и потъмнели, сякаш я пронизваха. — Може би защото никога не бях срещал жена като вас. Или защото прекалено много си

приличаме — много повече, отколкото си представяте. А може би защото не познавам друга жена, която просто плаче да бъде нацелувана.

И я целуна. А Лорел не знаеше дали да го спре — дали изобщо може да го спре, защото след първата озадачена въздишка вече беше твърде късно да се опитва. Цялата се изпълни с неговия вкус, със силата му. Ръцете ѝ изтръпнаха, краката ѝ се подкосиха, главата ѝ се замая, но дълбоко в себе си тържествуваше — усещаше такъв радостен копнеж, такава непреодолима страст... И отговори на целувката му — притисна се плътно към него, пръстите ѝ се вкопчиха в тялото му, устните ѝ безсрамно го облизаха, желанието ѝ се сля с неговото, и светът сякаш престана да съществува — останаха само те двамата, вземащи един от друг и даващи един на друг.

Ръцете му здраво я прегръщаха през кръста. Чувстваше как гърдите му до болка притискат нейните, как твърдят му таз е прилепнал до нейния така, ме би следвало да се възмути, но по нея просто се разливаше някаква замайваща топлина и тя несъзнателно тържествуваше. Усещанията, които я изпълваха, бяха напълно непознати. Винаги досега бе смятала, ме не е възможно да ги изпита, когато е с мъж. Ето какво било предопределението ѝ! Ето какво ѝ е трябвало! Ето какво цял живот ѝ беше липсвало!

Навярно в мига, в който осъзна това, в който просто проумя колко силно го желае, заслепението отстъпи пред здравия ѝ разум... или може би той се отдръпна пръв? Лорел знаеше само, ме устните им се разделиха, когато ръцете му се плъзнаха от кръста към раменете ѝ и се задържаха там, преди той да отстъпи назад. Но щом тялото ѝ усети отсъствието на неговото, тя имаше чувството, ме внезапно я бяха издърпали от ръба на някаква бездна. Остана без дъх, зашеметена, в първия момент дори не можа да разбере какво става с нея.

Ръцете му погалиха раменете ѝ. Погледът му премина по лицето ѝ, по шията, към гърдите. Очите му бяха потъмнели като от треска, под естествения бронзов загар по лицето му изби лека руменина и той малко задъхано и пресипнало я попита:

— Боиш ли се от мен, Лорел?

Сърцето ѝ не можеше да спре да бие болезнено и целият свят сякаш се тресеше в неговия ритъм. Пръстите ѝ се бяха впили в ревера на сакото му, тя с усилие го пусна и прошепна:

— Не. — Не от него се боеше тя. Боеше се от себе си.

Очите му още веднъж се плъзнаха по нея, търсещи, изучаващи. Той бавно пусна ръцете ѝ, пръстите му сякаш насила се отдръпнаха, и каза:

— А би трябвало. Аз съм измамник и негодник и ако мога, ще те погубя.

Ако не се опираше на него, краката на Лорел всеки миг щяха да се подкосят. Тя предпазливо стегна мускули и ръцете ѝ се свиха в юмруци. Успя почти равномерно да си поеме дъх и устоя на погледа му.

— Вие самият казахте, че твърде много си приличаме, мистър Тейт. Може би вие трябва да се боите от мен?

За миг останаха така, с очи, впити един в друг, на сантиметри един от друг, но без да се докосват. После Сет се усмихна и се наведе да вдигне шапката на Лорел.

— Може би трябва, наистина — съгласи се той.

Подаде на Лорел шапката и изчака да си я сложи с пръсти, които вече бяха поспрели да треперят. После с лек поклон я подкани с ръка да се връщат при останалите.

Същата вечер, след като майка ѝ се оттегли, Каролайн леко почука на полуоткрехнатата врата на Лорел и щом чу разсеяния отговор, влезе и с пълното съзнание, че отсреща през хола спалнята на майка ѝ е отворена, тихо затвори след себе си.

— Лорел — малко колебливо започна тя, — исках само да поговорим за минутка, след като мама заспи. Знам колко се тревожиш и навярно ти се струва, че ние с нищо не се опитваме да ти помогнем...

Лорел спря да тършува из отворения гардероб и разсеяно вдигна вежди.

— Ъ-ъ... Какво?

— За тия петстотин долара. — Каролайн скръсти ръце. — Това са много пари. Знам, че според теб не мога да се оправям с парите по-добре от мама, но като поразмислих, Лорел, остава ни само едно. Трябва да продадем къщата. За нея ще вземем доста повече от петстотин, и...

Удивлението в миг заличи бръчицата между веждите на Лорел и тя отрязва:

— Не ставай смешна. Не можем да продадем къщата. После къде ще живеем? — Обърна се пак към гардероба, измъкна една от трите си летни черни рокли, наложи я върху себе си и се заоглежда в огледалото на отсрещната стена. Тази рокля беше малко по-модерна с три четвърти ръкави, с добре подпълнен турнюр и огромна фльонга на гърба. Понякога ходеше с нея на църква.

— Ама точно за това става дума — нетърпеливо каза Каролайн. — С парите, които ни останат, ще можем да си купим друга къща, помалка, някъде извън града.

— Как мислиш? — прекъсна я Лорел, притисна роклята плътно към корема си и се извъртя да се огледа в профил. — Дали не бихме могли да я преобоядисаме? И не е ли останала някъде малко дантела, която да не е черна?

Каролайн я изгледа с такова учудване, сякаш Лорел най-неочаквано беше предложила да тръгнат да обират някое гробище. Но бързо се съвзе и попипа материята.

— Ами... Според мен можем да опитаме да я избелим и после да я преобоядисаме в някакъв друг цвят — в кафяво, да речем, или пък в морскосиньо...

Лорел присви очи срещу огледалото, сякаш се опитваше да си представи цвета, после тръсна глава.

— В светлолилаво — реши тя. — Или в керемиденочервено. Цвят, в който да има поне малко топлинка, за Бога!

Каролайн с явно усилие запази безразличието в гласа си.

— Значи сваляш траура?

— Да, поне за събота. — Лорел за последен път се огледа критично в огледалото, после метна роклята на леглото. — Отивам в Джокей клуб.

Тя пак се върна при гардероба и затършува на дъното.

— Май ще трябва да направим нещо и за шапка, а и за ръкавици. Леля Софи сигурно е скрила някъде чифт бели ръкавици, нали? Нямаше ли време, когато не ходехме все в черно?

Тя се обърна, но видя изражението на Каролайн и избухна в смях.

— За Бога, Каро, какво си ме зяпнала?! В живота си сигурно съм вършила и по-скандални неща от това да приема покана за Джокей клуб. Формално все пак съм член на този клуб, нали? А и доколкото съм чувала, той е една съвсем престижна институция.

— О... извинявай. Аз просто... Понеже на теб обикновено не ти пука за... Понеже обикновено не се интересуваш от...

— От престижни неща ли? — Очите на Лорел заблестяха. — Е, сигурно си права, но в този случай ще направя едно изключение. За обувки едва ще може да се направи нещо... — Тя повдигна полите си и заоглежда протритите си ботинки. — Ще удължим подгъва и може би никой няма да забележи.

— Ти... — Каролайн се изкашля — не смяташ да ходиш сама там, нали?

— Не ставай глупава. Това е нещо, което дори и аз не бих си позволила да направя. — И тя прикри изражението си, като се извърна и се престори, че затваря гардероба. — Сет Тейт ще ме придружава.

Каролайн се постара да запази тона си безразличен.

— Аха.

Настъпи продължителна тишина и най-сетне Лорел се принуди да обърне глава. Тя се усмихна на братовчедка си.

— Продължавай?

— О, Лори! — каза Каролайн с очи, помрачени от безпокойство. — Не бих се осмелила да критикувам и моля те, не ме разбирай погрешно. Сигурна съм, че мистър Тейт е джентълмен във всяко едно отношение, а и към нас определено беше така щедър, но просто... Ами ние знаем толкова малко за него! Не бих искала да храниш напразни надежди, а той да излезе напълно неподходящ...

Лорел не знаеше да се изсмее ли, да заплаче ли, или да прегърне братовчедка си. Но загрижеността на Каролайн, макар и неуместна, я трогна много повече, отколкото очакваше, така че пристъпи напред, улови момичето за ръцете и каза с нежност:

— Напразно се безпокоиш за мен. Уверявам те, че мистър Тейт е напълно неподходящ във всяко едно отношение, с изключение на едно... Има пари. И прекрасно знам какво правя.

Но вместо да я успокоят, думите на Лорел само засилиха безпокойството в очите на Каролайн.

— О, Лори, нали няма да...

— Ш-шт! Тихо — твърдо каза Лорел и стисна ръцете ѝ. — Не се притеснявай. Ще се погрижа да оправя нещата. — Тя се наведе и целуна братовчедка си по бузата. — А сега си лягай и не мисли повече за това. И утре сутринта попитай леля Софи за дантелата, чу ли?

След миг Каролайн успя да се усмихне, промърмори лека нощ и се измъкна от стаята. Но не си легна. И не спря да се безпокои. Дълго крачи насам-натам, терзана от колебания. После седна на писалището си, взе хартия и писалка и още преди смелостта да я напусне, написа:

Скъпи Питър,

Мразя да се меся в чужди работи, по ти винаги си бил толкова добър приятел на семейството ни, знам и колко обичаш нашата скъпа Лорел, пък и към кого друго бих могла да се обърна за помощ? Моля те да ме разбереш правилно, към това, за което ще те помоля, ме подтиква единствено дълбоката ми обич към братовчедка ми и огромната загриженост за нейното добро. Може би не е хубаво от моя страна, но някак съм обезпокоена от този пришествиец в града, мистър Сет Тейт...

ОСМА ГЛАВА

Съботното утро беше ясно и прохладно — приятна промяна след проточилите се напоследък летни горещини в Чарлстън. Сет нае кабриолет и малко преди девет пое за срещата с Лорел.

Състезанието щеше да се проведе рано сутринта, преди палещите лъчи на слънцето да изтощят и коне, и зрители.

Лорел го чакаше на верандата. Цял ден и цяла сутрин леля ѝ не престана да мърмори и да ѝ натяква колко неблагоприятно ще бъде да излезе сама с кавалер, и Лорел реши да се спаси от непресекващия поток от упреци, като изчака Сет отвън. Ако той звъннеше на вратата, нямаше да могат да се отърват от леля Софи.

До момента, в който научи, че Лорел възнамерява да отиде на надбягванията без нея, Софи беше много ентусиазирана. Тя вложи цялото си шиваческо умение и вкус в тоалета на Лорел и в резултат се получи една изключителна рокля в наситено, топло лилаво, гарнирана със златиста сърма и черни панделки — като компромис в знак на нейното вдовство, пък и други не намериха. Софи преправи най-хубавата ѝ шапка, а Каролайн откри в раклата на тавана златисто копrienено шалче, което украси с ресните и пискюлите си чадърчето на Лорел и светлолилавите ѝ ръкавици. От огледалото я погледна самоуверена елегантна дама, която несъмнено щеше да привлече любопитните погледи. За миг остана зашеметена от вида си и почти закопня по чувството за сигурност, което ѝ даваха старите черни одеяния. От сватбения си ден не беше носила нищо красиво или модно и като видя колко ослепително бяла е кожата ѝ в контраст с наситения цвят на роклята, как оживяват очите ѝ под златистата шапка, тя отново си припомни какво е да си младо момиче, за което най-важното нещо е да бъде красиво — а да бъдеш красив е най-приятното чувство на света.

Щом чу спирането на кабриолета, тя бързо се спусна по стъпалата. Сет тъкмо слизаше, но като я видя, застина и тя отново почувства какво значи да си красива, когато това има значение. Той

свали шапката си и докато тя се приближаваше, очите му внимателно я изучаваха от глава до пети и се усмихваше по начин, който я накара да се изчерви.

— Е, госпожо — провлачи той, — не сме ли красиви днес? Изглеждате доста по-добре от преди, бих добавил.

Тя не го удостои с поглед.

— Джокей клуб винаги е бил модно място. Но да побързае, преди леля Софи да ви е видяла.

Той се престори на озадачен.

— Да не искате да върша нещо зад гърба на леля ви? Тя да няма нещо против?

— Тя ме смята за шестнадесетгодишно момиченце, тръгнало на първата си среща — нетърпеливо отвърна Лорел. — Най-добре ще е да престанете да се занасяте и да тръгваме, освен ако не искате придружител, който цял ден да върви по петите ни.

Сет леко се усмихна и помогна на Лорел да се настани, но тя се отпусна едва след като свиха зад ъгъла и къщата остана зад гърба им. Въпросът беше не в това, че леля Софи не одобрява мъжа, с когото Лорел излиза, макар че за такива неща тя беше наистина абсурдно старомодна, а по-скоро за мястото, където отиваха. Джокей клуб съвсем не е това, което беше, не преставаше да нарежда тя, с всичките тия янки, парвенюта, новобогаташи и всякакви други, както тя евфемистично ги наричаше, „шарлатани“ — като че ли залагането на конни състезания беше нещо, измислено след войната. И макар да бе прието една дама да присъства на надбягванията, придружена от съпруга си или от някой друг роднина, недопустимо беше Лорел да се появи на такова място в компанията на някакъв ерген, при това напълно непознат — един Господ знае на какво може да бъде изложена там, с каква вулгарност може да се сблъска без покровителството на опитен мъж или поне на опитна жена. Трябва да помоли Питър да ги придружи, отчаяно настояваше Софи... Но тук вече Лорел се заинати. Тя изобщо нямаше нужда от придружител и последното нещо, което искаше, бе Питър да е с нея и да следи всяка нейна стъпка. Та нали целият смисъл на тази разходка беше да участват в големите залагания! А присъствието на Питър не по-малко от това на леля Софи би възпряло Сет.

— Не беше лесно да уредя да ви допуснат днес, мистър Тейт — каза тя след малко. — Имам предвид, че дори и да ви пуснат да влезете заедно с мен, приемането ви във вътрешните кръгове е нещо съвсем друго.

Той я погледна развеселен.

— Хайде де, мис Лорел, знам, че стига да решите, всичко можете да постигнете. И все пак съм ви много задължен.

— Надявам се, че наистина е така. Освен всичко останало, от днес нататък репутацията ми ще бъде разбита на пух и прах.

— А аз знам колко много означава за вас доброто ви име, нали?

Макар че лицето му остана сериозно, тя долови тънкия присмех в гласа му и това я потисна.

— Ще ви представя на полковник Боутрайт — продължи тя. — Двамата с чичо ми бяха големи приятели и щом му споменах, че имам приятел, който не е от нашия град...

— Богат приятел!

— Е да, и това помогна — призна тя. — Много от старите семейства вече нямат пари да участват в залаганията, но мъжете продължават да ходят на състезанията, макар и само за да си припомнят добрите стари времена. А за да се подпомогнат състезанията... е, налага се да канят и външни лица. Дори и янки.

— Стига да са достатъчно богати, така ли?

Тя се намръщи.

Наистина не виждам кое ви е толкова забавно, мистър Тейт. Вашите пари могат да ви позволят да участвате в залаганията, но не могат да ви купят членство в Джокей клуб. Всеки богат янки може да ви каже това. — С мъка се овладя и се ядоса на себе си, че защитава институция, която изобщо не я интересува. Но у Сет Тейт имаше нещо, което винаги я предизвикваше да спори с него, каквото и да й кажеше.

Тя пое дъх и продължи, вече по-сдържано:

— Днес, предполагам, там ще бъдат и някои чарлстънски бизнесмени — разни собственици на дъскорезници, на фосфатни мини, на кораби...

— Значи все хора от „голямото добрутро“ така ли?

Каза го малко подигравателно и това я подразни.

— Не ставайте вулгарен! Знаете, надявам се, че това не е игра на покер, а конни надбягвания — спортът на кралете!

Той кимна и се засмя.

— Вие наистина вземате нещата навътре. Там, откъдето идвам, за провеждането на конни състезания трябва само стартова площадка и финал. Е, и една шапка, в която да се събират парите.

Тя малко надменно се усмихна.

— Е, ще видите, че тук нещата са съвсем различни. Разбира се, вече не е като едно време. Никога не съм ходила в Джокей клуб, но са ми разказвали какво е било преди войната. Тогава надбягванията са били само за най видните семейства на Чарлстън, тези с истинска синя кръв. И е нямало да мога да ви вкарам, независимо колко пари имате.

— Е, не съм ли късметлия, че времената са се промени ли?

Тя не му обърна внимание.

— Казвали са ми, че празненствата по случай конните надбягвания са били дори по-вълнуващи от самите състезания. Имало е огромни пиршества и величествени балове. Представям си как са изглеждали дамите в широкополите си рокли от коприна и атлаз, мъжете във вечерни костюми и залите, обсипани с цветя, и искрящите полилеи...

Едва когато почувства втренчения поглед на Сет, Лорел разбра каква завист бе прозвучала в гласа ѝ и побърза да се отърси от унеса си. После продължи да разказва, вече по-прозаично:

— Разбира се, през войната, а и след това, старият хиподром в Уошингтън парк, както и трибуните, са били разрушени. Леля Софи казва, че тия трибуни били забележителни. Една — за членовете на Джокей клуб, друга — покрита специално за дамите, за да ги предпазва от слънцето, и най-после една за широката публика. Сервирали се всякакви закуски и напитки, всичко било празнично украсено, свирел оркестър... Трябва да е било наистина величествено.

Сет продължаваше да я наблюдава. В гласа му нямаше и следа от присмех, когато смирено се съгласи:

— Сигурно е било така.

Излязоха от очертанията на града и продължиха по някакъв селски път, който все повече се задръстваше от коли и конници.

— Почти пристигнахме — каза тя. — Това е старото имение на Престънови. Сега състезанията се провеждат тук.

Сет последва наставленията ѝ, зави между две рухнали огради и спря. Пред тях каретите бяха разположени в правилен полукръг, с лице

към овалния затревен хиподром. Лорел се позасрами, като се опита да види всичко през неговите очи. В края на краищата и тук имаше само една стартова площадка, финал, шапка за събиране на залозите, и нищо повече.

— Няма ги вече трибуните — каза тя, като се стараеше гласът ѝ да прозвучи непринудено. — Сигурно в наши дни състезанията вече се наблюдават от колите.

— Да, няма нито трибуни, нито украса, нито оркестър — потвърди Сет, но макар и да го погледна изпитателно, опитвайки се да открие някакъв признак на непочтителност, изражението му беше никак сдържано — почти разочаровано.

Той насочи кабриолета по коловозите, изровени от другите коли, намери свободно място и спря. Лорел огледа редицата и зажима на разни познати, готова да посрещне скандализираните погледи на матроните. Имаше и мъже, но в повечето карети преобладаваха дамите, разпънали срещу слънцето яркоцветните си чадърчета. Иззад дърветата се дочу високо цвилене на коне. Тя зърна скупчени карети. Не беше нужно голямо въображение, за да се досети къде бяха мъжете.

— Ако искате да наблюдавате конните състезания, можете да останете тук — обърна се тя към Сет. — А ако желаете да участвате в залаганията, ще трябва да открием полковник Боутрайт.

Той заобиколи колата и усмихнат ѝ помогна да слезе.

— Всъщност как успяхте да станете толкова деспотична?

— С опита, мистър Тейт. С житейския опит.

Тя стъпи на земята, разтвори чадърчето си и понеже всички и бездруго ги бяха зяпнали, хвана Сет подръка с високо вдигната глава, като се усмихваше и кимаше към хората, които ги гледаха с най-явно любопитство.

— Съвсем очевидно е, че повечето дами са в каретите си — отбеляза Сет — и вероятно ще се окажа прав, ако предположа, че на мястото на залаганията не се допускат жени. И това ли е нещо, което ще подрони репутацията ви?

— Няма значение. И без това, щом минем покрай тях, всички като лешояди се нахвърлят да клюкарстват. Оставете ги. — Тя се усмихна широко и помахна на една групичка отсреща през пътя. — Правила съм и по-лоши неща.

— Хм, убеден съм в това — промърмори Сет.

Лорел се направи, че не го чува. В името на това, което днешният ден би могъл да означава за нея, тя беше готова да изтърпи и повече от една-две несправедливи забележки.

Каретите останаха зад тях и те стигнаха до поляната, където мъжете се бяха събрали на групички, пушеха, разискваха и оживено жестикулираха. Миризмата на конюшня тук беше по-осезаема и се примесваше с аромата на ром и пури. Лорел забеляза някакво познато лице, махна с ръка и извика:

— Полковник Боутрайт!

Един висок мъж със стоманеносива коса се отдели от групичките и леко понакуцвайки, се приближи към тях с широко отворени обятия.

— Днес сте наистина красива, мис Лорел! — Целият сияещ, той сграбчи ръцете ѝ и я целуна по бузата. После се обърна към Сет: — А това трябва да е вашият приятел, мистър...

Сет протегна ръка.

— Сет Тейт, господине, приятно ми е, че съм допуснат да участвам в малкото ви състезание.

— Приятно ми е, че сте тук с нас, господине. Всеки приятел на мис Лорел... — Той я погледна и ѝ се усмихна. — Всъщност, аз отдавна познавам нейното семейство. Много, много отдавна. — Той сложи ръка на рамото на Сет. — Елате тук, синко, елате да поразгледаме конете. — Спря за момент и се обърна към Лорел: — Мис Лорел, знам, че не искате да влизате в мръсната стара конюшня, така че, ако ми позволите, ще повикам някое от момчетата да ви придружи обратно до каретата.

Лорел чудесно знаеше, че истинската причина, поради която той не желаше присъствието ѝ, бе да може да обясни на Сет процедурата на залаганията — не смяташе, че е подходящо да прави това пред една дама. Мъжете са толкова глупави същества — въобразяват си, че жените дори не подозират за съществуването на хазарта, както и за някои други непочтени неща, като тия да речем, които ставаха в заведението на мис Елзи.

Тя се усмихна очарователно и завъртя чадърчето си така, че ресните затанцуваха.

— Не бъдете глупав, полковник. Няма да успеете така лесно да се отървете от мен. Знаете, че за мен всичко, което е свързано с конните надбягвания, е толкова обаятелно.

Полковникът сконфузено се закашля, а Сет ѝ намигна зад гърба му. Жестът му бе толкова неочакван, че Лорел едва успя да се овладее да не се разсмее на глас.

— Е, добре. — Полковникът ѝ предложи ръката си. — Да тръгваме тогава. И пазете хубавата си рокля.

Сет не можеше да не забележи, че въпреки нежеланието на полковника да допусне Лорел до мястото, което очевидно беше изключително мъжко царство, поздравите, които тя получаваше от мъжете — и млади, и стари, — бяха значително по-топли от ония, които бе получила от дамите. Направи му впечатление колко често мъжките погледи я проследяваха по начин, който, макар и да не беше неуважителен, все пак го караше безразсъдно да копнее тя да върви подръка със самия него, а не с по-възрастния мъж.

Шест красиви коня нетърпеливо потропваха с копита на манежа и щом ги видя, Сет тихо подсвирна в знак на одобрение. Веднага прецени, че в жилите на всичките тече арабска кръв.

— Виждам, че разбирате от хубави коне. — В гласа на полковника прозвуча задоволство.

Сет се облегна на най-горната пречка на оградата, очите му опитно и вещо обшариха групата коне.

— Разбирам нещичко от коне — призна той. — Някога на Запад дори съм отглеждал.

Но неговите планински кончета с ниски хълбоци нямаха нищо общо с тия елегантни, добре сложени ездитни коне. Те сякаш бяха от друга раса.

— През войната изгубихме най-добрите си разплодни коне — обясни полковникът, — храбри жребци, които участваха в битките. Помня моя Жътвен месец — спечели надбягванията в Клуба през петдесет и девета. После в битката при Атланта го застреляха, докато го яздех. Но тогава светът беше друг, и времената бяха други — просто правехме каквото е необходимо.

— Все пак сте позапазили някои добри породи — рече Сет.

— Коневъдите от Кентъки успяха да спасят някои. Но ако ми позволите, бих предсказал, че конните надбягвания тук, в Чарлстън, никога вече няма да са същите, както преди тридесет години.

Сет се извърна към Лорел, която, без да обръща внимание на елегантната си рокля, се беше облегнала на пречките на оградата и

разучаваше конете с жадни очи.

— Какво мислиш за тях? — попита я той.

— Ако имах двеста долара — отговори тя, почти без да се замисля, — бих ги заложила на ей онова, кестениявото конче.

За миг настъпи неловка тишина. Сет изви глава, за да прикрие усмивката си, а после полковник Боутрайт гръмко се изсмя:

— Чудноват човек сте вие, мис Лорел! Е, хайде сега вече да ви отведа оттук, преди да сте си изпоцапали хубавата рокля, и да ни оставите нас, мъжете, да си вършим работата.

Докато полковникът я отвеждаше, идеше ѝ просто да изругае от яд. Щеше ѝ се да види точно колко ще заложи Сет, но вече не можеше да направи нищо, без да предизвика скандал, а това би навредило и на самата нея, и на Сет. Така че успя да си наложи да се усмихне и разреши на полковник Боутрайт да я повери на един от синовете си. Но когато той отново се върна при Сет, тя, колкото и да се напругаше, не можа да разбере какво става.

Тонът на полковник Боутрайт бе самата деловитост.

— Ей там, в онази палатка ще вземат залога ви — посочи той една шатра на стотина ярда вдясно от тях. — Курсът ще видите на таблото, а таксата за участие е двеста долара.

Сет сухо се усмихна.

— Вече ме осведомиха.

— Остават ви... — възрастният човек извади джобния си часовник и го погледна — петнайсетина минути, за да разучите и да направите избора си. Ще се срещнем в палатката.

От всичките Сет би избрал само два от конете. Единият бе дорест, едър и силен, с мощен гръден кош и разширени ноздри — все белези, че е добър спринтьор. Но пистата беше малко по-дълга от миля и победителят щеше да има нужда не само от бързина, а и от издръжливост. Другият беше кестенияв, по-дребен и фин, с удължени изпъкнали мускули и силни, стройни предни крака — той би издържал разстоянието, но може би не беше достатъчно бърз. Сет влезе в палатката, погледна таблото и съпостави цветовете на конете с прогнозите за победата. Дорестият, който щеше да се състезава в синьо и червено, се наричаше Саладар и залаганията за него бяха две към едно. Почти сигурен победител. Кестениявият, чиито цветове бяха златно и мораво, беше по-малко вероятният фаворит с прогнози десет

към едно и Сет дочу околните да споменават, че той никога досега не се бил налагал.

В джоба си имаше двеста и петдесет долара и още няколко дребни монети. Ако загубеше, нямаше да има с какво да плати хотела си за следващата седмица. Но за да може да остане в града, докато намери златото, и да разполага с достатъчно пари, които да му осигурят достъп до местата, където трябваше да ходи, все едно му трябваха доста повече от тия двеста и петдесет долара. А Сет не беше от хората, които ще обърнат гръб на риска.

Той пак излезе навън, приближи се до оградата на конюшната и съсредоточено заоглежда първо кестениявия, после и дорестия.

— Значи конят ми ви харесва?

Сет се обърна и видя зад себе си елегантно облечен висок мъж със сребърна чаша в ръка. От чашата стърчеше стръкче джоджен, а мъжът лъхаше на бърбън и дафинов ром.

Сет отново се обърна към конете.

— Харесват ми и двата — и дорестият, и кестениявият.

— Саладар, дорестият, е мой. Той ще спечели. — Мъжът протегна ръка. — Кит Питърсън. Собственик съм на „Фосфати Питърсън“.

Преди да поеме протегнатата ръка, Сет се поколеба. Не че мъжът му бе дал някакво основание да не го хареса, но в такива случаи умният човек не се нуждае от основания. У Питърсън имаше нещо мазно, което веднага накара Сет да се настрои срещу него.

— Сет Тейт — каза след малко той. — Нов съм в града.

— Значи сигурно познавате някого, за да сте поканен да присъствате — рече Питърсън. — Да накараш старите Ребови да поканят нов човек е все едно да извадиш зъб на кокошка. Разбира се, моят кон е фаворит, затова съм от вътрешната страна на пистата.

В този момент Сет вече знаеше на кой кон ще заложи.

— Животното ви е хубаво — каза той, — но Джони Реб ми харесва повече.

Мъжът отпи глътка от питието си.

— Явно имате излишни пари, господине. Този кон още след първата обиколка ще диша прахта на останалите.

— Може и така да е — отвърна Сет.

Мъжът съсредоточено го огледа, очевидно развеселен.

— Комарджия ли сте?

— Да, може да се каже — засмя се Сет.

— Какво ще кажете да се обзаложим помежду си?

При други обстоятелства и по друго време той нито за миг не би се поколебал. Всъщност от момента, в който се срещнаха, той несъзнателно бе насочвал Питърсън точно към това. Но в последния момент си спомни презрението, с което Лорел говореше за янките и за собствениците на фосфатни мини, и някакъв инстинкт му подсказа, че дори и да спечели, в крайна сметка би загубил от познанството си с този човек. А Сет вече се беше наумил да се доверява на инстинктите си.

— Много ви благодаря — каза той, — но не се обзалагам с непознати.

Обърна се и тръгна към палатката. И прочете одобрението по лицето на полковник Боутрайт, който го наблюдаваше от вратата.

Залаганията за Джони Реб си бяха все същите. Двеста и петдесет долара, петдесет от които нямаше да са у него, ако Лорел не беше ги захвърлила обратно в лицето му...

Той постави на гишето двеста долара, но преди касиерът да ги вземе, ги покри с ръка.

— Чакайте!

Полковникът се намръщи, касиерът започна да нервничи:

— Затваряме след четири минути, господине — каза той. — Решавайте.

Сет извади и последните си петдесет долара и ги постави върху останалите.

— Всичките на Джони Реб — рече той.

Сет получи билета си, а полковникът го потупа по гърба и се засмя:

— Наистина ми е неприятно, че ще ви взема парите, синко, но не биваше да позволявате на тоя Питърсън да ви раздражни така. Той безспорно е кучи син, но притежава най-бързия кон на хиподрума, и никога вече няма да видите тия двеста и петдесет долара.

Сет само се усмихна.

— Е, сигурно затова му викат конни надбягвания^[1].

Сет се върна при каретите точно когато конете се подреждаха на стартовата врата. Лорел нетърпеливо се разхождаше напред-назад, при

което пискюлът на чадърчето ѝ лудо подскачаше.

— Е? — попита тя. — Защо се забавихте толкова? Заложихте ли?

— Напомнете ми да ви попитам защо толкова се интересувате колко пари ще спечеля или ще загубя. — Сет я прихвана за лакътя и ѝ помогна да се качи в кабриолета.

— Недейте да обиждате! Естествено е да ме интересува, щом толкова се постарях заради вас. Просто попитах.

— Заложих и последния си грош на Джони Реб — осведоми я той.

— Боже мой! За срамотите! Никой не залага и последния си долар на конни състезания! — Тя го изгледа малко неловко. — Или греша?

Сет се качи до нея и само се усмихна.

Щом конете се подредиха на старта, с дребните жокеи в пъстри костюми на гърбовете си, зрителите бяха обзети от въодушевление. Лорел се изправи в кабриолета с шапка в ръка и примижа срещу слънцето.

— Кой от тях е Джони Реб?

Сет посочи към стартовата линия.

— Онзи там, с моравото и златистото.

Лорел бавно изви глава към него.

— Цветовете на моята рокля?

— Е, човек търси късмета си навсякъде, където може.

Гласът и лицето му бяха равнодушни, но въпреки това Лорел се изпълни с трепет. Той бе избрал нейния кон и нейните цветове. Заедно бяха в това начинание.

Тълпата замлъкна в очакване и Лорел отново насочи вниманието си към старта.

— Всеки момент ще започне — прошепна тя, тръпнеща от възбуда. — Давай, Джони Реб!

Сет ѝ хвърли любопитен поглед, но тя дори не го забеляза. Револверен изстрел оповести старта и тя го сграбчи за ръката в момента, в който конете изскочиха през вратата и затрополиха към далечината. Прахолякът подир тях блестеше на слънцето като злато.

— Нищо не виждам! — изкрещя Лорел, подскачайки на пръсти. — Кой е начело?

Както всички останали, и Сет бе станал на крака при звука на стартовия изстрел, но и той като нея не можеше да различи нищо в прахоляка.

— Не съм сигурен — напрегнато рече той. — Струва ми се... На четвъртфинала май води Саладар.

Конете се изгубиха зад дърветата. Лорел се усети, че все още стиска ръката на Сет. Пусна го, но не можа да превъзмogne вълнението си. Саладар беше заел челното място и напрежението, което и бездруго вече беше високо, нарасна още повече. Хората наоколо крещяха, жестикулираха; дами, които при други обстоятелства никога не биха повишили глас, размахваха шапките си в подкрепа на своите фаворити. Атмосферата упояваше, въодушевяваше, беше като някакъв блян, и в този миг Лорел разбра защо един мъж наистина би заложил и последния си долар на конни надбягвания.

— Ето ги! Идват! — извика някой от съседната карета.

Конете тъкмо бяха преполовили обиколката и се устремяваха по пистата срещу тях. Водеше Саладар, следван от някакъв черен кон, а трети бе Джони Реб — мораво и златно, понесени от вятъра.

— Ето го! — изкрещя Лорел. — Тичай, Джони, тичай!

Знаеше, че на една дама не ѝ подобава да подскача и да крещи с цяло гърло, но така се държаха и всички наоколо. Дори и леля Софи, ако беше с тях, нямаше да се стърпи да не викне, помисли си Лорел — безумието беше толкова заразително!

Усещаше как мускулите на мъжа до нея се напрягат както собствените ѝ.

— Готви се да настъпи — тихо каза Сет. — Знаех си, че ще го направи. Давай, момчето ми, напрегни всички сили!

Жокеят се изправи на седлото, приведен ниско над гривата на Джони Реб. Бяха изминали три четвърти миля, когато започна да изпреварва черния жребец. Задмина го и се изравни с дорестия.

Лорел погледна Сет — лицето му бе каменно, и пак изви глава към пистата. Не, помисли си тя. Реб настъпва твърде късно. Няма да успее да изпревари дорестия.

Но грешеше. Изражението на Сет показваше, че и той е сгрешил. Никой от двамата не предполагаше каква решимост притежава този кон. В последната отсечка жокеят за пръв път използва камшика и Джони Реб прелетя през финалната лента с цяла глава преднина.

Тълпата бурно и недоверчиво изрева, но Лорел дори не чу — самата тя крещеше от радост:

— Спечелихте! Успяхме! Спечелихте! — И без да се усети, тя се озова в прегръдките му, но нищо не я интересуваше. Смахът му отекваше в ушите ѝ и той я прегръщаше толкова силно, че за миг си помисли, че ребрата ѝ ще се счупят.

С известно закъснение тя се отдръпна, задъхана от смях и удоволствие.

— Хората ни наблюдават! Престанете! Пуснете ме, докато и двамата не сме паднали!

Той я пусна, за да скочи на земята, после я хвана през кръста и я приземи до себе си.

— Колко? — попита Лорел. — Колко спечелихте?

Сет я изгледа втренчено за миг, после избухна в смях.

— Вие сте не само алчна, но и безсрамна! Много! — отвърна той. — Много спечелих.

Хвана я за ръка и я поведе през тълпата към палатката.

— Е, мисля, че имам право да знам — рече тя, като се постараше гласът ѝ да прозвучи колкото се може по-сдържано. — В края на краищата това бяха моят кон и моите цветове, нали?

„И твоите петдесет долара“, развеселен си помисли Сет.

Той спря и я погледна в очите.

— Залаганията бяха едно към десет. Аз заложих двеста и петдесет долара.

Смятането беше едно от най-добрите умения на Лорел и тя изчисли сумата почти мигновено, но ѝ трябваше известно време, докато се осмели да каже:

— В такъв случай това прави...

— Две хиляди и петстотин долара — отвърна Сет и се усмихна. — И наистина заложих и последния си долар.

Отново ѝ предложи ръката си, но на Лорел ѝ трябваше време да се съвземе, преди да го хване под ръка и да може да се довери на краката си, за да пристъпи. Не можеше да престане да мисли за всичките тия пари — привиждаха ѝ се на разнородни по големина купчинки, разпределени по стойност, във всякакви форми, размери и начини. И беше убедена, че още дълго няма да може да мисли за нищо друго.

[1] Игра на думи: horse означава и да направиш някого за смях, да го надхитриш. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Най-лесното, а може би и най-умното нещо, което Сет можеше да направи, бе да вземе тия две хиляди и петстотин долара — без петстотинте, разбира се, които по право принадлежаха на Лорел — и да се смята за победител. В Ню Орлиънс в никакъв случай нямаше да е по-горещо, отколкото тук, и с две хиляди долара човек би могъл доста добре да живее там. Или пък в Сан Франциско... да, ето това вече бе хубав град. В Сан Франциско винаги е прохладно.

Две хиляди долара са много пари, много повече, отколкото беше имал у себе си от доста години насам. С такъв начален капитал можеше да направи каквото поиска. Можеше дори известно време само да се радва на живота. Един обикновен човек би бил повече от доволен, ако в джоба му подрънкват толкова пари.

Но Сет не беше обикновен човек и никога досега не бе тръгвал по най-лесния път. Макар и да бяха много пари, двете хиляди долара не се равняваха на половин милион, на колкото приблизително Сет се надяваше, че ще възлезе златото, което очакваше да намери. Разбира се, да намери това злато не беше много вероятно, но така беше и в случая с Джони Реб. Сет чудесно разбираше, че най-разумното е да спре, докато все още е победител, но истината бе, че не знаеше как да го направи. А да напусне града точно сега, съвсем не беше сериозна алтернатива. Беше му приятно да се представя като Сет Тейт. Хареса му да бъде почтен човек — поне донякъде. За голяма своя изненада установи, че му беше приятно да закара дамите Синклер до Чайнатри — три прекрасни дами от Стария Юг, предоставени временно на грижите му. Приятно му беше и да вечеря в старинната им гостна сред многобройните семейни реликви. Целият този нов свят му бе някак познат. Нещо в съприкосновението с миналото дълбоко го вълнуваше, а той не беше очаквал това.

Като се разхождаше подръка с Лорел сред членовете на Джокей клуб, той се почувства горд и почтен човек. Почтен. Към това чувство човек се пристрастява, то е като да пиеш хубав бърбън или пък да

извършваш перфектни обири. То го възбуждаше и когато така безнаказано се представяше за почтен гражданин, из него се разливаше опияняващото чувство за победа. Комичното беше, че много лесно му се удаваше. Това ли бе имал предвид Полковника, когато го изпращаше чак тук, на Изток? Този живот, толкова различен от всичко онова, което познаваше, че дори не можеше да си го представи? Ако намеренията на Полковника са били такива, той отлично беше подготвил Сет — досега нищо друго в живота не му се бе удавало така лесно.

И, разбира се, Лорел. Във всичко това тя бе най-важната. Не само защото му отваряше много врати, но и поради предизвикателството, което представляваше за него. Беше му едновременно и подкрепа, и пречка. Но най-добрите неща в живота винаги са такива.

Тази вечер щеше да ѝ даде част от парите, които спечели, като заложи на Джони Реб. Въпреки инцидента е ония петдесет долара, той чувстваше, че тя ще приеме пари, спечелени честно на конни състезания. Не знаеше откъде е толкова сигурен. Това просто бе едно от нещата, които инстинктивно чувстваше за нея. За изпадналите Синклерови петстотин долара щяха да са цяло богатство и по този начин щеше да успокои съвестта си по отношение на нея и семейството ѝ.

Съвестта си ли? Той кисело се усмихна. Обикновено чистата съвест не беше основната му грижа. Може би това бе една от формите, в които се проявяваше превръщането му в почтен гражданин, а това го дължеше изцяло на Лорел. Може би наистина трябваше да се пази от нея, но тя му бе нужна. Или по-скоро, нужно му бе нейното писмо, което щеше да го отведе до златото.

Сет пристигна на срещата с нея малко преди шест. Слънцето все още ярко блестеше, ослепителните му лъчи проникваха през восъчните листа на магнолиите, които ограждаха малката къща на улица „Ламбол“ и силният им аромат така пропиваше в горещия въздух, че беше трудно да се диша. Когато се изкачи на верандата и посегна към излъсканото месингово чукче на олющената входна врата, Сет си помисли, че от всички странни ситуации, в които бе попадал, най-безумната беше да се потиш в тая жегата по сако и вратовръзка само за да посетиш една дама и да пиеш шери с леля ѝ в задушен малък салон.

Лорел не се появи веднага и Сет едва по-късно осъзна, че такова е поведението, което изисква протоколът от една млада дама и нейния ухажор. Мисълта, че се отнасят към него като към кандидат-жених му се стори почти толкова забавна, колкото и мисълта за Лорел като благовъзпитано младо момиче. Но имаше нещо привлекателно в тази идея, както и в мрачния задушен салон, препълнен със семейни реликви и разнебитени ценни предмети. Не можеше да каже, че напълно разбира какво е то, но някак смътно и неловко признаваше стойността на такива неща като традиции и семейни реликви... и спомени.

Софи бърбореше оживено като ученичка за това какво е било някога в Джокей клуб и за мъжете, които познаваше, като наивно вярваше, че щом е бил поканен като гост в Клуба, всички те вече са близки негови познати. Разказваше за някогашното величие, пищност и елегантност, очевидно в неведение колко много се е изменило всичко. И макар сутринта да беше чул от Лорел всичките тия истории, Сет не се почувства отегчен. За голяма своя изненада установи, че му харесва да слуша разказите на възрастната дама — допадаха му семпличките ѝ афоризми, мелодичният ѝ глас, трапчинките на бузите ѝ; приятно му бе да се отпусне, само да се усмихва, да кима и от време на време да промърморва по едно „Да, госпожо“, като отпива от мекото като коприна и също толкова безвредно вино. Помисли си, че това е така, защото може би от години насам, може би дори през целия си живот за пръв път тук, под покрива на тази малка къща на улица „Ламбол“, се бе почувствал достатъчно сигурен, за да се отпусне изцяло.

След двайсетина минути, придружена от братовчедка си, се появи Лорел — малко нетърпелива и ядосана, но още по-красива от сутринта. Беше облечена в същата тъмнолилава рокля, подчертаваща пламъчетата в очите ѝ и белотата на кожата ѝ, пристегната в талията, а турнюрът придаваше някаква жизнерадост на профила ѝ. Но вместо широката шапка от сутринта носеше малка, покрита със сухи цветя дантела, която едва ли можеше да се нарече шапка. Поставена на върха на високо вдигнатата ѝ лъскава черна коса, тя очевидно бе причината за лошото ѝ настроение. Преди да усетят, че ги гледа, Сет видя как Каролайн обърна Лорел към огледалото в коридора и набързо пооправи прическата ѝ. Лорел се наметна с мек вълнен шал в паунова

окраска и щом влезе в стаята, закопчавайки ръкавиците си, Сет се надигна.

— Готова съм — обяви тя, без да го погледне.

Той се поклонил, а в очите му проблесна одобрение.

— Изглеждате великолепно, мис Лорел.

Лорел го стрелна с подозрителен поглед, после се наведе и целуна леля си по бузата.

— Леличко, няма да закъсняваме.

По лицето на Софи се появи неувереност, граничеща с ужас и тя възбудено започна да си вее с носната кърпичка.

— О, Лорел, направо не знам как да одобря това. Една дама да вечеря на публично място сама с кавалер! Просто не знам какво ще кажат хората!

Лорел отвърна припряно:

— Първо, едва ли мога да се нарека млада дама; и дори да бях, времената доста са се променили, откакто ти си била момиче, лельо Софи. А що се отнася до хората, сигурна съм, че те имат да обсъждат по-важни неща от това къде и с кого ходя на вечеря. Ако пък нямат, можем само да ги съжаляваме, нали така? Лека нощ, скъпа.

Тя отново се наведе и целуна леля Софи, а старата дама бе толкова слисана, че нищо не можа да отговори. Сет се поклонил първо на нея, после на Каролайн и усетил намека на Лорел, не се забави повече.

Когато излязоха на пътеката, той я хвана подръка.

— Успяхте. Никой не ви следи — проверих.

Лорел изглеждаше позасрамена и забави крачка, а Сет нежно я придържаше.

— Съжалявам, че се наложи да почакате — рече тя. — Но те двете винаги и за всичко вдигат прекалено много врява.

— Защо, беше ми приятно. Мъжът обича да си въобразява, че жената се суети заради него. А вие наистина изглеждате добре.

Сет никога не бе имал Възможност да прави галантни комплименти и репертоарът му не беше особено богат, но по лицето на Лорел се изписа такова удивление, такова вътрешно задоволство, че той веднага съжали, че не е употребил по-силен израз от простото „изглеждаш добре“. Тя беше толкова елегантна и поразителна, направо дръзка в лилавата си рокля, със свежия пухкав шал и бляскавите си

мерни коси, ме всеки мъж можеше да се прехласне по нея. Изглеждаше като ме ли ще я придружава някой важен, горд и самоуверен богаташ. И щом я погледнеше, Сет се объркваше за момент, сякаш тази изключително красива, весела жена не би могла да бъде с него. Но в следващия миг го обхващаше собственическо чувство, изпитваше гордост, ме тя е с него и го завладяваше увереността, ме точно така трябва да бъде. Но не знаеше как да ѝ го обясни, а и не беше сигурен дали иска тя да го узнае.

Лорел избегна погледа му, когато ѝ помагаше да се ками в колата, и едва когато тръгнаха, събра смелост да попита:

— Къде отиваме?

— В ресторанта на хотела, ако нямате нищо против.

И не се стърпя да добави колкото се може по-любезно:

— Увериха ме, ме е едно напълно почтено място, където можеш да заведеш една дама на вечеря. Но като имам предвид източника на тези сведения, може и да не е така.

Както и очакваше, Лорел веднага любопитно го подпита:

— А кой е източникът ви?

— Мис Елзи — засмя се той.

Лорел остана направо потресена. Очите ѝ се присвиха от оскърбление, но както бе очаквал Сет, то бе примесено и с голяма доза любопитство.

— И вие сте отишли... Отишли сте да я питате нея... Имали сте смелостта, имали сте нахалството да искате съвет от една... — тя преглътна думата — как би трябвало да ме забавлявате?!

Само и само за да види реакцията ѝ, той каза:

— Е, нали не съм тукашен — все от някого трябваше да потърся съвет. Защо, не е ли права?

Лорел не откъсваше очи от него, сякаш беше някакво невиджано, пленително, диво животно и не можеше да реши дали да му се възхищава, или да се бои от него. Борбата между накърненото ѝ достойнство и незадоволеното ѝ любопитство бе толкова очевидна, че Сет едва се сдържаше да не избухне в смях. Най-сетне любопитството надделя и тя попита:

— А вие всъщност какво правехте там?

Очите на Сет светнаха и той отвърна:

— О-хо, едва ли са ми нужни съветите на мис Елзи, за да знам, че това не е въпрос, който би задала една дама.

Лорел се изчерви, отмести очи и не му проговори, докато не стигнаха в ресторанта на хотел „Чарлстън“.

Ресторантът беше все така елегантен, както го помнеше Лорел, дори повече, защото този път тя идваше като клиент, а не като доброволка за организиране на благотворителна разпродажба. Сега масите бяха покрити не с мушамы, а с тежки ленени покривки, с ухаещи цветя и блещукащи свещи по тях. Този път беше с мъж, който караше хората да се обръщат. Погледите, които двамата привличаха, я караха да изпитва някаква странна възбуда.

Сигурна бе, че ключата за последната ѝ необмислена постъпка — качването ѝ до стаята на Сет Тейт в същия този хотел — вече се е разнесла, и беше готова да посреща любопитните погледи при появата си в ресторанта подръка със Сет. Знаеше също, че в лилавата си рокля със светлия шал изглежда чудесно, а и Сет безспорно беше красив мъж. И все пак, начинът, по който хората ги гледаха, накара сърцето ѝ да затупти учестено и я изпълни с гордост и тържество.

Ресторантът на хотел „Чарлстън“ беше пълен с богати хора — хора, обиколили света, контрабандисти, хора, преживели войната; някои от тях бяха арогантни, други — изискани, но всички се чувстваха добре в ролите си. При появата на Сет и Лорел обаче изведнъж надвисна неловка тишина. Разговорите секнаха за миг, присъстващите приковаха погледи в двойката, а после бързо ги отместиха и малко прибързано продължиха да разговарят. В тези кратки погледи Лорел почувства не само любопитство, но и някакъв едва доловим страх... като че ли на позната пътека пред тях неочаквано се е изпречил някакъв див звяр. Трябваше ѝ малко време, докато осъзнае, че причината за това е Сет. Сет, който с плавните си, грациозни движения, с добре очертаните си стегнати мускули и хладнокръвния си наблюдателен поглед изпъкваше в тази натруфена зала като тигър на тържище. Сет, който още с влизането си в една стая веднага ставаше господар на положението. Но въпреки всичко тя приемаше за съвсем естествено да върви подръка с него, да споделя погледите, които той привлича. И двамата бяха чужди на тази среда, и двамата се наслаждаваха на ситуацията. И удоволствието, което изпитваше, докато ги водеха към масата, я опияняваше.

„Ние наистина страшно си приличаме, точно както той каза, помисли си Лорел. Изглежда невъзможно и никой няма да ми повярва, ако го кажа, но е така“.

Когато сядаха на масата, той ѝ се усмихна. Усмивката му бе хладнокръвна и суха и ако беше някой друг мъж, щеше да се подразни и да се ядоса. Но Лорел срещна погледа му и сърцето ѝ престана да бие така лудо. Щом го погледна, се почувства уверена в себе си. Не облекчена, не успокоена, не и отпусната, но все пак сигурна. Наблюдаваше го и макар мисълта все още да не се беше оформила в съзнанието ѝ, тя навярно още в този момент вече знаеше какво ще направи.

Самата вечеря беше доста необичайна. Лорел не помнеше някога да са ѝ сервирали такива изискани блюда, но почти не усещаше вкуса на това, което ядеше. При друг случай не би могла да си пожелае по-добро забавление от това да шпионира така света на богатите и новобогатите, но тази вечер сякаш беше сляпа за присъстващите в залата хора. Дори не бе сигурна дали те разговарят със Сет и ако е така, какво си казват. Усещаше някаква особена тежест в стомаха, дланите ѝ горяха, в гърлото ѝ нещо трептеше — все признаци на изнервеност, напрежение и върховна съсредоточеност.

Когато Кит Питърсън дойде на масата им, точно при сервирането на кафето с лед, тя бе по-раздражителна от обикновено. Досега изобщо не бе забелязала, че той е в ресторанта, но Сет не се изненада. Нито се изправи, както би направил един джентълмен, нито пък прояви някаква любезност, когато Питърсън каза малко по-силно, отколкото следваше:

— Е, мистър Тейт, както се видя, вашите предчувствия ви донесоха печалба. Празнуваме, а?

Беше очебийно, че дори и седнал, Сет е по-едър и по-силен от изправения мъж. Едва го погледна, когато отвърна:

— Надявам се, че не сте заложили на собствения си кон, Питърсън. Така не се прави добър бизнес.

Лицето на Питърсън се изчерви и това бе по-красноречиво от всякакъв отговор, но усмивката не слезе от устните му.

— Човек веднъж губи, друг път печели — отвърна той. — И макар само единият от нас да си тръгна с печалба в джоба, в крайна сметка тази вечер и двамата се озовахме на едно и също място, нали?

Така че на ваше място не бих се възгордявал чак толкова. Човек не знае кога може да му потрябва приятел. Госпожо... — кимна той към Лорел и се отдалечи.

Сет смръщи вежди и не можа да реши дали са го обидили, или не.

— Какво искаше да каже?

Лорел задълбочено почистваше ръкава си.

— Този човек винаги предизвиква у мен желанието да си измия ръцете. Каква ли? Предполагам, че имаше предвид празненството. След всяко състезание Старата гвардия от Джокей клуб дава прием. И макар в Клуба да допускат хора като Питърсън, съвсем друг е въпросът кого канят на празненството.

Сет съзерцаваше кафето във високата тъмна чаша с притворени клепачи.

— Разбирам...

Лорел сви рамо.

— Всъщност е една смешна история — лимонада, сладкиши, струнно трио, което не може да изсвири вярно и една нота — но за тях, изглежда, това е начинът да поддържат спомена за добрите стари времена. Е, и да държат хора като Питърсън на мястото им.

Без да я погледне, Сет запитва:

— Вие, предполагам, сте получили покана, а?

Лорел продължи да сърба кафето си, наслаждавайки се на лукса. Беше черно и силно, а хубавото кафе и ледът бяха неща, които не можеше да си позволява.

— Ами да, получих.

— А аз не.

Безцеремонният отговор, който Лорел за малко не изстреля, остана неизречен и тя малко по-внимателно се вгледа в него. Неочаквано за самата себе си започваше да проявява разбиране — или нещо, което смяташе за разбиране.

— Това има ли значение за вас? — попита тя.

Очите му бяха почти безизразни, но когато го погледна, тя прочете в тях едва доловимо, отминаващо смущение, като че ли не мислеше за това, за което говореха.

— От думите ви сутринта останах с впечатлението, че в този град няма значение нищо друго, освен това кого познаваш и къде те

канят.

Тя бързо потисна порива си да се изсмее — ако го направеше, щеше да се изсмее и той, и въпросът да бъде приключен, а тя не искаше да го приключва.

Вместо това каза:

— Не вярвам човек като вас да обръща внимание на такива неща.

Устните му се свиха малко кисело — толкова леко, че по-късно тя се запита дали не е сгрешила в преценката си за жеста му — но въпросът му прозвуча съвсем сдържано:

— А вие откъде знаете какъв човек съм, мис Лорел? — После отпи от кафето си, направи гримаса и пак остави матката на масата. — Освен това понякога единственият начин да получиш каквото искаш, е да познаваш хората, които ти трябва. А по-трудно е да се запознаеш с тях, когато не те допускат в обществото си.

Точно такъв удобен случай тя чакаше отдавна.

— А вашата цел каква е, мистър Тейт?

Усмивката му се сви и той я изгледа замислено и преценяващо. Мълча толкова дълго, че Лорел се принуди да добави:

— Обещахте да ми кажете, ако ви помогна да присъствате на надбягванията. Очаквам да удържите на думата си.

— Разбира се, госпожо — увери я той, — можете да разчитате на това.

Провлеченият му говор беше тих и спокоен, но очите му светнаха лукаво и накараха пулса ѝ да се ускори.

— Много неща искам — продължи той. — Сега седя и се чудя за кои от тях би ви било приятно да чуете.

Лорел остана спокойна.

— Ами например какво ви доведе в Чарлстън? Какво търсите тук?

Той уклончиво сви рамене, но усмихнатите му очи не я изпускаха.

— Този въпрос е лесен. Искам да имам дом, място, на което да принадлежа. И дойдох тук да го намеря.

Естествено Лорел не беше толкова наивна, че да му повярва, а по блясъка в очите му разбра, че и той не очакваше това от нея. Раздразнението ѝ започна да проличава още преди той да свърши с обясненията си, но ненадейно изчезна. Само за секунда, за частица от

секундата, тя съзря в очите му или пък долови в гласа му нещо, което я накара да му повярва. Само за един кратък миг.

Отчитайки в себе си тази частица истина, Лорел беше достатъчно предпазлива да не се издаде какво е видяла — това щеше да бъде голяма тактическа грешка... поне засега. Така че само кимна в знак на съгласие и поднесе чашата с кафе към устните си.

— Е, нищо не мога да направя, щом не искате да ми кажете истината. Но аз спазих своето обещание, мистър Тейт, и смятам, че ми дължите нещо за това.

— Предполагам, че безкрайната ми благодарност няма да е достатъчна — промърмори той.

Тя го дари с неискрена усмивка.

— Правилно предполагате.

— Да видим тогава дали мога да си позволя вашата цена.

Лорел не можеше да повярва, че той така я улеснява. А едновременно с това никога не бе предполагала, че ще ѝ бъде толкова трудно. Беше ѝ се налагало да отправя и по-унизителни молби, беше водила и по-деликатни преговори и години наред бе търпяла много големи неудобства за благото на семейството си, но сега, в този момент, ѝ се струваше, че няма нищо по-трудно от това да събере сили да погледне в нехайно примигващите очи на Сет Тейт и да му поиска пари.

Тя отпи глътка кафе, събра цялата си смелост, устоя на погледа му и каза:

— Бих искала да уредим един заем, мистър Тейт. Петстотин долара.

Сет вече бе премислял как точно да уреди въпроса с мис Лорел Лафтън и ако беше вярващ, щеше да приеме това предложение като знак свише. През цялото време парите си стояха в джоба му, увити в бял лист хартия, отделени от останалите, и имаше намерение, докато са още в ресторанта, да ѝ ги даде по някакъв начин, така че тя да не може да ги откаже, без да направи публична сцена. В джоба на сакото му лежаха отделени петстотин долара за нея. А ето че тя току-що му беше поискала петстотин долара назаем. Защо никога нищо не му се удаваше лесно?

Развеселен, той се облегна назад и я огледа изпитателно.

— Не съм убеден, че една жена, която за по-малко от седмица скача от петдесет на петстотиндоларов заем, е сигурен клиент. Тия ваши принципи май са по-скъпи, отколкото предполагах.

Тя стисна зъби, лицето ѝ се зачерви от яд.

— Обидите са евтини, господине. И ако това е всичко, което предлагате, то... — И събра полите си, готова да стане.

Той вяло вдигна ръка да я спре. Задоволството в очите му беше пълно и безсрамно, но Лорел успя да издържи на погледа му. Е, добре, помисли си тя. Нека да се подиграва, нека му е весело, нека изпита за моя сметка задоволството, което един мъж като него ще извлече от едно такова стечение на обстоятелствата... Но само да каже „дал!“

— Не съм казал, че не можем да поговорим. Но това са много пари и искам да знам някои неща.

В сърцето на Лорел трепна искрица надежда, но тя запази сдържания си тон.

— Разбира се. Ще ви кажа всичко, което мога.

Сет бръкна в джоба си и напипа пакета. Пръстите му се плъзнаха по него, но вместо това измъкна една пура.

— За какво ще използвате тия пари?

— Когато починал, чичо ми имал някакви неуредени дългове, за които не знаех. Един от тях е полица срещу къщата ни, която изтича след месец. Дължимата сума по нея е петстотин долара.

В миг през главата на Сет преминаха няколко неща, и на първо място споменът за първата му среща с Лорел, как тя се караше за сто долара с една проститутка. Завладя го необмислен гняв и той си помисли: „Не, тя не е създадена за такъв живот!“ Какво щеше да си помисли Огъстъс Синклер, ако можеше да види докъде е докарана дъщеря му — да проси от някаква проститутка и да се пазари с разбойник? Какво би си помислил Полковника?

А трябваше ли да го интересува всичко това?

Той въртеше пурата между пръстите си смъртно съзнавайки, че вероятно не би било прилично да я запали на такова място, и го в присъствието на дами. Това бе едно от малкото неща, които бе научил от Полковника, заедно с правилата за поведение на маса, добрата граматика и поносимия краснопис. Ненадейно осъзна, че всъщност Полковника беше единственият джентълмен, когото изобщо е познавал, и не бе съвсем уверен дали при създаването се положение

може да се осланя на инстинктите си, при условие че всичко това му бе преподавано от един разбойник. Но въпреки това се замисли какъв съвет щеше да му даде Полковника.

Беше почти сигурен, че дори Полковника би го посъветвал да извади парите от джоба си, да ги подаде незабелязано на дамата под масата и повече изобщо да не отваря дума за това.

Но той каза:

— Предполагам тогава, че ще ми предложите ипотека върху къщата като гаранция.

Лицето на Лорел изведнъж преbledня. Гаранция! Не можеше да повярва, че в случай че ѝ е невъзможно да върне този дълг — а тя изобщо не виждаше как би могла да стори това, — той щеше да им вземе къщата. Почти не познаваше този човек, но и малкото, което знаеше за него, не говореше нищо добро. Просто не можеше да си позволи да рискува покрива над главите им.

Тя мигом отвърна:

— Не. Къщата не е моя, за да мога да я ипотекирам. Тя е собственост на леля Софи. Не мога да направя това.

Той кимна сериозно.

— Тогава какво?

Думите излетяха, преди да се усети:

— Чайнатри. Бих могла да ви предложа...

В очите на Сет моментално проблесна оживление, което смути Лорел, но то изчезна също толкова бързо, както се беше появило, и лицето му остана напълно безразлично.

— Не знаех, че е за продан.

— Не е — остро отговори Лорел и сви юмруци под масата. — Имах предвид като гаранция.

Той отново я погледна развеселен.

— Като се има предвид начинът, по който боравите с пари, то е все същото. Но не съм съгласен — та то е само едно полуразрушено гробище с градина, обрасла в бурени и пълна със змии. Нямате ли нещо, което може да ми бъде от полза?

Сега, когато трябваше да изиграе последния си коз, я обзе странно спокойствие.

— Да — прошепна тя. — Мисля, че имам доста неща, които бих могла да ви предложа.

Той я изглежда с любопитство.

— Например какво? — Посегна към чашата си, намръщи се и замърмори: — Как можете да пиете такова нещо? Мислите ли, че ще ми го затоплят?

Лорел пое дълбоко дъх.

— Например членство в Джокей клуб. Или покани за балове, на които не присъства дори губернаторът на щата. Прием в обществото, престиж, дом...

Макар и да си придаде насмешливо изражение, очите му подсказваха, че е заинтригуван. Дори забрави, че се канеше да извика сервитьора. Вместо това каза:

— Просто не знам какъв въпрос да задам най-напред — как или защо. А в интерес на истината, не съм много убеден, че ми се ще да узная отговора и на двата.

Лорел постави ръце на масата и го погледна право в очите.

— Много лесно мога да ви обясня защо. Заради парите. Вие ги имате, а на мен са ми нужни. Що се отнася до това как... Всъщност и то е много просто.

Тя пое дъх, макар да не се нуждаеше нито от помощ, нито от време за размисъл, и с невероятно самообладание довърши:

— Ще се ожените за мен и ще заживеем щастливо.

Дълго време Сет само я зяпаше. Нито примигна, нито се усмихна, нито пък трепна. А Лорел дори не можеше да диша. За миг, докато изричаше думите, тя се ужаси, че той просто ще избухне в смях, а тя по-скоро би умряла, отколкото да го чуе да ѝ се подиграва. Но надвисналата мъртва тишина ѝ се стори дори по-страшна. Смелостта ѝ се изпари под мълчаливия поглед на тия нетрепващи очи, пред застиналите черти на този непознат, който излъчваше някаква сила. Не искаше да каже това. Как изобщо можа да си помисли, че това може да стане?

Но когато най-сетне той проговори и най-любезно я попита: „Наистина ли?“, Лорел не оттегли предложението си. Някакво дълбоко загнездено у нея любопитство я накара да се заинати, настойчиво да се убеждава, че все пак нещо може и да излезе.

Тя кимна в знак на потвърждение и спокойно продължи:

— Няма съмнение, че други мъже и жени са се женили и по малко достойни причини. Аз притежавам нещо, което ви трябва, и

обратното. И това ми изглежда едно напълно разумно сътрудничество.

Изражението му все още беше потайно, но в тона му ясно пролича, че му е забавно:

— Доколкото си спомням — припомни й той, — последния път, когато говорихме на тема брак, казахте, че никога няма да се омъжите повторно.

— Но тогава нямаше опасност да изгубя дома си — отрязва го тя.

Сет погледна пурата, която все още въртеше между пръстите си, и каза с глас, в който безгрижието като че ли по отстъп и:

— И сте готова да разбиете целия си живот за някакви си петстотин долара?

— Без тия петстотин долара — отвърна тя с равен глас — не бих имала кой знае какъв живот, нали? А освен това — принуди се да добави тя — не е само заради тях. Става дума...

Той се втрени в нея.

— За останалите две хиляди, нали?

Лорел с мъка преглътна.

— Да — призна тя, — донякъде.

— Но те няма да траят вечно — подчерта Сет. — И не ви излъгах, когато казах, че това е всичко, което имам. Какво ще стане, когато свършат?

— Ще спечелите още — отвърна Лорел без увъртания. — Мъже като вас винаги успяват. А и както казах, не е само това.

Тя очакваше, че той ще я попита за останалите причини, и започна да изпада в паника, тъй като съвсем не беше сигурна, че може да ги обясни, дори и пред самата себе си. Но той не каза нищо. Само я гледаше, вече без всякаква следа от веселие. Очите му всъщност бяха топли и оживени, като някакво мътно тресавище, и само като го погледна, тя почувства студени трънки по гърба си. Тогава той каза почти шепнешком:

— Изглежда, говорите съвсем сериозно.

Лорел искаше да отвърне нещо, но внезапно гърлото й пресъхна. А и нямаше нужда да казва каквото и да било — истината се четеше в очите й.

Сет върна пурата обратно в джоба на самото си и отново напипа пакета. „Стига толкова, помисли си той. Нещата отидоха твърде далеч. Веднъж в живота си да постъпиш както трябва, и да се окаже, че така е

много по-лесно...“ Той измъкна две банкноти и ги остави на масата, за да плати вечерята. После заобиколи масата и застана зад стола на Лорел.

Сърцето ѝ заби лудо, когато усети ръцете му да оправят шала на раменете ѝ. Причината не можеше да е в това кратко докосване, макар да бе възпламеняващо — навярно учестеният ритъм на сърцето ѝ беше закъсняла реакция на онова невероятно нещо, което бе извършила. Или пък резултат от беглия ѝ поглед към лицето му — твърдото очертание и суровите очи напомняха за силата на неговата мъжественост, а потайното му изражение нагледно ѝ доказваше колко малко го познава. И когато ѝ предложи ръката си — един закъснел жест, за който едва сега му дойде наум — Лорел се притесни, защото дланите ѝ се бяха изпотили.

Сет проговори само за да даде указания на кочияша да спре, когато наблизат Батареята^[1].

Лорел, която не знаеше какво да прави, изпълнена с несигурност и съжаление, се озадачи. Очакваше той да я остави пред къщи, като някое непослушно дете, наказано, задето се е отдалечило от надзора на възрастните, и през целия път трескаво търсеше начин да спаси честта си, а по възможност и да оттегли предложението си.

Той я прихвана здраво за лакътя и се насочиха към парка над залива. Походката му беше отмерена, но Лорел усещаше напрежението в мускулите му и силата на стиснатите му пръсти. И макар че нямаше да допусне да бъде сплашена, нещо у нея, нещо много естествено и женствено, откликваше с лека уплаха на тази мълчалива спонтанна проява на мъжественост.

Не бяха единствените, излезли тук на разходка. Нощта още не бе паднала напълно, но здрачът хвърляше дълбоки меки сенки. Океанът бе като безгрижно захвърлено на земята виолетовосиньо шалче, което се развява от вятъра, и макар че все още беше задушно, свежият полъх носеше едва доловим мирис на риба и морска сол. От време на време проскърцваха карети, дочуваше се шепот от разговор или къс смях. Но повечето време нищо не ги обезпокояваше. Сет дълго не продума.

По едно време спря и запали пурата. Разнесе се остра миризма на сира и тютюн. После вятърът подухна и я отнесе. Той се обърна към нея:

— Вие изобщо не ме познавате. Може да се окажа побойник.

За нея бе толкова огромно облекчение да чуе най-сетне гласа му, че дори равнодушният му и небрежен тон накара безпокойството ѝ веднага да се изпари. Тя изви глава към него, срещна погледа му и отвърна:

— Само се опитайте!

След малко той се усмихна.

— А мога и да ви изоставя още след месец. Как ще се чувствате тогава?

— Стига полицата за къщата да бъде изплатена — практически отговори Лорел, — предполагам, че няма да се разстроя особено. Но не смятам, че ще го направите.

— И защо мислите така?

Лорел предпазливо обмисли всяка дума от отговора.

— Ако беше толкова лесно да се откажете от онова, което ви води тук, каквото и да е то, вече щяхте да сте си отишли. Освен това, сигурна съм, че наистина искате това, което мога да ви предложа.

— Престиж? — Той изтръска пурата си и докато падаше във водата, пепелта образува червена дъга. — Ако човек има достатъчно пари, не му е нужен престиж.

— Но ако не си уважаван, само парите няма да са достатъчни.

Сет бегло я погледна, в очите му проблесна задоволство.

— Значи вие твърдите, че с вас мога да имам и двете?

Лорел леко вирна брадичка.

— Твърде вероятно е.

— А никога ли не ви е минавало през ум, че ако се омъжите за мен, може да изгубите и малкото порядъчност... — той умишлено наблегна на думата, — която ви е останала?

— Не разбирам защо казвате това. Не сте нито янки, нито от белите отрепки, а това ви поставя в доста завидно положение в сравнение с масата, поне в очите на Старата гвардия от града. И освен ако вече нямате друга жена някъде на Запад, не виждам нищо недостойно в това да се омъжа за вас.

Сет промърмори:

— Не, още не съм женен. Но не знам защо ми се струва, че и това не би ви възпряло.

Лорел се позамисли.

— Да — призна тя. — Ако не знам това предварително, за мен не би имало никакво значение.

Бяха стигнали до едно място на пътеката, където естествената вдлъбнатина в каменната стена образуваше уединена ниша. В нея бе поставена малка пейка и през деня тук беше идеално място човек да поседне на сянка и да подиша океанския полъх. С потъването на последните лъчи в морските дълбини обаче нишата се превръщаше в тъмно сенчесто място, отделено от пътеката и скрито от погледа на минувачите. Лорел беше убедена, че са стигнали дотук съвсем случайно, но усещаше и това, че ако сега се обърне и се опита да си тръгне, Сет няма да я пусне. Затова се облегна на стената с привидно равнодушие и се загледа надолу към залива. Сет застана до нея и постави ръката си толкова близо до нейната, че пръстите им леко се докосваха. Тя задиша малко учестено.

Той изхвърли угарката от пурата си във водата и каза:

— Не знам как вие си представяте нещата, но що се отнася до мен, бракът си е брак с всичките му форми на проявление.

Сърцето на Лорел лудо заби, тя усети някаква тежест. Опита се да си внуши, че това се дължи на надеждата, че той е готов да се съгласи на този брак, но знаеше, че има и нещо друго.

Тя се обърна с гръб към стената, за да го погледне и гърдите им почти се допряха. Пристъпи назад, за да го вижда по-добре, но се оказа, че малката ниша я поставяше в неблагоприятно положение. Вече едва издържаше ударите на сърцето си.

— Естествено — каза тя сдържано, но гласът ѝ съвсем не прозвуча убедително, — аз чувствам, че донякъде ви харесвам. Трябва да знаете, че не бих си позволила да направя предложението си, ако не бях уверена в това. А и аз не съм девица. Разбира се, че знам какво означава един брак, и...

— Ами вие самата?

Гласът му беше малко груб и той пристъпи към нея.

Миризмата на тютюнев дим и кожа погъделичка сетивата ѝ и я завладя с мъжествеността си. Нищо чудно, че се развълнува, но се ядоса на себе си, задето така заекващо отвърна:

— Аз... аз... не съм много сигурна...

— Какво си мислите за мен? Проклет да съм, ако споделя леглото си с жена, на която може да ѝ скимне да ме застреля, както си

спя. И понеже вече си признахте, че преследвате парите ми, май ще е по-добре да не ви давам надежди.

Тя изумено се втренчи в него през мрака, забравила за момент неудобството си.

— Разбира се, че не бих направила такова нещо! Пък и не става въпрос само за парите ви, а за... — Тя отново се запъна, но вече нямаше накъде да отстъпва. В погледа му имаше нещо диво, излъчваше някаква скрита светлина, която я приковаваше така, че вече не можеше да върне назад напиралите думи: — Мисля... Всъщност си мисля, че бихме си подхождали по-добре от повечето хора. Имаме еднакво мислене. Аз не мога да ви изненадам с нищо, а вие, каквото и да правите, за да ме предизвикате... Е, май ще мога да свикна с всичко. Едва ли очаквате да ви кажа, че ви обичам, тъй като много малко ви познавам, но най-често наистина ми е приятно да съм с вас, поне донякъде, и мисля, че бих могла да се науча да ви обичам... Пък и няма смисъл да се преструвам, че ме отблъсквате физически. Добре знаете, че не може да е така, че аз не мога да си мисля така. Не че такова нещо може да има някакво значение, но...

По някое време той постави ръце на раменете ѝ и още докато тя говореше, се приближи. Лицето му, устните му се оказаха на сантиметри от нейните. Лорел се притисна с гръб към каменната стена, но нямаше накъде повече да отстъпи.

— Радвам се, че е така — каза Сет и устните му докоснаха нейните.

Тя се сепна от изненада, макар че би трябвало да го очаква. Въздишката ѝ на задоволство се сля с целувката. Дълбоко в стомаха ѝ се надигна гореща вълна на отмала, която плъзна нагоре... Беше ѝ приятно. И тогава, докато си поемаше дъх, той най-ненадейно направи нещо изключително смайващо — плъзна езика си навътре в устата ѝ.

Усещането беше толкова потресаващо, възбуждащо и предизвикателно, че за миг Лорел се почувства безпомощна като мушица в мед. Мускулите ѝ омекнаха, зави ѝ се свят, цялата сякаш се парализира от силата на това необичайно усещане. У нея се появи някаква тревога, някаква тънка нишка на благоприличие. Тя вдигна ръце и се опита, макар и не особено енергично, да го отблъсне. Но ръцете му решително се заключиха около нея. Той силно притисна бедрата си към тялото ѝ, а езикът му бавно продължи да изучава устата

й отвътре, точно като при акт на съвкупление. Това би трябвало да ѝ се стори срамно, всъщност наистина беше срамно, но Лорел някак не го чувстваше така.

Остави я без дъх, безпомощна и зашеметена до дъното на душата ѝ. Изпълваше я с несигурност, с очакване, и оставяше у нея слаба, едва доловима следа от страх — страх от него, от това, което ставаше помежду им. Гърдите ѝ бяха прималели, слабините ѝ горяха. Тази интимност, която той ѝ налагаше — не, която тя доброволно, дори жадно приемаше, — променяше нещо дълбоко в нея, което също я плашеше.

Устните ѝ бяха изпръхнали, подути, и когато той се отдръпна, тя все още усещаше вкуса на целувката му. Наболатата му брада зачерви бузите ѝ, издраска нежните ѝ устни. Ръцете му здраво я стискаха. Дишането му беше тежко и учестено, когато ѝ прошепна:

— Да се ожения ли за теб, Лорел? Това ли искаш?

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че си помисли, че ще ѝ прилошее. Стоеше на краката си само защото той я държеше здраво в ръцете си, а тялото ѝ беше приковано между неговото и каменната стена. Полуотворените ѝ устни почти несъзнателно изучаваха лицето му, усещаше грубата му кожа, солената пот, топлината, която той излъчваше. Останала без дъх, тя прошепна толкова тихо, че не бе сигурна дали я чу:

— Да. — И после отново: — Да.

Той я притисна още по-силно към себе си и вдигна глава, така че сега я гледаше отвисоко с такова изгарящо напрежение, че тя почувства нужда да се изтръгне от омаята, за да отвърне на погледа му. Той нежно каза:

— Аз не съм джентълмен. Ако стана твой съпруг, ще се старая да се държа като такъв, но може би невинаги ще ти харесва как се отнасям към теб.

Лорел продължи да го гледа в очите, докато дишането ѝ се поуспокои и едва тогава отговори:

— Веднъж ми каза, че... че можело и да ми хареса, ако го правя за пари.

За миг — един кратък, напрегнат миг — думите отекнаха като студен, глух звън на монети, падащи в кладенец. Сет пусна ръката ѝ и

тя отстъпи. И невярващите ѝ очи видяха как устните му се свиват в суха усмивка. Той бавно поклати глава.

— С каква жена успях да се забъркам всъщност?

Тя отново се развълнува.

— Може би... трябва да си зададеш въпроса какъв човек си ти, щом правиш това.

Той дълго стоя и я гледа. Сетне отново проговори:

— Няма ли да промениш намеренията си до утре сутринта?

Гърлото на Лорел беше съвсем пресъхнало и тя можа само да поклати глава в знак на отрицание.

— А след седмица? — Гласът му беше сериозен и той с присвити очи погледна надолу към нея в процеждащия се мрак. — Ами ако другата седмица някой остави в саксията пред вратата ви петстотин долара? Пак ли ще искаш да се омъжиш за мене?

Лорел знаеше, че наистина трябва да помисли върху това, че от отговора на този въпрос зависи цялото ѝ бъдеще, но изобщо не беше в състояние да мисли. Все още чувстваше топлината от допира му, вкуса на целувката му и само успя да пророни:

— Какво искаш да кажа? Да, мисля, че бих... Всъщност не знам. Не би трябвало, но все пак си мисля, че бих искала... — Тя притисна слепоочията си и леко изви глава встрани. — Защо ме питаш за такива неща? Те нямат значение!

Да, наистина. — Гласът му бе тих и някак особен. — Нямат значение.

Той се обърна и погледът му се зарея над океана. Лорел го видя да бърка в джоба на самото си, ръката му се позадържа вътре. После измъкна една пура и докато я разглеждаше, каза:

— Ти може да си ми полезна. Аз също донякъде мога да ти помогна. Е, може би това няма да е най-лошата сделка, която съм сключвал.

И когато вниманието му отново се насочи към нея, изразът в очите му беше суров, а устните му — решително стиснати.

— Но не очаквай твърде много от мен, Лорел. И ми обещавай, че каквото и да стане, няма да забравиш, че тази идея беше твоя.

Сега, когато настъпи моментът, я обзе странно спокойствие — точно както в ресторанта, когато вече бе решила какво трябва да направи. Сърцето ѝ биеше равномерно и сигурно, дишането ѝ стана

почти нормално. В тъмнината тя разглеждаше лицето на Сет, без да трепне.

— Означава ли това, че се споразумяхме?

В един момент си помисли, че той все още може да каже „не“. Но тогава на лицето му се появи вече познатото ѝ сухо подобие на усмивка и той върна пурата обратно в джоба си.

— Да. Споразумяхме се — рече той. — И нека Бог се смили над бедните ни души.

[1] battery — крайбрежна местност, парк близо до приморски или крайречен град. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

По време на дългото си пътуване с влака през цялата страна Едгар Касиди имаше предостатъчно време за размисъл. И едно от нещата, за които си мислеше, бе колко странно, и иронично е устроен този свят.

Двадесетгодишното преследване завърши преди три седмици пред един гроб в пустинята. Шапка, седло и един револвер в кобур — само това бе останало от човека, превърнал в ад по-голямата част от зрелия му живот, човека, който се бе превърнал за Касиди в мания, в заветна цел, в смисъл на живота му. Касиди пресметна, че беше изпуснал Полковника за по-малко от два дни. След всичките тия години в преследване той бе изгубил само с няколко часа закъснение. Когато откри гроба в пустинята, когато прочете грубо издялканите думи върху дървения кръст и разбра какво означават, му се прииска да изкрещи от ярост към небесата, да се хвърли на земята и с голи ръце да разрови пръстта и камъните. В един кратък, напрегнат момент дори си помисли да насочи револвера към гърдите си. Всичко бе свършило, беше изгубил.

Но не всичко бе свършило. Осъзна го, когато разбра за изчезването на Пийч Брейди. Един човек беше мъртъв, а партньорът му — в неизвестност... Заключение то беше очебийно. Полковник Айк не беше отнесъл тайната си в гроба.

Нищо друго не би накарало закоравял престъпник като Пийч Брейди да тръгне да души по следата на изток. А той бе тръгнал точно натам, макар на Касиди да му трябваше известно време да открие дирите му — неоспоримо бе умението на Брейди да изчезва, когато е необходимо. Но да тръгне на изток беше грешка сега вече навлизаше в територията на Касиди.

Едгар Касиди бръкна в джоба си и измъкна един сгънат на две афиш. Никой никога не бе успял да направи снимка на Полковник Айк или на Пийч Брейди — старият полковник беше твърде умен, за да допусне това — но словесните им портрети бяха доста точни. След

като разбра какво е предприел Брейди, за Касиди не беше никак трудно да го проследи отсам Мисисипи. Голямата награда за търпението му бе, когато откри в един хотелски регистър името, което Брейди използваше сега — Тейт. Сет Тейт. В този момент Касиди вече бе напълно убеден, че теорията му е вярна. Полковник Айк беше казал на партньора си за златото. И Пийч Брейди бе тръгнал обратно да го търси. Тук вече се появяваше моделът, голямата ирония, удивителният превъзходен план, който щеше да покори вселената — Пийч Брейди не беше просто изчезнал. Беше се върнал вкъщи. Преследването беше принудило Едгар Касиди да направи пълен кръг и го беше довело обратно в Чарлстън, Южна Каролина, откъдето бе тръгнало всичко.

Каролайн чу почукването по външната врата, но не се откъсна от работата си. Дневната, където седеше, се бе превърнала от приятен някога малък салон в нещо като склад с импровизирани рафтове, торбички с пясък, бои и химикали. Но се намираше в задната част на къщата, далеч от потока на движението и беше добре осветена. Макар че майка ѝ често негодуваше от бъркотията, която тя създаваше, на Лорел не ѝ се свидеше за стаята и Каролайн бе напълно доволна, че може да работи усилено, скрита в своето гнездо.

Тя чу отдалеч как Питър поздравява майка ѝ и пита за нея, но вниманието ѝ беше съсредоточено изцяло върху това да запълва пукнатината по една крехка порцеланова чинийка със смес от цинков окис, калий и силикат. С крайчеца на окото си видя как Питър влезе в стаята и остана да я наблюдава безмълвно, но не посмя да вдигне глава дори да му се усмихне. И най-малката промяна в натиска би означавала още цял час работа. Започна да заглажда подобното на маджун лепило, докато то се сля с оригиналния порцеланов гланц и се втвърди, скрепявайки двете части една към друга. Когато консистенцията на материала стана твърде суха, за да се работи повече с него, Каролайн внимателно постави чинийката изправена в кутия с пясък, където щеше да доизсъхне, а после да бъде излъскана и пребоядисана. С лека удовлетворена въздишка тя изтри ръцете си в грубата работна престилка, която бе препасала, и се обърна към Питър с усмивка:

— Влез, Питър. Засега свърших работата си.

Той с възхищение поклати глава, отмести кутиите от избелялото канапе и седна.

— Никога няма да мога да престана да се удивявам на търпението ти — каза той.

— Да, за такава работа човек трябва да е търпелив — простичко отвърна тя. — Няма как иначе. — Усмивката ѝ стана малко тъжна, почти горчива, когато добави: — Но това се отнася и за много други неща, нали?

Питър се понамръщи, не съвсем сигурен какво иска да каже тя с това. Без да знае какво да ѝ отговори, той се приближи до работната ѝ маса и заразглежда нащърбената кана за чай и съответстващата ѝ чинийка в кутията с пясък.

— Старата гвардия се опитва да задържи миналото, така ли? — тихо рече той. — Някоя градама от Чарлстън се опитва да спаси последните останки от фамилното наследство?

Каролайн отвърна на усмивката му.

— Почти целият порцеланов сервиз на мисис Конел вече е унищожен. Мъжът ѝ го поръчал от Франция точно преди войната. Заровили го в земята, когато започнал обстрелът и така го спасили почти целия, но с годините внуците ѝ му нанесли повече поражения, отколкото янките. Е, разбира се, тя не може да ми плати много за възстановяването му, но...

— Разбира се, че не може. Значи ти се раздаваш.

— Хайде, Питър — нежно го смъмри тя, — недей да мърмориш. Знаеш, че това, което правя, ми носи много повече удоволствие, отколкото пари. Чувствам се удовлетворена, като знам, че помагам на хората да запазят спомените си.

— Но повечето от тия хора, за които говориш, биха направили най-добре да забравят миналото и да обърнат повече внимание на бъдещето.

— Говориш също като Лори.

— Която, както винаги съм казвал, вероятно е най-разумната жена, която познавам. Ето защо... — Той измъкна от джоба си някакво листче и го разгърна с многозначителен поглед. — Твоята бележка ме озадачи. Какво, за Бога, е направил този Сет Тейт, че да те разстрои така?

Каролайн въздъхна:

— Знаех си, че не постъпвам правилно. Не че съм разстроена, Питър, наистина не съм, и доколкото знам, той не е направил нищо неблагоприятно. Сигурна съм, че преувеличавам нещата, но просто не знаех с кого друго да се посъветвам. Хайде, моля те, седни и нека да поговорим.

Питър знаеше, че на Каролайн ѝ е трудно да става, знаеше и че ѝ е неудобно да го гледа така, прав. Изруга се наум за небрежността си и отново седна на канапето. Каролайн се завъртя на стола с лице към него и склочи ръце в скута си.

— Моля те, Питър, не ме разбирай погрешно — сериозно каза тя. — Нямам нищо против мистър Тейт. Той е много очарователен и е толкова добър към нас...

— Този човек почти не ви познава — остро отвърна Питър. — Едва ли е благоприятно да бъде „добър към вас“. Всъщност, ако питах мен, цялото му поведение не подхожда на един джентълмен, какъвто Сет Тейт очевидно не е.

Каролайн изглеждаше натъжена.

— Тогава значи си чул приказките за Лорел и за него. Ето това ме тревожи, Питър. Знаеш, че никога не бих поставила под съмнение преценките или мотивите на Лорел, а и тя вече толкова време се грижи за всички нас, че дори не бих си позволила да помисля за такова нещо, но... — При тези думи бузите ѝ станаха яркочервени. — Наистина има безскрупулни мъже, които се възползват от невинни жени. А Лорел изглежда така завладяна от чара на мистър Тейт, който, както вече споменах, е наистина неустоим, че просто не мога да не се безпокоя.

Питър не можеше да реши кое го учудва повече: фактът, че Каролайн знае за съществуването на безскрупулни мъже и намеренията им спрямо нищо неподозиращите жени, или представата за Лорел като невинна жена. Но наистина вече беше дочул клюки — най-вече за развързката на конните състезания в Джокей клуб, и дори да не беше бележката на Каролайн, вече бе решил сериозно да поприказва с Лорел за поведението ѝ. Не можеше да забрави как и къде всъщност тя бе срещнала Сет Тейт — нещо, което Каролайн дори не подозираше. Питър не се и съмняваше, че Лорел има някакъв план по отношение на Сет Тейт, но какъвто и да бе той, вече всичко бе отишло прекалено далеч, щом и Каролайн се тревожеше.

Той каза нежно:

— Лорел винаги е можела да се грижи за себе си, Каролайн. Не мисля, че има причина да се безпокоиш.

Но угриженият поглед на Каролайн само стана още по-тревожен. Тя сведе очи към ръцете си.

— Мисля... Мисля, че Лорел го харесва.

— Какво?

— В романтичния смисъл. — Каролайн вдигна поглед към него с нарастващо безпокойство, като притисна още по-силно ръцете си в скута. — Питър, тя излиза с него без придружител. Видели са ги заедно на конните състезания, а след това сами в ресторанта на хотела. Знам, че хората говорят. Мама дори чула клюките на библейската сбирка в сряда. Но не това ме тревожи — хората винаги са говорили за Лорел, но нея това не я засяга — понякога дори си мисля, че ѝ е приятно. Безпокои ме начинът, по който Лорел говори за него, начинът, по който го гледа, когато е наоколо... и по който той я гледа.

При тия думи Каролайн сведе очи и замлъкна. Страните ѝ така се изчервиха, че човек би могъл да стопли ръцете си върху тях. Тя завърши с приглушен глас:

— Сигурно ме мислиш за най-голямата глупачка на света, а и за нахална, щом ти говоря за такива неща, но понякога, когато става дума за мъж, и най-разумната жена невинаги е... разумна.

На Питър му беше трудно да заговори, най-вече защото се бореше с желанието си да стане от мястото си и да премине разстоянието между тях, да стисне силно ръцете ѝ и да я убеди, че ни най-малко не я смята за наивна, нито за глупачка... и защото се чудеше дали е възможно, дали има, макар и най-малка вероятност, Каролайн да изпитва към него някакви чужди на разума чувства. Надяваше се да срещне погледа ѝ, за да може да прочете истината в очите ѝ.

Но той си позволи това безразсъдство само за момент. Каролайн се беше обърнала към него за помощ, нуждаеше се от нещо, което само той можеше да ѝ даде, и това само по себе си беше повече, отколкото би се осмелил да пожелае. Имаше повод да я види, да бъде с нея, и макар да беше убеден, че загрижеността ѝ за Лорел е неоснователна, нямаше нищо против да направи всичко възможно да дискредитира Сет Тейт.

Той нежно промълви:

— Наистина смятам, че напразно се безпокоиш за Лорел. Но начинът, по който този мъж се появи неизвестно откъде и така изведнъж се прилепи към нея, а и към всички вас... — Той леко се намръщи. — Да ти кажа честно, аз самият изпитвам известни подозрения спрямо него още от самото начало.

Питър се усмихна, пресегна се и я потупа по ръката.

— Как мога да помисля, че си неразумна? Е, Лорел вероятно няма да ни е благодарна — нито на теб, нито на мен, че се намесваме, но знам, че го правиш, защото я обичаш.

Страните на Каролайн леко поруменияха. Тя погледна към ръката му, която нежно покриваше нейната, без да потрепва, и промълви:

— И ти също. Искам да кажа, и ти я обичаш.

Питър бавно отдръпна ръката си и се облегна назад.

— Да призна той. — Лорел винаги е била за мен като сестра.

Каролайн го погледна за миг, но той не можа да разгадае израза в очите ѝ, понеже тя веднага се извърна. Питър съзнаваше, че я беше накарал да се почувства неловко и беше недоволен от себе си. Той продължи енергично и делово:

— Всъщност веднага щом получих бележката ти, задействах някои канали. Самият аз бих искал да знам нещичко за тоя мистър Тейт. Има си начини такива хора да се проследят и аз имам връзките да го направя, но ще отнеме известно време.

Каролайн се усмихна и го погледна с благодарност и облекчение, а на Питър му се прииска проучването да отнеме наистина много дълго време.

— О, благодаря ти, Питър. Знаех си, че мога да разчитам на тебе. И не мислиш, че постъпвам лошо, нали? Лорел много ли ще ни се разсърди?

— Лорел — увери я той — никога няма да разбере. Знаеш, че и тя би направила същото, а дори и повече, ако се безпокоеше за някого от нас.

Тази мисъл като че ли не беше хрумвала на Каролайн и изглежда много я ободри.

— Прав си, разбира се, Питър! Толкова си добър, че ми помогна!

Тя протегна инстинктивно ръце и той скочи на крака да ѝ помогне да стане.

— А сега да намерим мама и да излезем навън да пием лимонада. В задната градина е по-прохладно, а Лейси ще ни почерпи със сладките за чай, които направи сутринта.

Точно там ги завари и Лорел след половин час — да пият лимонада в задната градина под шарената сянка на мимозата. Присъствието на Питър малко я изненада, но после реши, че така е по-добре. Така или иначе, беше за предпочитане да свърши с всичко колкото може по-бързо, а беше убедена, че Питър ще ѝ създаде много неприятности.

Сет я беше попитал дали няма да промени решението си и може би имаше известно основание. На следващата сутрин след невероятните събития в Джокей клуб и последвалите ги още по-невероятни събития на Батарейта, Лорел се събуди, обляна в студена пот, останала почти без дъх под въздействието на това, което бе направила. Ако имаше някакъв друг изход, ако някой наистина би оставил петстотин долара в саксията, Лорел със сигурност щеше да се откаже. Но понеже чудо нямаше да се случи, докато се излежаваше и слънчевите лъчи се прокрадваха бавно по омачкания чаршаф, тя се опита да си представи какво би било да споделя леглото си с един атлетично сложен мъж... после се опита да престане да мисли за това... и постепенно студените тръпки на ужас изчезнаха, за да отстъпят място на нещо друго, което дори и в този момент не можеше точно да определи.

Преди час двамата със Сет бяха отишли при областния съдия да уредят сватбената церемония, която щеше да се състои в кабинета му идния понеделник.

— Много по-приятно би било — мърмореше Софи, като отпиваше от лимонадата си, — ако можехме да си сложим по малко лед, но Лорел оряза поръчката ни на два пъти месечно. А в тази горещина ледът просто недостига.

Лорел пое дълбоко въздух и влезе в градината.

— С малко късмет, леличко — весело обяви тя, — скоро ще можеш да имаш лед всеки ден. А и Каро ще може да опакова всичките тия изпочупени чаши и да ги върне обратно на стиснатите им собственици. Добър ден на всички. Радвам се да те видя, Питър. Има ли чаша и за мен?

При звука на Лорелиния глас Софи отначало виновно се стегна, после стана неспокойна. Всички се втрениха в младата жена, а леля Софи неуверено повтори:

— Лед всеки ден ли? — И вече по-решително тя разтвори палмовото ветрило и заяви: — От горещината ще да е. Каролайн, я разгърни малко яката ѝ да се поразхлади.

Лорел се усмихна и се намести на плетеното канапе до Питър.

— Глупости. Но наистина искам малко лимонада, макар и без лед... Благодаря ти, Каро, изглежда вкусна. — Тя прие чашата и отпи, прикривайки гримасата си от топлия, възкисел вкус.

— Недей да ни държиш всички в напрежение — рече Питър. — Да не си ограбила някоя банка? Или пък и ти си имала такъв невероятен късмет, както твоят приятел завчера в Джокей клуб?

Лорел съсредоточено и проникателно го погледна над ръба на чашата.

— В известен смисъл, да — призна тя.

— За Бога, Лорел! — настоя Каролайн. — Моля те, бъди по-ясна! Човек, като те слуша как говориш, че сме щели да имаме лед всеки ден и че аз съм ще мога да се откажа от работата си, може да си помисли, че сме наследили цяло състояние. — И добави с такъв смел проблясък на надежда в очите, че на Лорел ѝ се сви сърцето: — Да не би наистина да сме?

Лорел стисна чашата между пръстите си и отвърна възможно най-жизнерадостно:

— Дори нещо по-добро от това. — Тя отърси рамене и погледна Каролайн и леля Софи право в очите, но когато стигна до Питър, отмести поглед. — Ще се омъжа за едно съкровище — каза тя. — Е, поне за едно малко богатство. Името му е Сет Тейт.

И преди смаяната тишина да се превърне в ужас, продължи спокойно и делово:

— Няма смисъл да крия — рано или късно и без това щяхте да разберете. Сватбата ще бъде идния понеделник. Щяхме да го направим и по-рано, но при съдията едва този ден беше свободен.

Софи успя да събере достатъчно сили да произнесе задъхано:

— Да разберем?! Да научим?! Говориш като за някакво престъпление!

А Питър, който седеше до нея, избухна:

— То си е престъпление! — Остави чашата си на масата с такъв замах, че едва не я катурна. — По дяволите, Лорел! О, извинете, мис Софи, но не мога да позволя...

— Моля те, Питър! — викна Каролайн. — Лорел, нали не говориш сериозно? Не можеш току-така да се омъжиш за човек, когото познаваш едва от няколко седмици...

— Женитба! — простена Софи. — Нашата Лорел ще се омъжва... Ох, Каролайн, бързо, дай ми ветрилото, солите ми...

Лорел нетърпеливо скочи на крака.

— За Бога, лельо Софи, няма защо да припадаш! Мислех, че ще останеш доволна. Та нали ти си основната причина да се омъжа за него!

Каролайн спря да вее ветрилото пред лицето на майка си и повдигна ужасени очи към Лорел. Питър стоеше сковано зад нея. А леля Софи, изведнъж забравила, че е наред припадъка си, внезапно се изправи с доволно изражение.

— Аз наистина винаги съм харесвала мистър Тейт — призна тя. — А и той винаги е бил толкова щедър към нас...

— Мамо! — задавено промълви Каролайн. — Лорел не е за продан! Тя не бива да се омъжва за този човек само и само той да ти носи бонбони и цветя!

Питър стисна устни, но не каза нищо. Лорел усети отвращението, което проблесна в очите му, но нямаше да допусне да я пречупят.

Ето защо каза хладно:

— Тя е права, Каро, няма защо да се преструваме. Сет Тейт е една добра партия и ако аз не се омъжа за него, някой друг ще го направи. А честно казано, не мисля, че в този град има някой друг, който повече от нас да се нуждае от това, което той може да ни предложи.

— Добра партия?! — Каролайн отчаяно местеше поглед от Лорел към Питър и обратно. — Как можеш да говориш така?! Та ти не знаеш нищо нито за него, нито за семейството му! Нямах понятие какъв човек е, или... или пък...

— Знам предостатъчно — рязко я прекъсна Лорел. — Знам, че той има пари и че на нас те са ни нужни. А ако желанието да помага на

едно изпаднало семейство не е белег за добрия нрав на един мъж, не знам какво друго би могло да е.

Погледът на Каролайн се помрачи от възбудата, тя беше готова да се разплаче:

— Но ти говориш като за сделка, Лорел, а това е брак! Не трябва да бъде така! Мамо, кажи й!

Софи вече беше зарязала шишенцата си и изглеждаше сериозна, както никога.

— В стари времена — започна тя, — по времето на нашите баби и дядовци, всички бракове са били делови споразумения. Едно семейство, да речем, иска земята или къщата на друго и омъжват дъщеря си. Зестри се купували и продавали... Впоследствие много от тия бракове се оказвали щастливи. Мисля си, че най-важното е още от самото начало да знаеш какво можеш да очакваш. Е, разбира се — побърза да добави тя, усещайки върху себе си втренчените погледи на дъщеря си и на Питър, — Лорел познава този млад мъж от скандално малко време, но нещата вече не са като навремето, нали? А и при този недостиг на подходящи кандидати — искам да кажа, такива от добри семейства — наистина си мисля, че трябва да сме по-снизходителни и просто да не обръщаме внимание на някои неща. Може би няма да има много клюки.

— За Бога, мамо! — изкрещя Каролайн. — Кой го е грижа за клюките, когато Лорел опропастява живота си. И го прави заради нас! — Тя се обърна към Лорел, готова всеки момент да заплаче със сълзи. — Самата ти знаеш, че никога не би направила това, ако не трябваше да се грижиш за нас, нали? Ако аз не ти бях в тежест и ако мама... — Тя хвърли гневен поглед към майка си. — И ако мама можеше да задържи в себе си поне две пари. Ние сме виновни за това, което става — за всичко!

Лорел посегна да улови Каролайн за ръката, но тя се отдръпна и закри обляното си в сълзи лице.

— Каролайн, ти не разбираш...

Софи изгледа Лорел дълбоко озадачена.

— Вярно ли е това? Че ти не би се омъжила за мистър Тейт, ако... Е, ако, да кажем, аз се бях оправила по-добре с парите на Джонас? Ако не бях така разточителна, ако...

— Не можем да градим живота си на разни „ако“ — твърдо каза Лорел. После, вече малко по-нежно, се обърна към Каролайн и Софи: — Няма защо да правим голям въпрос. Всичко ще се оправи, когато се омъжа — обещавам. Така че, умолявам ви, не се безпокойте.

Каролайн я погледна отчаяно с изпълнени с болка очи и искаше да ѝ каже още нещо, но Питър я спря.

— Каролайн — каза той спокойно и твърдо. Мисля, че всичко това дойде малко много на майка ти. Може би е по-добре да я отведеш вътре?

Каролайн се поколеба, но намеренията на Питър бяха очевидни. Тя помогна на майка си да стане и двете влязоха в къщата.

Щом останаха сами, Лорел хвана с две ръце чашата с киселата лимонада, за да прикрие своята изнервеност и каза:

— Е, добре. Свършвай с поученията и си тръгвай. Имам си достатъчно работа.

Питър отвърна спокойно:

— Лорел Синклер Лафтън, да не си се побъркала? Не можеш просто ей така да се омъжиш за човек, когото познаваш едва от две седмици, за някакъв си непознат от улицата...

— За Бога, Питър — ядосано се нахвърли върху него Лорел, — не стой тук да ми казваш какво мога и какво не мога да правя! Ти нямаш понятие какво е да...

— Колко богат може да е той?

— Достатъчно!

Питър пристъпи към нея. Тя рязко се отдръпна със святкащи очи, но гневът ѝ не можа дълго да устои на болката и угрижеността в погледа му.

— Лорел, и друг път съм ти казвал, че ако става въпрос само за пари, можем да уредим нещо. Ще направя всичко необходимо, за да...

Лорел уморено притисна слепоочията си и отвърна:

— Питър, знам, че имаш добри намерения, но не можеш да ми помогнеш. Знам какво правя, повярвай ми.

— Не, не знаеш. Та ти срещна тоя човек при... — Той се огледа, сякаш се боеше, че може да го чуят, и сниши глас: — У мис Елзи! Нима си забравила? Замисляла ли си се някога какви мъже ходят по такива заведения?

Лорел го погледна с любопитство.

— Да, мислила съм. А защо мъжете изобщо ходят по такива места, а, Питър?

За момент той остана поразен, после ярко се изчерви.

— Откъде бих могъл да зная? Попитай своя... своя годеник. Той, изглежда, има опит!

— Може и да го попитам — промърмори тя и отново накара Питър да я зяпне.

Питър успя да се съвземе и остро каза:

— В живота си често си вършила лудории и на повечето от тях съм се смял заедно с тебе. Но това вече не е игра. Ти пускаш този мъж в дома си — в дома на Каролайн, на мис Софи! Съгласяваш се да му станеш жена... Ами ако... — Отново го заля вълна от червенина и той с болка промълви: — Ами ако родиш дете?

Лорел се хвана за гърлото и изви глава настрани.

— Не бях мислила за това — прошепна сякаш на себе си тя. После каза: — Може би няма да имам дете. О, Питър, не мога да се притеснявам за всичко. Моля те, остави ме да решавам проблемите си един по един.

— Не мога да те оставя да го направиш.

Тя вече се вбеси и не се стърпя:

— Не можеш да ме спреш! Дори не можеш да ме накараш да размисля. Всичко вече е решено — идния понеделник ще се омъжа за Сет Тейт.

Той дълго я гледа напълно сериозен.

— Това ли е окончателното ти решение?

— Да, това е последната ми дума.

Питър сведе очи.

— Досега никой мъж — а и никоя жена — не е успяла да те вразуми, когато си наумиш нещо. Но все пак бях длъжен да опитам.

Той я изгледа изпълнен със съжаление.

— Знам, че имаш своите причини, Лорел, а знам и че си прекалено умна, за да направиш нещо такова, без да си премислила. Ще ми се да можех да ти дам благословията си, но не мога. Съжалявам много.

Когато той си тръгна, Лорел остана сама в градината и дълбоко въздъхна — по-скоро заради това, което ѝ предстоеше, отколкото от

облекчение. Защото Питър грешеше — тя не беше обмислила нещата докрай. И едва сега започваше да разбира какъв огромен риск поема.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Едно от нещата, които правеха Едгар Касиди толкова добър служител на закона, бе способността му да се променя като хамелеон в зависимост от околната среда. Той постигаше това без никакви усилия, толкова инстинктивно, че и сам не го забелязваше. Ако му се наложеше например да влезе в някой хотел в Денвър или в Додж Сити, отиваше там по ботуши, с разкопчан елек, небръснат, с дрехи и лице, покрити с фин слой прах. Оглеждаше помещението, бързо преценяваше има ли вероятност да възникнат някакви неприятности и едва тогава представяше следователската си карта, известието за издирването на Пийч Брейди и започваше да задава въпросите си. Така се правеха нещата на Запад.

Но не и в Чарлстън, Южна Каролина. Тук бе нужен по-дискретен подход, така че с присъщата си лекота той надяна маската си на човек от Изтока, като, преди да излезе сутринта, си сложи целулоидна яка и току-що изчеткано бомбе. И точно както хамелеонът менеше цвета на кожата си, а Едгар Касиди — дрехите си, също така естествено той можеше да нагоди и мисленето си, да се постави на мястото на жертвата си, ако това е необходимо. Това бе още едно качество, което го правеше добър служител на закона.

Той не си губи времето да се мотае по пристанището, из бедняшките квартали и крайморските кръчми, където един обикновен човек би предположил, че ще намери престъпник като Брейди. Възможно бе да не е изучил напълно навиците на Брейди, но познаваше полковник Айк по-добре и от родната си майка. Полковник Айк си падаше по изтънчените неща и винаги, когато беше възможно, си угаждаше в това отношение. Той не би пренощувал сред плъхове и бълхи, ако наблизко има приличен хотел, а Касиди имаше усещането, че склонността към материалните удобства е само част от наследството, което полковник Айк бе оставил на осиновения си потомък.

Пийч Брейди беше сменил името си, беше променил дори външността си, като бе обръснал мустаците си и подстригал косата си.

Тук хората не го познаваха и разполагаше с известна сума пари. Не очакваше някой да го търси в Чарлстън, следователно нямаше никакви причини да се крие. В случай че Касиди го познаваше поне малко — а на него му се струваше, че вече започва да го опознава — първото нещо, което Пийч Брейди би направил с пристигането си в Чарлстън, е да отседне в някой хотел.

Освен ако инструкциите на Полковника не са били толкова точни, а обстоятелствата — толкова безпроблемни, че единственото нещо, което е трябвало да направи, е било да отиде на мястото, да изрови златото и да напусне града, без дори да преспи тук.

През първия ден от разследването започна да му изглежда твърде вероятно Брейди да е постъпил точно така.

По времето, когато Касиди пристигна в Чарлстън, следата бе почти от три седмици и за един такъв оживен град можеше да се каже, че е вече изстинала. Нямаше как да проследи придвижването на Брейди след слизането му от влака, нито можеше със сигурност да твърди, че е слязъл или че изобщо се е добрал чак дотук.

Можеше само да проучва последователно всички хотели и стаи, давани под наем в града, като започне от тези, които според него най-много биха допаднали на човек като Брейди, и постепенно се придвижва към по-скъпите.

Той се приближи до рецепцията на хотел „Чарлстън“ със същата привидна увереност, с която бе направил това и в малката сграда на „Чисти стаи“, близо до гарата, но вътре в себе си вече започваше да се страхува от неуспеха. Имаше, разбира се, и други начини, които можеше да опита. При това беше твърдо решен да го направи, но започваше да се съмнява дали в края на краищата Брейди наистина беше успял да се добере дотук... или пък вече беше намерил златото и беше избягал.

Касиди докосна шапката си в знак на поздрав към набития бузест мъж на рецепцията и любезно го заговори:

— Добър ден, друже. Казвам се Джон Брукс. Търгувам със селскостопански сечива и посеви... — Той показа на служителя някаква бяла визитна картичка, но я прибра в джоба си още преди онзи да успее да я прочете. — Трябваше да се срещна тук с един човек на име Сет Тейт. Може би го познавате? Такъв един, хубав мъж, висок, със светли коси...

Хю Кейзъм кимна и се усмихна още преди другият да свърши с описанието.

— Да, разбира се, че познавам мистър Тейт. Приятен човек. И винаги навреме си плащаше сметките. Много ще ни липсва.

Само дългогодишният професионален опит и честото изпадане в ситуации, при които всичко е било въпрос на живот и смърт, помогнаха на Касиди да скрие тревогата си.

— Ще ви липсва ли? Да не би вече да е напуснал хотела?

— Още не, но предполагам, че скоро ще го направи — Лицето на Хю засия. — Вие да не би да сте пристигнали за сватбата?

Касиди веднага пое подадената реплика:

— Ще се жени, така ли? — Той се подсмихна. — Е, смятам, че това е една наистина уважителна причина да не спази уговорката, макар че можеше и да ме предупреди. И все пак ми се ще да видя жената, която най-после е успяла да го върже — трябва да е забележителна. Тукашно момиче ли е?

През цялото време, докато говореше, думите сякаш излизаха от нечия друга уста, а умът му трескаво работеше — предвиждаше, пресмяташе, обмисляше.

— Всичко стана наистина доста набързо — рече Хю, — някои хора казват, че дори е скандално. — Той се приведе доверително напред. — Вдовицата Лафтън е от едно от най-видните семейства в града. С това име никога не е било свързвано нищо недостойно, но тя може да бъде доста необуздана понякога. Не че съм от тия, дето обсъждат подобни неща, но нали разбирате...

Едгар Касиди кимна разбиращо, облегна се на бюрото и се заслуша.

— Не беше чак толкова зле все пак, нали? — весело каза Лорел. — Поне що се отнася до сватбата. — Гласът ѝ бе напрегнат като струна, а усмивката ѝ — крехка като стъкло.

Тя седеше до Сет в наетия кабриолет — стройна, изпънала гръб и чинно положила ръце в скута си. Главата ѝ бе толкова скована, че дори перата на шапката ѝ не потрепваха. Изглеждаше така, сякаш ако той я докоснеше, щеше да се счупи.

Устните на Сет се извиха в лека усмивка.

— Не бих могъл да знам, за пръв път ми е. Ти имаш опит.

Лорел го стрелна с поглед, за да прецени дали се заяжда.

— Беше чудесно — уверено потвърди тя. — Кратко и по същество.

— Съвсем делово.

— Точно така.

Леля Софи в крайна сметка беше успяла да се наложи над решението на Лорел да сключи брак пред областния съдия. Тя се съгласи, че сватбата трябва да бъде малка и скромна, в съответствие с положението ѝ на вдовица, още повече че наскоро бе загубила единствения си мъжки родственик. Но в цялата история на семейството всички Синклерови бяха бракосъчетавани единствено с църковен ритуал — и ако и тя не направела това, изобщо не можело да се счита, че е сключила брак, твърдеше леля Софи. Щяло да бъде лошо, отколкото ако живеят в грях — щяло да бъде светотатство — и никой от двамата никога вече нямало да посмее да се яви на публично място с вдигната глава. В края на краищата за Лорел се оказа по-лесно да отстъпи, отколкото да спори с нея.

Църковната сватба обаче се оказа недостатъчна. Трябваше да има и съобщение във вестника.

— Да не искаш хората да си помислят, че се срамуваме? — настояваше Софи.

А освен всичко останало, трябваше да има и малко тържество след това. От простото подписване на документи — безболезнено, ефикасно и безлично — което първоначално си представяше Лорел, всичко излезе извън нейния контрол и се превърна в нещо, което твърде много наподобяваше истинска сватба. И откакто влязоха в кабинета на пастора днес следобед, Лорел не смееше да погледне Сет в очите.

Всичко беше като някакъв кошмар — жената на свещеника с все сила свиреше сватбения марш на разстроеното пиано, леля Софи подсмърчаше в кърпичката си, Каролайн беше шаферка и се насилваше да се усмихва през сълзи. Лорел нямаше да се учуди, ако Сет изобщо не се беше появил, нямаше дори да му се разсърди, но той не само се появи, а и през цялото време сериозно и непоколебимо стоя до нея. Вероятно бе дал и необходимите отговори при въпросите на пастора — сърцето ѝ биеше толкова лудо, че не беше сигурна в това. А когато

пасторът каза: „А сега можете да целунете булката“, той се бе обърнал с лице към нея, бе поел облечената ѝ в ръкавица ръка и любезно бе целунал пръстите ѝ. А леля Софи бе избухнала в ридания.

Дори и сега Лорел не можеше да престане да прави сравнения между днешната си сватба и тази с Джони. Първия път църквата беше украсена за Коледа с купища гирлянди, свещите блещукаха по старите каменни стени като безброй звезди и отблясъците им танцуваха по цветните прозорци. Роклята ѝ беше от бял атлаз с двуметров шлейф и тя носеше тюлен воал, украсен с атлазени розички, който стигаше чак до коленете ѝ. Толкова млада беше тогава! Но нито бялата рокля, нито воалът, нито пък церемонията пред олтара успяха да благословят този съюз. Леля Софи бе плакала и на онази сватба. А Лорел беше точно толкова омъжена тогава, колкото и сега.

Някак не беше предвидила това.

Тя шумно преглътна и се опита да се съсредоточи върху гледката, преминаваща край прозореца.

— Много съжалявам за цялата тази дандания. Знам, че това не влизаше в сделката.

— Не — тихо се съгласи той, — не влизаше. Но ми се струва, че забравихме нещо дребно, което влиза в сделката.

Тя се обърна към него с недоизречен въпрос в очите, а той я улови за брадичката и я целуна.

Възнамеряваше това да бъде една груба целувка, една господарска целувка, дори целувка за наказание, макар че вече не можеше да си обясни защо го поиска. Освен може би затова че не можеше да забрави как сърцето му спря за миг, когато тя се появи в кабинета на пастора в бледосивата си рокля с благоуханен венец от лилии през раменете. И това, че изглеждаше толкова объркана, толкова злочеста и засрамена, че не посмя дори да срещне очите му, докато изричаше думите, които я направиха негова жена. Разгневи го и това, че не бе очаквал у него да се появи онази приятна гордост на притежател, когато тя влезе в залата. Не беше очаквал, че ще стои пред свещеник и ще изрича обети, които няма никакво намерение да спази, както и че толкова ще се смути от цялата тази церемониалност, която го заобикаляше... Звучите на пианото, цветята, плачещите жени, и думите във вестника: „Мисис Джонас, Синклер има удоволствието да съобщи за предстоящата сватба на скъпата си племенница Лорел

Синклер Лафтън с господин Сет Тейт...“ Традиция, гордост, сигурност. Не беше очаквал, че те могат да означават толкова много. Нито пък че всичко това ще е толкова истинско.

Ето защо, когато обхвана лицето на Лорел в ръцете си, пръстите му я стиснаха силно, а целувката му беше груба до момента, в който усети как тя се задъхва от изненада, как мускулите ѝ омекват и тя инстинктивно се предава... Тогава гневът му отстъпи пред горещата вълна на желанието, което повече не можеше да сдържи, и той вече я целуваше, защото искаше да я целува, защото тя беше Лорел и бе негова. После се усети, че докато я целува, много лесно може да забрави кое е важно и кое не е и рязко се отдръпна.

Продължи да държи лицето ѝ, докато омаята премина и напрежението в тялото му замря, но известно време след това остана безмълвен. А когато най-сетне успя да проговори, гласът му беше малко дрезгав:

— Това е, за да не забравиш своята част от сделката.

Когато я пусна, Лорел машинално докосна устните си, сякаш за да задържи целувката, която вече избледняваше, или да смекчи болката от нея. После отвърна напълно спокойно:

— Не съм забравила. Ти удържа на думата си. И аз ще направя същото.

По настояване на Сет веднага щом напуснаха дома на пастора, те отидоха в банката и Сет изплати полицата в брой. Лорел се почувства така, сякаш самата тя бе купена и за нея бе надлежно платено, което Сет несъмнено си бе поставил за цел. Заслужаваше си, убеждаваше се тя, като отдръпна ръката от устните си и я върна в скута си. Къщата вече беше тяхна, свободна от каквито и да било дългове, и дори това да бе единственото нещо, което Сет щеше да направи за тях, брачната клетва, която даде пред Бога и пред хората, които обичаше, нямаше да бъде напразна, а довечера... Сърцето ѝ лудо заби и тя установи, че още усеща отпечатъка на силните му пръсти върху лицето си, топлината от допира на мускулестото му тяло, страстната му целувка. Да, дори предстоящата вечер си заслужаваше.

Каретата се раздруса и спря пред къщата на улица „Ламбол“. Денят беше сив и дъждовен — точно какъвто би трябвало да бъде, помисли си Лорел — и в ранния здрач вече просветваха лампи. От двете страни на улицата бяха сирели и други карети, но положението

не беше толкова трагично, колкото би могло да бъде, тъй като в замяна на всяко име, което Софи прибавяше към списъка, като твърдеше, че просто трябва да покани този човек на сватбеното угощение, Лорел бе задраскала поне две други. В резултат на това тържеството стана доста скромно — присъстваха само най-близките приятели и съседи, но Лорел и така едва успяваше да го понесе.

— Съжалявам за цялата дандания — повтори тя, когато Сет заобиколи каретата, за да ѝ помогне да слезе. Тя посочи към къщата и струпаните доказателства за гостите, които ги очакваха. — Сигурна съм, че това празненство не е от нещата, които харесваш.

— Ти ми обеща почтеност — отвърна Сет. — Това не е ли също част от нея?

— Да — рече Лорел малко колебливо. — Предполагам, че е така.

Когато стъпи на земята, тя го погледна, задържа силната му ръка и промърмори:

— Странен човек си ти.

После внезапно сведе поглед и мина пред него по алеята.

Когато отвори вратата и влезе в хола, Лорел остана смаяна.

— О, Каро — прошепна тя. — Великолепно е.

Малкото мизерно помещение бе украсено със свещи и вази с бели магнолии, чиито листа проблясваха на светлината като меко кадифе. Завесите бяха дръпнати встрани и привързани с гирлянди от лаврови листа — символът на щастието — а дългата маса по средата на стаята беше покрита с розови листа и жасминови стръкчета и върху нея бяха наредени сватбените подаръци. При тази гледка гърлото на Лорел се сви от вълнение и трябваше да мине известно време, преди тя да може да продума.

— Толкова е красиво — прошепна тя и притегли Каролайн в прегръдката си. — Благодаря ти, всичко е повече от... просто е свършено.

Каролайн не успя да скрие горчивината в усмивката си, когато отстъпи леко назад и погали Лорел по бузата.

— Може и да не одобрявам този брак, но те обичам. И искам да бъдеш щастлива, това е всичко.

Тя едва сега забеляза Сет, който стоеше малко зад Лорел, но все пак достатъчно близо, за да може да чуе всяка нейна дума. По страните

й избиха алени петна, но тя геройски посрещна погледа му и протегна ръка.

— Добре дошли в семейството, мистър Тейт — каза тя.

— Мис Каролайн — Сет се наведе над ръката ѝ и тя не можеше да не му се възхити, защото лицето му не изразяваше нито неудоволствие, нито нетърпение.

После дойде ред на Софи, която ги прегърна, обляна в сълзи, като стискаше кърпичката си в шепа и преливаше от сантименталност. В следващите няколко минути Лорел целуваше бузи, прегръщаше ухаещи на лавандула рамене и се усмихваше, докато в един момент си помисли, че лицето ѝ ще изпръхне.

Дочу познат глас и се обърна, за да поздрави Питър.

— О, Питър — радостта ѝ бе неподправена. — Радвам се, че си тук.

— Не бих пропуснал празненството за нищо на света.

Но той не се усмихваше и устните, които докоснаха бузата ѝ, бяха студени. Той гледаше към Сет.

— Моите поздравления, мистър Тейт. Знаете, че не я заслужавате.

— Да, знам това — отвърна Сет, като стисна ръката му. — Но по-важното е, че и тя го знае.

Сет се усмихваше непринудено и гласът му беше любезен, но Лорел усети напрежението, което съществуваше между двамата мъже. И беше благодарна, че в този момент се появи Софи, размахала кърпичката си.

— Хайде идвайте. Сватбената торта и къпиновото вино са оттатък, в трапезарията. Лорел, мистър Тейт, трябва да изпълните задълженията си на домакини.

Масата беше застлана с дантелена покривка и отрупана с магнолии, които бяха клюмнали от горещината и изпълваха стаята с тежък аромат. Стъклени купички, напълнени с газ и със запалени фитили, заемаха всички възможни свободни пространства. Сватбената торта бе леко наклонена на една страна, а украсата ѝ от другата беше оскъдна, но всичко най-добро, което имаше леля Софи, бе извадено за случая: десертни порцеланови линейки, ръчно изработени кристални чаши, всички що-годе прилични салфетки с по-малко петна, които имаше в къщата. Ножът за разрязване на тортата бе украсен с бяла

панделка, а от двете страни на тортата имаше по една кана с къпиново вино.

Сякаш роден да играе ролята на домакин, Сет взе едната кана и започна да разлива вино по чашите. Лорел сръчно нарязва тортата, без каквито и да било излишни сантименталности, но почувства ръката си върху ножа леко овлажнена.

— А сега е време за тост — жизнерадостно каза Софи.

Настъпи пълна тишина.

Лорел остави ножа и безпомощно погледна към Сет. Той вдигна чашата си към нея с успокояващо цинична усмивка.

— За моята красива булка — каза той. — Дано получи от този брак всичко, на което се е надявала.

Чуха се въздишки на облекчение и одобрение, звъннаха чаши. Лорел не можеше да понесе повече злонамереното задоволство в очите на Сет и отново се зае с тортата.

Питър остави чашата си без дори да отпие от нея и се отдалечи. След малко Каролайн го последва.

— Съжалявам рече той, като забеляза загрижеността в очите ѝ, — но това беше тост, за който не мога да пия. Нямах ли начин да избегнете този... този фарс?

Каролайн поклати глава отрицателно.

— Тя вече беше решила, а знаеш, че когато си науми нещо, с нея не може да се говори. А и срокът на полицата за къщата изтичаше...

— И той я плати?

Каролайн кимна, а Питър стисна устни, за да преглътне гнева и безпомощността си.

Каролайн нерешително попита:

— Ас твоето проучване какво става? Има ли някакви новини?

Гласът му стана суров.

— Засега само дето никой не е чувал за него в Уайоминг.

Каролайн изглеждаше обезпокоена.

— Уайоминг все пак е доста голям щат.

— Но с много малко население — уточни Питър — и повечето хора се познават или поне са чували един за друг. Особено скотовъдците. Ако той, разбира се, изобщо е отглеждал коне, както твърди.

— Никога не е казвал, че притежава ферма. Може малко да е преувеличил или пък ние да не сме разбрали правилно.

— Или може би просто ни е излъгал.

Каролайн се хвана за гърлото.

— О, Питър — каза отчаяно тя, — може би е по-добре да не знаем. За добро или за зло Лорел е вече омъжена, ето защо си мисля, че може би трябва да приемем нещата откъм най-добрата им страна.

— Още не съм свършил с проучването, Каролайн.

— Но...

— Може би е говорил истината, когато каза, че родителите му са умрели на път към Запада. Звучи правдоподобно. Наистина много южняци тръгнаха на запад след войната и голяма част от тях не успяха да оцелеят.

Ако случаят наистина е такъв, съществува голяма вероятност местният вестник в родното им място да е публикувал скръбната вест, а в редакцията на всеки седмичник пазят теченията.

Каролайн изглеждаше ужасена.

— Дори и отпреди двадесет години?

Питър кимна.

— Някои може да имат копия дори отпреди войната. Трябва само да проверя.

Но къде точно? Не можеш да търсиш във всеки град и всеки вестник из страната!

Той се усмихна снизходително.

— Няма аз да го правя. Ще разпратя телеграми до няколко мои познати редактори, а те ще накарат някои от печатарчетата да свършат тази работа. И не е необходимо да се търси из цялата страна. Не мисля, че Сет Тейт се е спрял на Чарлстън случайно — вероятно има някаква работа насам. Така че ще започна от „Газет“, след това във „Вести“ в Савана, в „Джърнъл“ в Атланта, а после и в по-малките вестничета в тези градове... По метода на изключването.

Каролайн инстинктивно потърси ръката му.

Толкова добър приятел си, Питър. Какво щях да правя без теб?

Той отново стисна устни, като се бореше с болката в себе си.

— Ако наистина бях добър приятел, нямаше да позволя това да се случи на Лорел и на теб.

Тя го погледна доверчиво и нежно каза:

— Но ти направи всичко, което беше по силите ти.

Той рязко тръсна глава.

— Не, не всичко. Трябваше да предвидя това, трябваше да я спра. Трябваше да оберая някоя банка, за да ѝ дам парите, които ѝ бяха нужни, или да я вържа, но да не ѝ позволя да се омъжи за този човек...

Тя стисна ръката му.

— Не бива да се измъчваш, Питър. Нали само не сме сигурни, че всъщност мистър Тейт не е един наистина напълно почтен човек. И освен това...

С внезапен прилив на смелост, който изненада не само Каролайн, но и самия него, той хвана ръката ѝ в шепата си.

— Каролайн, не мога да те оставя под един покрив с този човек. Лорел избра своя път, но ти си прекалено нежна и крехка, за да можеш да понесеш това. Ако изобщо бях мъж на място, много отдавна трябваше да съм те отвел оттук, но...

— Моля те, Питър! — Гласът ѝ бе сподавен, лицето ѝ съвсем пребледня, само очите ѝ печално горяха. — Умолявам те да не ми говориш така. — Тя се опита да измъкне ръцете си, които той отчаяно не искаше да пусне. — А ако продължаваш да говориш така... — Думите ѝ преминаха в едва доловим шепот, а лицето ѝ отново възвърна цвета си. — Боя се, че ще трябва да те помоля да си тръгнеш!

Питър като ужилен пусна ръцете ѝ и почувства как лицето му се облива в горещина.

— Но, разбира се, моля ви да приемете извиненията ми, мис Каролайн — измънка той. — Позволих си тази волност, защото бях завладян... от загриженост за всички вас. Моля да ме извините.

Тя успя да си наложи малко сковано да се усмихне, но избегна погледа му.

— А сега ме извини. Трябва да помогна на мама при сервирането.

Ръката на Питър се сви в безпомощен, съкрушен юмрук, докато гледаше как тя се отдалечава от него с накуцващата си, изпълнена с достойнство походка.

Сет следеше разговора от другия край на стаята. С присъщата му наблюдателност той бе доловил много подробности, откакто бе започнало тържеството и се изненада колко много го интересува всичко това.

— Значи такава била работата — промълви той.

Лорел бързо вдигна поглед към него.

— Коя работа?

Сет посочи с ръката, в която държеше чашата с вино.

— Твоят приятел и мис Каролайн.

— Не ми е приятел — отрязва Лорел.

— Радвам се да чуя това. Вече си омъжена за мен и би ми било неприятно, ако трябва да го застрелям.

Лорел малко късно забеляза лукавото пламъче в очите му и се отпусна.

— Така или иначе, не мисля, че би трябвало да те засяга.

— О, засяга ме — тихо каза той. Блясъкът в очите му сега беше по-скоро умислен, отколкото закачлив и това накара сърцето ѝ да прескочи. — Сега си вече моя, а аз възнамерявам да пазя това, което е мое.

— Докато ти е изгодно, разбира се — вметна тя с равен глас.

За миг в погледа му се мерна и изчезна нещо неразбираемо.

— Разбира се — усмихна се той. Погледна над главата ѝ и промърмори: — Говорим за вълка, а той... — Поклони се малко подигравателно на Лорел и се оттегли.

Когато Лорел се обърна, Питър вече се приближаваше до нея. Лицето му беше напрегнато и сковано и той подхвана малко неловко:

— Тръгвам си вече, Лорел, и исках да ти кажа лека нощ.

— Но не и да ме поздравиш?

Лицето му помръкна.

— Мисля, че съзнаваш, че е прекалено да искаш това от мен.

— Питър, ти си най-упоритият мъж, когото познавам. Защо не приемеш факта, ме станалото е станало и не се примириш?

— Точно за същото настояваше и братовчедка ти — смотолеви той.

Лорел ококори очи от учудване и негодувание.

— Значи ти си се карал с нея? Заради мене? За нещо, което не е нито твоя работа, нито пък нейна?!

— Ако не е моя работа, тогава не знам чия е — рязко отвърна той. — Тя разчиташе на мен да не допусна да изпаднеш в беда. Как ще ме уважава сега, щом не можах дори да те предпазя да не направиш най-голямата грешка в живота си?

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувала.

Питър отчаяно отмести поглед.

— Ако бях по-съобразителен, никога нямаше да се стигне дотук. Можеш и да не съм кой знае каква партия като съпруг, но вероятно нямаше да бъдеш толкова безразсъдна, ако не трябваше да се безпокоиш за Каролайн...

— Сегашният момент е особено подходящ да мислим точно за това.

Той я погледна остро.

— Не е нужно да ми се подиграваш — и без това се чувствам ужасно. Поне щях да я отведа от тая къща, преди да доведеш тук него.

По лицето на Лорел не беше останала и следа от чувството ѝ за хумор.

— Този човек е моят съпруг, Питър, независимо дали това ти харесва, или не. И си мисля, че това, за което намекваш, не ми харесва.

— Може и да ти се хареса — хладно отвърна той — много повече от истината. А аз ще открия каква е тя. Обещавам ти. Това е най-малкото, което мога да направя и за двете ви.

Той се наведе и я целуна до бузата, после се поклони и си тръгна. Лорел гледаше озадачено след него, но той не се обърна повече.

Ако онова, което Сет искаше да получи от Лорел, бе порядъчност, приемане в обществото, чувство за принадлежност, той можеше да е доволен тази вечер. Среброкоси дами, облечени в най-хубавите си дрехи, му се кланяха и усмихваха. Док Уедърби вдигна тост в негова чест. Началникът на полицията го нарече „синко“. Сайръс Ларс, когото Сет току-що бе убедил в своята платежоспособност, го обяви за мъжа на деня. Сет се опита да скрие усмивката си в чашата, когато си представи какво би си помислил Полковника, ако можеше да го види как си пийва с един банкер. Пиеше с банкер, смееше се с полицаи, беше се оженил за дама. На моменти дори очакваше, че ще се събуди и ще открие, че някой друг е откраднал тялото му и участва в тези невероятни събития от негово име. А после, в следващия момент, всичко му изглеждаше толкова естествено, така уместно, че изобщо не можеше да си представи, че в цялата тази ситуация има нещо необичайно.

Нямаше никакво намерение да търси Каролайн, но когато се озова непосредствено зад гърба ѝ, нямаше сили да се отмести. От

всички хора, които бе срещнал, откакто беше пристигнал в Чарлстън, тя бе единствената, която все още го караше да се чувства неловко. Може би защото в нейната невинност имаше нещо, което го караше да се чувства гузен. Странно беше, че може така смело, без да му мигне окото, да гледа в очите един banker или полицаи, а когато застанеше пред тази черноока девойка, все още да изпитва усещането, че трябва да се скрие.

Когато го видя до себе си, тя се почувства също толкова неловко, колкото и той, ето защо, като забеляза, че чашата му е празна, побърза да предложи:

— Още малко вино, мистър Тейт?

Сет съзнаваше, че трябва да ѝ даде тази възможност да се измъкне и сам да се възползва от нея, но не го направи.

— Не, благодаря. Не желая. — Той настойчиво се вгледа в нея. — Благодаря ви за гостоприемството, мис Каролайн. Знам, че не ме харесвате, но въпреки това извършихте едно много добро дело.

Каролайн се изчерви, но не отмести поглед.

— Съжалявам, че трябваше да чуete тези думи — рече тя. — Признавам, че не ви познавам достатъчно добре, за да мога да ви харесвам или не, но не бих могла да одобря един брак, сключен след толкова кратко познанство... и по толкова недостойни причини.

При последните думи тя сведе очи, а Сет спокойно отбеляза:

— Значи ви е казала.

— Лорел никога не е имала тайни от семейството. — Каролайн го погледна отново, а очите ѝ преливаха от извинение и чистосърдечност. — Моля ви да ме разберете, мистър Тейт, не че не ви харесвам, но много обичам братовчедка си. През целия си живот тя се е грижила за мама и за мен и ние сме ѝ задължени повече, отколкото бих могла да изразя. Самата мисъл, че някой може да я нарани...

Сет не знаеше какво да каже. Той се загледа в празната си чаша.

Тогава Каролайн тихо попита:

— Обичате ли я, мистър Тейт. Всичко би било съвсем различно, ако я обичахте...

Сет я погледна изненадано. И внезапно почувства, че повече не издържа да я гледа в очите.

— Уважавам много мис Ло... жена си.

Каролайн се усмихна.

— Това не е същото като любовта.

Сет видя как Питър се покланя на Лорел в другия край на стаята и тръгва към вратата.

— Е, госпожице, вие сигурно ги разбирате тези работи, — любезно каза той.

Каролайн забеляза посоката, в която гледаше той, и почервеня от гняв.

— Не съм сигурна, че разбирам за какво говорите.

— Естествено, госпожице, но ако разбрахте, може би щяхте да се съгласите, че това, което наричате любов, невинаги е нещо просто.

— Наистина не е — промълви тя и сведе очи. — Твърде често го бъркат с други неща — със съжаление например.

— Хайде, хайде, мис Каролайн — успокоително рече той. — Не виждам причина да ви съжалява който и да било. Вие сте една от най-силните жени, които познавам, и единствената причина, поради която вие самата не осъзнавате това, е фактът, че Лорел винаги се е грижила за вас. Но не мисля, че по този начин ви е направила добра услуга.

Поразена, Каролайн вдигна към него невярващи очи, но той само леко се поклони.

— Още веднъж ви благодаря за вечерта, госпожице.

Лорел разговаряше със съпругата на собственика на погребалното бюро, когато Сет докосна ръката ѝ.

— Вече е късно — каза той. — Трябва да тръгваме.

Лорел се обърна слисана към него.

— Да тръгваме ли? Къде? Какво имаш предвид?

Той я хвана подръка и с хладна усмивка я дръпна малко встрани.

— Това може и да не е брак като браковете, и аз може да не съм кой знае какъв съпруг, но все пак заслужаваме една брачна нощ. И ще я прекараме в хотела.

Първата реакция на Лорел беше да откаже, но едва тогава тя осъзна: беше омъжена. Това означаваше, че трябва да прави каквото ѝ се каже, особено по такъв въпрос. Усещането бе странно и озадачаващо, но чувството, обзело я впоследствие, бе още по-разтърсващо: тя цялата пламна от срам и същевременно потръпна от очакване, от напрежение и страх. Хотел! Значи нямаше да прекара сватбената си нощ във високото си балдахинено легло, покрито с проста бяла завивка и практична мрежа срещу комари, колкото и

притеснително да бе това, а в някаква хотелска стая. В неговата хотелска стая. Имаше нещо скандално-сладострастно в това, дори нещо греховно, и все пак една такава перспектива изглеждаше някак привлекателна. Дали Сет бе уредил това, за да им спести — на нея, на Каро и на Софи — неудобството тя да го отведе в леглото си? Лорел не се бе замисляла много върху това какво ще стане, когато дойде време за лягане, но знаеше, че за всички подробности в това отношение можеше да се довери на мъжкия усет.

Почувства жаравата в гърлото и по ръцете си и беше сигурна, че и лицето ѝ е пламнало, защото очите му я гледаха подигравателно. Тя отмести поглед.

— Ами аз... тогава ще трябва да си приготвя малко багаж.

— Леля ти вече направи това.

Тя остро го погледна, но той само се засмя.

— Ако искаш все пак да ми останат някакви пари по-добре да не караме кабриолета да ни чака повече. Плащам му на час.

Лорел почти не си спомняше как напуснаха къщата и как стигнаха до хотела. Дежурният администратор поздрави Сет с широка усмивка и му връчи ключа, като го нарече по име. После хвърли кратък, стеснителен поглед към Лорел и ѝ каза:

— Добър вечер, мисис Тейт.

И трябваше да изминат няколко секунди, докато тя осъзнае, че поздравът е отправен към нея.

Сет я улови за ръка и я поведе към стълбището. Никой от двамата не забеляза мъжа, който се надигна от мекото канапе, където до този момент четеше вестник. Той ги проследи как се изкачват по стълбите, докато не се изгубиха от погледа му, после пхна вестника под мишница и излезе от хотела.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стаята си беше същата, каквато я помнеше Лорел от последния път, когато нахълта вътре и така величествено захвърли парите в лицето му. Тя с ирония си спомни за онзи ден — колко неловко се бе почувствала от това, че се намира в хотелската стая на някакъв непознат, колко потресена, почти замаяна беше, когато той се показва на вратата без риза; и макар да знаеше, че вече нищо не може да се промени, все пак не успя да потисне усещането си, че всичко би било съвсем различно, ако тогава, за пръв път в живота си, не бе избрала доблестта пред практичността.

Джони я бе пренесъл през прага на триетажната къща на баща си. Сет не си направи този труд и тя беше доволна. И без това се чувстваше доста глупаво — някак неловко, несигурно и дори малко боязливо. Всичките тия неща беше почувствала и с Джони, с изключение на това горещо-студено очакване, което ускоряваше пулса ѝ, това пърхане в стомаха, което я изпълваше с напрежение, и тези тръпки по кожата, които така я възбуждаха. Вратата се затвори зад нея с леко прищракване и тя остана сама в стаята с този непознат. Със съпруга си.

Той постави малката ѝ пътническа чанта, специално изчеткана и проветрена за случая, до вратата. Лорел погледна към него, но все още не смееше да срещне очите му. Приближи се до тоалетката и свали шапката си, после и ръкавиците, пръст след пръст, и спретнато ги положи една връз друга, така че палците им да се срещат. Тя чуваше как Сет се движи някъде наблизо зад нея, но не се обърна да види какво прави. Свали от роклята си вече изсъхналия венец от лилии. И когато Сет проговори, гласът му прозвуча толкова наблизо, че я стресна.

— Заповядай. — В ръцете си държеше две чаши и ѝ подаде едната. Личеше си, че нейната изнервеност го забавлява. — Никога няма да можеш да ме обвиниш, че не съм внимателен съпруг.

Лорел пое чашата и предпазливо я поднесе към носа си.

— Какво е това?

— Хубаво кентъкийско уиски за сръбване. Ще ти хареса.

— Но жените не пият алкохол.

Тя скептично погледна чашата, но не я върна.

— Ще ти хареса — повтори Сет, прекоси стаята и се изтегна в креслото близо до вратата. Той ѝ направи знак с чашата си в ръка. — Престани да се суетиш и седни. Успокой се.

Нямаше къде другаде да се седне, освен на леглото, но дори и сега Лорел все още се въздържаше да се отпусне напълно. Не искаше да създава впечатление за интимност, каквато далеч не изпитваше към този мъж, който бе станал неин съпруг единствено с прагматична цел. Не искаше и да го насърчава, което, разбира се, беше нелепо. Така или иначе, той бе неин съпруг и можеше да поиска каквото реши.

Примирила се с тази мисъл, тя все пак приседна на крайчеца на леглото и отпи глътка от уискито. Очите ѝ се насълзиха, гърлото ѝ пламна, тя се задави и започна да кашля.

Очите на Сет блеснаха закачливо.

— Казах ти, че това е уиски за сръбване. — Той ѝ показва как да отпие. — Опитай сега пак.

Тъй като освен уискито нямаше друго за пиене, с което да утоли пламналото си гърло, Лорел наистина отпи малко, като се вслуша в съвета му. За свое голямо учудване откри, че то наистина има добър вкус, и този път усети само мека, приятна топлина в устата си. Тя се прокашля и каза:

— Приятно е.

После сръбна още веднъж.

Сет се усмихна.

— Мисля, ме на една жена ѝ е позволено от време на време да пийне с мъжа си за удоволствие. Но ще ти бъде благодарен, ако спреш, преди да си започнала да залиташ. Някак не би било много похвално за младоженеца, ако булката му се напие в навечерието на първата брачна нощ.

Лорел се постара да не се изчерви и отпи още една глътчица — много предпазливо.

Сет се загледа в чашата си и когато отново вдигна очи, насмешливото изражение в тях беше изчезнало. Седеше в непринудена поза, облегал рамене на мекото кресло и подпрял единия си глезен

върху коляното на другия крак. Небрежно въртеше чашата в ръката си. Гласът му звучеше по същия начин, но видът му беше съвсем трезв.

— Не искам никакви недоразумения — рече той. — Вероятно нямаш представа с какъв мъж си се свързала и това сигурно донякъде те плаши — не мога да си представя защо иначе ще седиш там така вдървено, като някой шивашки манекен, сякаш леглото ще се счупи, ако се отпуснеш с цялата си тежест.

Лорел си пое дъх, готова да му възрази, но той не ѝ даде възможност и продължи спокойно, но твърдо:

— Не бих могъл да те виня за това, вероятно си имаш причини да се безпокоиш. Рано или късно ще разбереш, че и аз нямам представа как би трябвало да се държа с една дама, не знам дори какво очакваш ти от мен. Ние с теб сме от два различни свята, така да се каже. Но... — Той сериозно впи очи в нейните. — Аз съм просто мъж и няма да те накарам да правиш нещо, от което се срамуваш или не искаш да правиш, няма и да те наранявам. Не искам да се боиш от мен и никога не съм уважавал особено мъжете, които държат жените си в страх и подчинение.

Една дама би пребледняла от такива откровени думи или поне би отрекла, че има и най-малка представа за какво става дума. Но Лорел почувства облекчение. Тя бе чувала неясни подмятания за най-различни перверзни — например за мъже, които карали жените си да се събличат на светло — и беше доволна, че самата тя няма да бъде подложена на подобни изпитания. За нея Сет Тейт бе въплъщение на мистерията, наречена мъж, но сега поне знаеше какво би могла да очаква. И ако някога Джони бе също толкова откровен, първата ѝ брачна нощ можеше да бъде много по-приятна.

Лека усмивка пропълзя по лицето ѝ при спомена за Джони, с неговите слабовати бели гърди и нескопосаните му, но настоятелни романтични опити... Благоговейната му благодарност след това и смущението му на сутринта, когато се преструваше, че между тях нищо не се е случило. Всичко се бе оказало доста потайно и нелепо и Лорел нямаше основания да очаква, че със Сет ще е по-различно. Но по някакъв начин очакваше да е така.

Тя вдигна очи към него. Не се чувстваше замаяна от алкохола, но топлината се разнасяше из тялото ѝ, а вероятно и развързваше езика ѝ.

Никак не беше убедена, че щеше да се чувства така непринудено със Сет, ако не беше уискито.

— Щом ще бъдем откровени един към друг, моят приятел Питър ме посъветва да те попитам нещо, и изглежда сега е най-подходящият момент.

— Не ми харесва много това начало, но хайде, питай.

— Защо мъжете ходят в публични домове?

За миг очите му светнаха от изненада, но после пак се развеселиха.

— Мисля, че ще е по-добре да ми дадеш чашата си.

— Не ставай смешен. И не се опитвай да ме покровителстваш, знаеш какво имам предвид. Попитах и Питър, но той ми отговори, че ти си бил експертът по въпроса.

— Очерня ме зад гърба ми, така значи? — промърмори Сет, като вдигна чашата си. — Все пак ще се наложи да го застрелям.

— Мислех си, че поне ти ще ми отговориш.

— А пък аз си мислех, че ти си жена, която знае отговора.

Тя се намръщи.

— Нямах това предвид. Това всеки го знае. Искях да кажа — защото дори и женените мъже ходят. — Тя вдигна глава към него. — Защо?

За момент Сет се поколеба дали да се разсмее, или да приеме въпроса й сериозно, дали да й отговори, или просто да не й обърне внимание. После отпи нова глътка уиски и каза дълбокомислено:

— Повечето мъже нямат жени-приятели. Нали разбираш, жена, с която от време на време да могат да седнат и да си поприказват. А понякога е толкова приятно да си с жена, пред която не трябва да се преструваш.

Лорел бавно кимна.

— Разбирам. Въпреки това ще ти бъда благодарна, ако сега, когато вече сме женени, престанеш да ходиш у мис Елзи.

Очите му присветнаха.

— Ревнувате ли, мисис Тейт?

— Съвсем не — с достойнство отвърна тя. — Просто няма да е прилично. И без това вече скандализирахме обществото, така че не е необходимо да прибавяме към списъка и личните ти навици. Освен това... — Тя отпи още малко от питието си. — Не мислиш ли, че ние

двамата се разбираме доста добре? Не виждам причина да не мога да ти бъда приятел, въпреки че съм ти жена.

Тези думи объркаха Сет, изпълниха го с изненада и копнеж, които постепенно се превърнаха в очаквана сигурност. Приятел! През целия си живот не бе имал друг приятел, освен Полковника, и мисълта, че тази жена може да му бъде приятел, му беше също толкова странна, колкото и тази, че тя е негова съпруга. Но въпреки това постепенно и двете започваха да му харесват и може би точно това го учуди най-много от всичко.

Той остави чашата си настрана, приближи се и седна до нея на леглото. Докосна нежно лицето ѝ, обърна го към себе си и нежно я целуна по устните. През цялото това време не престана да я наблюдава, тя също го гледаше. После той се усмихна.

— Може ли да те попитам още нещо? — рече тя.

Той не отмести очи от нейните и не я пусна.

— Защо пък да не може, питай.

— Начинът, по който ме целуваше онази вечер — това на някое място като заведението на мис Елзи ли си го научил?

Той взе чашата от ръцете ѝ и я постави на масичката до леглото. Погали устните ѝ с палец, като я накара леко да ги откrexне. Близна ги с върха на езика си и леко всмука долната ѝ устна; прокара език по зъбите ѝ, по чувствителната вътрешност на устата, ѝ. После покри напълно устата ѝ със своята и Лорел потъна в прегръдката му, все по-широко разтваряйки устни, с приятното усещане, че той е в нея.

Цялата гореше, обзе я слабост, зави ѝ се свят. Едва когато той най-сетне отдръпна глава, Лорел осъзна, че самата тя го беше прегърнала и лежеше облегната на възглавниците, а той я придържаше отзад. Останала без дъх, тя промълви:

— По-добре все пак да ти припомня, че мис Елзи ми каза, че от мен няма да излезе много добра жена за удоволствия.

Той продължи да докосва с устните си лицето ѝ, шията ѝ — и всяка милувка беше като жигосване.

— Е, значи добре съм направил, че не съм се оженил за нея, нали?

Той плъзна ръцете си нагоре по тялото ѝ, прокара пръсти през косите ѝ, свали фибите и разпиля тъмните кичури по възглавницата. Очите му бяха пожар от светлини и сенки. Тя усещаше топлия му дъх

върху лицето си. Четеше желанието в погледа му, усещаше допира му по кожата си и бавните, разточителни движения на пръстите му в косите си и гърлото ѝ се сви.

— Да се... събличам ли вече? — прошепна тя.

Той докосна устните ѝ със своите.

— Не.

После пръстите му умело разкопчаха копчетата на якичката ѝ.

Едно по едно телените копчета на корсажа ѝ отстъпиха пред спокойните, търпеливи движения на пръстите му. Всяко следващо разкопчано копче караше сърцето ѝ да бие все по-лудо, докато в един момент си помисли, че то ще се пръсне. Тя затвори очи, като си помисли, че най-вероятно така е прилично да постъпи една дама, но веднага изпита желанието отново да види лицето му, да се взре в очите му. А когато той махна корсажа ѝ и внимателно дръпна връзките на ризата ѝ, тя остана без дъх, заля я такава горещина, че изгуби представа за света наоколо. Той зарови лице в разголената ѝ гърд и започна да я целува.

От този момент нататък Лорел напълно изгуби контрол над себе си. Целувките му възбуждаха у нея желание, което пронизваше слабините ѝ; под затворените ѝ клепачи се стелеше червеникава мараня. Тя стегна прегръдката си, от устата ѝ се изтръгна стон на удоволствие. Удоволствие! Никога не си беше представяла, че може да бъде така...

Спомняше си, че по някое време той бе станал, за да изгаси свещта. Спомняше си как дрехите ѝ падаха една по една под прикритието на тъмнината; как треперещите ѝ пръсти се опитваха да се справят с ширитите на турнюра и на комбинезона ѝ, как дъхът му галеше голотата на кожата ѝ. И когато отново се озова в прегръдката му, усети допира на голите му гърди до своите, а силните му ръце здраво я притиснаха.

На моменти на Лорел ѝ се струваше, че в прегръдките на Сет Тейт лежи някоя друга жена; беше сигурна, че не е възможно тя да изпадне в такава необузdana забрава, да се отдаде така пълно, да желае толкова силно и да получава пълна наслада. Допирът на голите му бедра, мускулести и стегнати, до нейните не я караше да се срамува, а докосването на пръстите му до слабините ѝ разпалваше у нея пожар от желание. Нейните ръце също се движеха неуморно по тялото му,

вплитаха се в копринените му коси, опипваха очертанията на мускулестия му гръб, контурите на гръдния му кош, ръцете му, плъзгаха се надолу до стегнатата му тънка талия.

Не беше останала и следа от примирението и търпението, с които Лорел се бе подготвила да приеме изпитанията на нощта. Той се движеше над нея и тя откликваше в отговор, като го притискаше все по-силно към себе си, а устните ѝ оставаха разтворени в очакване на неговите. Той навлезе в тялото ѝ бавно и внимателно, изпълни я със своята сила, и щом се раздвижи, от нея се изтръгна вик на удоволствие и желание. Желанието ѝ нарастваше все повече, ескалирайки във все по-силни спирали на страстта, които я караха да крещи, притискайки го здраво, докато взрив от удоволствие, по-силно от всичко, което някога си бе представяла, разтърси тялото ѝ.

Измина цяла вечност, през която сърцата им биеха лудо, дъхът им пресекваше, разменяха си горещи милувки и шеметни, страстни целувки, преди Лорел да усети как тежестта на Сет се отмества и прегръдката му се отпуска. Тя инстинктивно измърка в знак на протест и се пресегна към него. Миг по-късно той отново бе с нея — придърпа ръцете ѝ и заобсипва с целувки разрешената ѝ коса.

Последва нова, почти безпаметна вечност на всепроникваща жар, на простото чудо да бъде притисната към него, потопена в близостта на едно тяло, което сега чувстваше, че познава така добре, както... всъщност дори по-добре от собственото си. Колко е странно това, мислеше си тя, как простото сключване на един брак може да промени всичко из основи. Пред нея се бяха разкрили светове, за чието съществуване дори не беше подозирала. Един непознат бе станал неин любовник и сега за нея той беше целият свят, всичко, което познаваше и което бе искала да опознае. И все пак всичко бе станало толкова неочаквано, така внезапно, беше толкова изгарящо, че не можеше да бъде истина. Как би могло да е реално това усещане, което изпитваше в момента, докато лежеше в прегръдката му, това усещане, появило се у нея след най-емоционалното, най-разтърсващото и вълнуващо преживяване през целия ѝ живот? Как изобщо би могла отново да се довери на разума си, след като този мъж бе преобърнал целия ѝ свят?

Всичко се оказа прекалено много за нея, за да може да го обмисли и в момента ѝ се искаше да се остави единствено на чувствата си.

Сет прокара пръсти през косите над слепоочието ѝ и отметна встрани кичурите, които бяха паднали върху лицето ѝ и го покриваха като воал. Тя усети целувката му по бузата си и почувства как устните му се извиват в усмивка.

— Е, мисис Тейт — дрезгаво прошепна той, — смятате ли, че този път ви харесва да сте омъжена?

Тя се усмихна скришом, заровила глава в рамото му и още по-силно се притисна към него.

— Мисля, че с времето бих могла да се науча да го понасям — отвърна тя.

— Хм, и колко време смяташ, че ще ти е необходимо?

Лорел повдигна глава и протегна ръце към него.

— Само още един миг — прошепна тя.

— ... и тогава старият Коди подскочи и рече: „Койот ли? Как не, по дяволите! Това беше Шорти, който се опитва да прекоси кактусовото поле в тъмното без ботуши!“.

Лорел избухна в смях.

— Тази история истинска ли беше? Не може да е истинска. Мисля, че си измисляш поне половината.

Сет само се усмихна и се пресегна да вземе пурата, която бе загасил преди половин час.

Вече почти се зазоряваше и Лорел бе прекарала последните два часа да слуша невероятните истории на Сет за живота на Запад или да му разказва за абсурдите на обществото в Чарлстън, като от време на време двамата си разменяха милувки, прегръщаха се или просто лежаха в тишината. Никой не беше спал и Лорел бе открила нещо съвсем ново за нея: че за една нощ един мъж и една жена могат да се любят повече от един път. Вече дори започваше да се чуди има ли изобщо някаква граница за това колко пъти може да се повтори, защото точно когато се умълчаваха и тя започваше да се унася в прегръдката му и да си мисли, че сигурно и той вече е уморен, желанието отново се пробуждаше и набъбваше и, колкото и невероятно да изглеждаше, всеки път, когато се любеха, беше по-хубаво от предишния.

Но това не беше нито най-важното, нито най-удивителното нещо, което Лорел научи през тази нощ. Много повече от самия акт я удиви

това колко лесно и изцяло може той да промени живота на хората. Вярно, че преди да се омъжи за Сет, тя го уважаваше. И действително — нямаше смисъл да отрича това сега — винаги го бе намирала за привлекателен, възбуждащ, тайнствен, интригуващ. Дори имаше неща, които харесваше у него. Но сега... сега вече можеше да сподели и смеха му. Сега можеше да сподели с него неща, които не би казала дори и на Питър, и знаеше, че той няма нито да я осъди, нито да я укори — просто ще я разбере.

Сякаш веднъж щом се премахнеха физическите бариери, заедно с тях отпадаха и всички останали, и за тия няколко часа Лорел се сближи със Сет Тейт повече, отколкото с което и да било друго човешко същество. Значи в крайна сметка, в това е същността на брака, помисли си тя. Той се бе облегнал на таблата на леглото, само по панталони. Лорел, облечена в измачканата си нощница, се бе разположила в основата на леглото, опряла брадичка върху скръстените си ръце, с поглед, отправен към него. Изпитваше желанието да го докосне, да почувства под пръстите си познатата тъкан на кожата му, мускулите и сухожилията му, посребрените косми на гърдите... и щеше да го докосне, при това съвсем скоро. Може би най-приятното нещо в това да си женен бе съзнанието, ме винаги има едно после, а очакването само изостряше удоволствието.

Тя каза с известна завист:

— Наистина звучи така, сякаш животът на Запад е много вълнуващ. Няма ли да ти липсва?

Той се поколеба само за частица от секундата, преди да приближи запалената клечка към пурата си, но изразът на лицето му изобщо не се промени.

— Може би някой ден ще направим пътешествие до ония места и ти сама ще можеш да прецениш.

Лорел се усмихна — с удоволствие, защото предложението звучеше вече семейно, но и с тъга, понеже беше невъзможно да го осъществят. Тя поклати глава.

— Знаеш, че няма да мога. Леля Софи, Каролайн... не мога да ги оставя, а те никога не биха напуснали Чарлстън.

Сет присви очи от лютивия дим на пурата, но изражението му беше сериозно.

— Ще се изненадаш колко добре биха могли да се справят и сами, стига само да им дадеш тази възможност.

Лорел се засмя, но си личеше, че се насилва.

— Няма да могат да си извадят и една кофа вода, ако не съм там да въртя ръчката — И не успя да прикрие напълно тревогата в гласа си, когато добави: — Изглежда, не си очаквал, че като се ожениш за мен, все едно че се жениш за цялото семейство.

Той се поколеба, загледан съсредоточено в края на пурата. После каза спокойно:

— Изглежда, много неща не съм разбирал. — И преди тя да успее да му зададе някакъв въпрос, попита: — Яздиш ли?

Лорел примигна от внезапната смяна на темата.

— Да, разбира се. Английска езда, странична езда...

Той се усмихна.

— Ами простото западняшко яздене? Ще ти купя кон. Също и за себе си. Харесал съм си един алест скопен жребец и една малка дореста красавица за тебе. Предполагам, че освен това ще трябва да взема и една двуколка за дамите. Проклет да съм, ако разбирам как могат да ходят някъде пеша в тази жега.

Лорел приседна на петите си, събрала длани като дете, което се опитва да потисне радостта си в Коледното утро, а внезапно напиралите сълзи, които тя прогони, примигвайки с клепачи, само подчертаха жизнерадостните искрици в очите ѝ.

— Не, не мога да ти позволя да направиш това. Два коня и впряг — та това прави най-малко петстотин долара, без да смятаме колко би струвала една кола... Сет, да не си се побъркал? — Удоволствието, което допреди миг заливаше лицето ѝ, сега бе заменено с ужас. — Не, в никакъв случай. С това темпо ще се разориш за нула време.

Сет се засмя, протегна ръка, улови я за края на нощницата и я придърпа към себе си.

— Защо не ме оставиш аз да бера грижата за това?

Лорел поклати глава в знак на несъгласие, а погледът ѝ беше малко отнесен.

— Ще трябва аз да се погрижа за тия неща. Ти не знаеш какво значи да си беден...

— О, често ми се е случвало да бръкна в дисагите за брашно, а да открия само прах.

— ... близките ти да зависят от тебе, едва да свързваш двата края и всеки път, точно когато си мислиш, че вече не си на червено, пак да се случва по нещо... — И тя отново непреклонно поклати глава. — Не, това трябва да бъде и моя грижа и аз няма да ти позволя така да пилееш парите си, Сет. Трябва да бъдем внимателни.

Сет осъзна, че предпочита очарованото дете, което се бе зарадвало на вестта за подаръка, пред тази притеснена, навъсена жена. И ненадейно пожела с такава отчаяна сила, че сам се изненада от себе си, да премахне завинаги безпокойството ѝ и отново да върне малкото момиченце.

Той здраво обхвана раменете ѝ, както си стояха близо един до друг.

— Финансовите юзди вече не са в твоите ръце, Лорел — каза той, но не грубо. — И аз ще ти купя дорестия кон.

Видя колко усилия ѝ струваше да прехапе език и да не му отвърне. Искаше му се да намери начин да я убеди, че не бива да се тревожи, че вече може да се отпусне и да се осланя на него, че отсега нататък той ще се грижи за нея... Но не можа да намери нужните думи, а и да ги беше намерил, нямаше да знае откъде да започне. Може би, защото никога досега, през целия си живот не бе искал да се грижи за някого, нито пък му се беше налагало да го прави.

Почувства как тя си наложи волята да се отпусне и да му се усмихне. После положи длан на гърдите му, от което по цялото му тяло се разля топлина и нова вълна от желание, и каза:

— Защо не ми разкажеш още нещо за живота си в Дивия Запад? Не ме е грижа дали ги съчиняваш, но твоите истории са много подобри от булевардните романчета на Питър. Сигурен ли си, че не знаеш някоя за полковник Айк и Пийч Брейди? Питър може да ги публикува във вестника си.

За миг всичко у Сет застина; дори ръката, с която бе понечил да загаси пурата си, увисна във въздуха. Настоящото се сблъска с миналото, а той се оказа притиснат по средата. Но после светът, който за малко се бе преобърнал, постепенно отново се намести.

И Сет отговори спокойно, като претегляше думите си:

— Да, всъщност наистина знам една история. Може би някой ден ще ти я разкажа. Но сега... — Той се пресегна да загаси пурата си и

положи Лорел на възглавницата под себе си. — Мисля, че ще е по-добре да изпратим на леля ти една бележка да не ни чака днес.

Лорел обви ръце около врата му и примижа от удоволствие при допира си с него.

— Това — въздъхна тя — звучи прекрасно.

Много по-късно, като я държеше в обятията си, Сет целуна пръстите ѝ и промълви:

— Как се чувстваш?

Отговорът ѝ го развълнува.

— Сигурно — промълви тя и се притисна по-плътно до него, като прехвърли ръката си през гърдите му. — Чувствам се сигурно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Естествено, че ви разбирам, мис Синклер — каза с усмивка Едгар Касиди. — Не бих поискал от вас да се разделяте със семейните си реликви, дори не би ми хрумнало подобно нещо. Но ще се учудите какви съкровища биха могли да стоят забравени на тавана ви — стари вещи и разни захвърлени дреболии, които вие може да смятате за боклуци, но те биха могли да ви донесат доста добра печалба — под съответното вещо ръководство, разбира се.

Софи въздъхна многозначително и пак погледна визитката, която той ѝ бе дал. Пред тях бе поставен поднос със сладки и две чаши чай, от които се издигаше нара. Толкова рядко ѝ идваха гости от друг град, че смяташе подобна почерпка за най-малкото, което би могла да предложи. А мистър Касиди, естествено, бе дошъл с възможно най-добри препоръки. Силвия Кларк от Ричмънд и Доротея Монтгомъри от Атланта се бяха възползвали от услугите му и според самия него бяха извели голяма полза от това.

— О, не съм сигурна, мистър Касиди — рече тя. — Хич не ме бива по деловите въпроси... Така ми се иска племенницата ми сега да беше тук, но... — на бузите ѝ се появиха трапчинки и тя леко се изчерви. — Тя е на кратко сватбено пътешествие.

— В такъв случай, моите поздравления. Щом предпочитате да разговарям с нея или дори със съпруга ѝ, ако нямате някой друг по-близък роднина по мъжка линия, с удоволствие ще дойда пак, когато вие кажете. Ще бъда в Чарлстън няколко седмици, защото имам работа и с други клиенти тук.

Той започна да се приготвя, да си върви и Софи побърза да каже:

— Не — лицето ѝ доби съсредоточен израз. — Като си помисля, най-добре би било Лорел изобщо да не знае нищо за това.

Мистър Касиди се усмихна.

— Разбирам ви. Искате да използвате парите, за да ѝ купите хубав сватбен подарък, предполагам. Със сигурност можете да разчитате на пълната ми дискретност.

Това, което в крайна сметка повлия на Софи, беше думата „печалба“, наред с неговото предложение да разговаря със съпруга на Лорел. Все още не можеше да забрави горчивите упреци на Каролайн, че Лорел нямаше да е принудена да сключи такъв скандален брак, ако Софи не беше толкова разточителна, и още ѝ беше болно от това. Макар да не се противопостави на брака, както Каролайн — в края на краищата мистър Тейт беше наистина добър човек — тя не искаше никога повече да се споменава, че се била възползвала от Лорел или от благосклонността на някакъв непознат. Таванът беше задръстен с кутии и пакети, които не беше поглеждала от детството си, а толкова хубаво щеше да бъде да разполага със свои собствени пари. Пари, които щеше да е спечелила сама.

Тя се усмихна на мистър Касиди.

— Ще огледам тавана още днес следобед. А сега заповядайте, мистър Касиди, изпийте си чая и ми разкажете нещо за себе си.

Два дни по-късно Лорел и Сет напуснаха хотела. Той се беше разпоредил да оседлаят и да доведат отпред нейната дореста кобила и неговия петнист жребец, и докато плащаше сметката, Лорел изтича навън, изгаряща от нетърпение да види коня си. Сет бе доволен, че тя го изпревари, защото не искаше да види глуповатото му изражение, докато я наблюдаваше през високия прозорец на фоайето; не искаше тя да разбира какво удоволствие му доставяше да я вижда щастлива.

Когато мина през фоайето, хората му кимаха и му се усмихваха, а някои се обръщаха към него и по име. Той отвърщаше на поздравите им, осенен от внезапната мисъл, че излиза от хотела за последен път. Отиваше си у дома... заедно със съпругата си.

Това бе странно чувство. Преди по-малко от месец той не обичаше да напуска стаята си, защото се чувстваше несигурен да се разхожда из града без оръжие. Сега за него това беше напълно естествено. Само допреди една-две седмици нямаше случай да прекрачи прага на хотела, без да огледа лицето на всеки срещнат за някакви признаци на опасност и без да потърси удобно укритие на всеки ъгъл. А сега поздравяваше непознати хора на улицата. Всъщност сега той почти нямаше непознати в града.

Вече не беше същият човек, който преди месец се бе регистрирал в този хотел. Беше дошъл тук сам, а сега си тръгваше със съпруга. Макар че никой от двамата не възнамеряваше да направи от това истински брак, по някакъв начин той се беше превърнал в по-истински, отколкото Сет някога бе предполагал, че е възможно. Сега той носеше отговорност не само за една, а за три жени и това дори му беше приятно. А Лорел... не можеше да не се сети за нея, когато мислеше за настъпилите промени. Тя бе забавна, язвителна, открита и умна. Дори зашеметяващата страст, която бе открил заровена като скъпоценност дълбоко в нея, беше само част от цялото преживяване, наречено Лорел. Тя го омайваше — когато беше до нея, всичко изглеждаше възможно и нищо друго не беше от значение, освен да остане завинаги с нея. Никога преди не беше познавал жена като нея; вече не можеше да си представи да бъде с друга, освен с нея и сякаш съзнаваше това, когато се съгласи с нейните условия за брака. Лорел. Тя бе причината той вече да не е същият мъж, който пристигна в този хотел преди време.

След като приключи с уреждането на сметката, той продължи да я наблюдава през прозореца, като се стараеше да не се усмихва прекалено очебийно.

— Беше ми много приятно да бъдете наш гост, мистър Тейт — рече Хю Кейзъм и широко усмихнат му подаде ръката си. — Желая ви, на вас и на мисис Лорел, всичкото щастие на света, и това е самата истина.

— Благодаря. — В него все още беше останало достатъчно от циника, за да си помисли доколко тези благопожелания се дължаха на десетте долара бакшиш, които току-що бе дал на Хю.

— И не се безпокойте за багажа си. До един час момчето ще ви го донесе — увери го Хю.

— Ще ви бъда задължен.

Сет понечи да си тръгне.

— О, между другото, този ваш приятел успя ли да ви намери?

В този миг целият свят сякаш отново се преобърна.

Сет бе направил четири-пет крачки към вратата, виждаше през прозореца, че Лорел вече е яхнала кобилата си и го очаква с нетърпение. Бе настояла за странично седло и роклята ѝ падаше грациозно върху хълбоците на коня. Полата ѝ беше тревистозелена и

носеше съответстваща ѝ зелена шапка с жълто перо, която предния ден си бе харесала на витрината на един магазин. Беше ѝ я купил, защото му доставяше удоволствие да я слуша как се притеснява за парите, пък и се почувства щастлив да види как очите ѝ грейнаха, когато си я сложи. Сет дълго я гледа, попиваше я с очи и оставяше ликът ѝ да се запечата в паметта му, защото знаеше, че следващия път, когато я погледне, вече нищо нямаше да е същото.

Той се извърна към Хю с напълно спокойно лице.

— Някой ме е търсил, така ли? Кой?

Хю смръщи вежди.

— Май беше някой си Брустър. Или пък Джонсън? — Изведнъж лицето му просветна. — Брукс беше! Джон Брукс. Някакъв търговец. Твърдеше, че имате уговорена среща. Това беше в деня на сватбата ви, така че му казах, значи.

С лице, застинало в любезно изражение, Сет остави Хю да продължи разказа си, като от време на време кимаше с глава, за да покаже, че го слуша, и запаметяваше подробностите в подсъзнанието си още докато планираше следващата си стъпка.

Защото той всъщност изобщо не се беше променил. Все още си беше Пийч Брейди, а някой го преследваше. Бе дошъл тук с определена цел и всяка минута отлагане приближаваше преследвача му с една стъпка към него. Глупаво беше да си мисли, че тук е на сигурно място. Не можеше да си позволи да допусне отново същата грешка.

Лорел нетърпеливо го чакаше и когато той най-после излезе отвън, в очите ѝ все още танцуваха слънчеви искрици. Тя все още бе в прекрасно настроение, а перото на шапката ѝ продължаваше весело да се развява от вятъра. Но когато възседна коня си и го насочи натам, където беше — поне засега — домът му, Сет изпита чувство за някаква загуба. Защото той беше прав. Всичко се бе променило.

За Сет не бе трудно да открие това, което търсеше. Трудността възникна тогава, когато разбра, че онова, което му трябваше, не е точно каквото беше очаквал.

Спалнята на Лорел, която сега бе и негова, беше мебелирана простичко, почти спартански. Стаята беше просторна, с типичните за Чарлстън двукрили вертикални прозорци от пода до тавана, които я правеха да изглежда още по-голяма с оскъдната си мебелировка. Освен

леглото, застлано с хубава бяла кувертюра, и гардероба, в който се виждаха само няколко предимно черни рокли, имаше още някакъв скрин, малка масичка, един-единствен стол и ракла. Явно бе, че хубавите мебели бяха или продадени, или свалени долу с течение на годините, като тук бяха оставени само най-необходимите неща. Единствената украса беше някаква аматьорска картина с къща, поле и градина, нарисувана в ярки, светли тонове и изпъстрена с безброй дребни детайли, повечето от които бяха неразгадаеми. Картината предизвикваше у Сет безпокойство — струваше му се някак позната, докато веднъж Лорел го хвана, че я зяпа и му обясни, че на нея е изобразено Чайнатри от времето на неговото величие. Беше я рисувала майка ѝ.

Лорел беше излязла да пазарува, а Сет нарочно остави у другите две жени впечатлението, че отива с нея. Вместо това той се качи горе и затвори вратата след себе си. Не изпитваше никакви угризения от това, което прави, и то не само поради факта, че Лорел е негова жена. Основната причина бе, че през живота си беше вършил и по-лоши неща. Много по-лоши.

Отвори капака на раклата и се натъкна на множество пластове хартия, сред които откри сватбена рокля — очевидно от първия ѝ брак. Спретнатият, прилежен начин, по който бе опакована, говореше по-скоро за практичност, отколкото за сантименталност. Ето защо Сет я отмести също така грижливо. В раклата имаше много други неща — няколко кристални предмета, за които предположи, че са останали от майка ѝ, няколко книги по селско стопанство с кожени корици, по чиито страници видя печат с името Огъстъс Синклер, малка резбована дървена кутийка, в която имаше перлена огърлица и медальонче с кичур коса — последни останки от бижутата на майка ѝ. Сет се почувства особено, когато отвори медальона. Знаеше, че косата е на Огъстъс Синклер, и почувства, че по гърба му полазват тръпки — сякаш нечия ръка се протягаше от гроба да го докосне.

На дъното имаше пакет с писма, завързани с избеляла панделка. Това беше всичко.

Той подреди съдържанието обратно в раклата, взе писмата, седна на стола до прозореца и се зачете.

Отначало имаше намерението само бегло да ги прегледа, като проследи годините, през които са писани, докато стигне до онова,

което му трябваше, но отделни изрази непрекъснато привличаха вниманието му. „Да се върна отново при теб, любима...“ „... Блаженството на нощта, когато мога да те сънувам...“ И той започна да чете отделни пасажки, а в крайна сметка и целите писма. Картината, която се очерта, представяше двама души, дълбоко влюбени един в друг, чувствителни и искрени, и тази картина беше обезпокоително жива.

„Дори когато съм наред касапницата, мога да затворя очи и съм отново в Чайнатри по здрач: въздухът ухае на жасмин и се долавя омайният напев на дървесните жаби и лекото поскърцване на люлеещите столове на верандата. Аз се пресягам и докосвам ръката ти...“

„Дълбоко съм натъжен, обична моя, не толкова за нас, защото за краткото време, през което бяхме заедно, ние сме изпитали повече щастие, отколкото двама души са заслужили някога, а за скъпата ни Лорел, която никога няма да получи наследството, което по право ѝ принадлежи. Тази война е загубена, любима, вече от месеци е загубена, но ние загубихме нещо повече от начина си на живот. Загубихме единственото нещо, което човек може да се надява да даде на децата си: бъдещето...“

„Не се тревожи за мен. Твърде много неща ме очакват вкъщи, за да позволя на янките да ми попречат сега.“

И най-накрая последното писмо. Почеркът беше различен — очевидно е било писано под диктовка.

„Знам, че това е писмо, което ти се надяваше никога да не получиш, а аз — да не трябва да напиша, но може би още от самото начало и двамата сме знаели, че ще стане

така. Имам основания да мисля, че Айк“ — сърцето на Сет подскочи при споменаването на това име — „е мъртъв, иначе той щеше да ти донесе това послание. Толкова много неща съм му поверявал досега, както и той на мене, че с удоволствие бих го натоварил да изпълни и последното ми желание. Но, уви, не е било писано да стане така. Налага ми се да разчитам на твоята всеотдайност, мила моя, в която съм сигурен, както и на това, че посланието ми ще стигне до теб, в което за съжаление не съм. Направи това за мен и аз ще почивам спокойно за вечни времена, като знам, че животът ми и обичта ми към вас двете не са били напразни. Погребни ме под пейката, на която седяхме онази вечер по здрач, толкова отдавна, и където за първи път те целунах. Нека на церемонията да присъстват единствено членовете на семейството. И приеми това, което ти изпращам със сетния си дъх, а също и цялата ми любов. Направи това и аз ще умра спокоен. На теб, моя единствена любов, оставям вярата, че съм направил всичко, което трябваше да сторя. На нашата обична дъщеря Лорел оставям бъдещето.“

Вратата се отвори с леко прищракване и една сянка падна върху Сет.

— Сет? — промълви неуверено Лорел.

Той бавно вдигна глава, после отново сведе поглед към писмото в ръката си.

— Колко много ви е обичал!

Лорел пристъпи в стаята с озадачено лице, свали шапката си и я хвърли на леглото.

— Това писмата на баща ми ли са?

Не беше необходимо да придава невинен израз на лицето си. Съдържанието на писмото го бе разтърсило толкова дълбоко, че не можеше да се преструва.

— Да нямаш нещо против?

— Не, не, разбира се, че нямам, но къде ги намери, за Бога?

— Търсех къде да си сложа ризите — разсеяно отвърна той. Удобна лъжа, която бе подготвил предварително, за всеки случай.

Лорел хвърли и ръкавиците си на леглото до шапката и се приближи усмихната към него.

— Не съм ги чела от години. Когато бях малко момиченце, ме разплакваха.

Ето, пред него беше и последното доказателство, ако изобщо имаше нужда от такова, че златото наистина съществува. „Направих, каквото трябваше... приеми това, което ти изпращам... На нашата обична дъщеря Лорел оставям бъдещето.“ Беше толкова ясно, че и слепец би го видял. Точно както Полковника предполагаше, той бе заровил златото в Чайнатри, като бе избрал място, което да знае само жена му. В прощалното си писмо бе оставил намеци, ясни като бял ден. И златото все още чакаше там след всичките тия години.

„На нашата обична дъщеря Лорел.“

Сет стана и отиде до прозореца, все още с писмото в ръка. Да ѝ каже. Сега те бяха женени и всичко, което бе нейно, беше и негово — нямаше причина да се пази тайната.

И все пак той имаше всички причини на света да не ѝ каже. Човек като Пийч Брейди не можеше да получи половин милион в злато и да изчезне с него, без някой да разбере. Ако пък жена като Лора Синклер, понастоящем Лорел Тейт, изведнъж придобиеше цяло състояние в златни монети, всички следователи, полицаи и банкери на света щяха да се струпат около нея. За да получи златото, Лорел трябваше да напусне това място, а тя никога не би направила това.

Сет почувства как у него се надига гняв към бащата, който, воден от най-добри намерения за детето си, всъщност ѝ беше оставил възможно най-лошото наследство. Но той не биваше да вини Огъстъс. Ако майката на Лорел бе съумяла да изпълни нарежданията от писмото, най-доброто наистина щеше да се сбъдне. Преди две десетилетия, в смутните военни години, никой не би задавал въпроси за едно тайно натрупано богатство; а дори и да се случеше, липсваха необходимите органи, които да доведат нещата докрай. Преди двадесет години биха могли да използват парите, за да инвестират тайно в някакъв бизнес, да възстановят Чайнатри, а дори и да се преселят на Запад. Не, той не можеше да вини Огъстъс.

Но Полковника беше виновен. През всичките тия години той е знаел за златото, а не бе направил нищо по въпроса. Твърдеше, че бил много голям приятел на Синклер — тогава не го ли е интересувало, че неговото семейство гладува, докато злато колкото цяло състояние лежи зарито в задния им двор? Накрая той дори бе изпратил Сет да прибере златото — накара го да му обещае, че ще се върне за него, при това знаеше за Лорел. Знаел е, че Лорел, законната наследница на богатствата от войната, е жива и доведена до крайна нужда, и въпреки това бе принудил Сет да се реши на това.

Ръката на Сет започна да се свива в юмрук, докато писмото се смачка и за малко не се скъса.

Лорел нежно докосна ръката му.

— Сигурно ти е тежко, че не знаеш — тихо рече тя. — И двамата сме сираци, но аз поне имам спомени от майка си и тези писма от татко. Знам, че са ме обичали.

Сет сведе поглед към нея, после отново се загледа през прозореца. Наложил си да отпусне юмруците си.

— Понякога се чудя — призна той, без да бе имал намерение за това, — чудя се кои са родителите ми и какви са били... И какъв щях да съм, ако бяха останали живи. Не е лесно да не знаеш кой си всъщност.

Лорел кимна и за миг опря буза на рамото му.

— Все пак си имал късмет. Имал си възможността да пораснеш.

— Да, така е — съгласи се Сет. — Човекът, който ме отгледа, се е опитвал, предполагам, да направи най-доброто за мен, но не съм сигурен, че е знаел какво е то.

Той отново хвърли поглед към писмото в ръката си и бе принуден да си признае, че не може да каже на Лорел за златото, защото той беше Пийч Брейди. Защото Пийч Брейди беше извън закона, защото той беше един крадец, дошъл от три хиляди мили далеч, за да я лиши от наследството ѝ, и макар че Лорел бе в състояние да разбере много неща, тя никога не би му простила това. Много му се щеше да постъпи така, както би било най-добре за нея, но не можеше да промени самоличността си.

Най-доброто, което можеше да направи за нея, бе да свърши това, за което беше дошъл, и после колкото е възможно по-бързо да се махне от живота ѝ.

Той се обърна към нея, усмихна ѝ се и като изглади гънките на писмото, го върна обратно в купа при останалите.

— Баща ти, изглежда, наистина е обичал майка ти. Странно е как един мъж може да пише такива неща. Той дори е искал да бъде погребан под пейката, където за пръв път са се целунали.

— Там ли беше наистина? Спомням си, че имаше нещо такова.

Той остана с гръб към нея, докато подреждаше писмата.

— Ходила ли си някога там да потърсиш тази пейка?

— Бога ми, не. Сигурно много отдавна е изгнила, а всичко там е така обрасло, че би било невъзможно да се открие къде е била. Освен това е глупаво. Как би могъл някой да се интересува от подобни неща?

Той ѝ се усмихна и ѝ върна писмата.

— Мислех, че жените са сантиментални в това отношение.

Тя сви рамене.

— Не и тази жена. — Но докато поставяше писмата обратно в раклата, очите ѝ останаха непроницаеми. — Чайнатри никога няма да може да стане отново това, което е било някога.

— Но на теб ти се иска точно това, нали? — каза Сет в момент на внезапно просветление. — Да го възстановиш точно както е било преди.

Лорел отново присви рамене, но едва доловимият копнеж, който се мерна по лицето ѝ, я издаде.

— Това е невъзможно. Би било глупаво да се опитвам, дори ако имах необходимите пари, а аз ги нямам и никога няма да ги имам. — Тя му хвърли една кратка, безчувствена усмивка и се обърна към него. — Би било по-разумно да се направи опит да се превърне в конеферма.

На Сет му беше трудно да продължава да я гледа и да отвърне на усмивката ѝ. Но го направи. В живота си бе правил и доста по-трудни неща.

— Слушай, спомням си, че леля ти се оплакваше, че гробището е в окаяно състояние. Мисля, че бих могъл да отида и да се опитам да го поразчистя.

Лорел изглеждаше изненадана.

— Няма нужда да правиш това. Там вече никой не ходи.

— Това ще направи леля ти щастлива — небрежно отвърна той, — а и тъкмо ще се намирам на работа. Обичам да работя на открито.

Лорел се приближи, обви ръце около врата му и наклони главата си леко назад, за да може да го вижда.

— Знаеш ли — рече тя, — понякога си мисля, че си много по-добър, отколкото изглеждаш.

Той я притегли към себе си и опря брадичката си на главата ѝ, за да не може тя да види лицето му.

— На твое място не бих разчитал на това — тихо каза той. — Изобщо не бих разчитал на това.

Когато Питър влезе, Каролайн седеше в салона и кърпеше някаква риза на дневна светлина. Когато го забеляза, тя се стресна, а после малко се смути. Питър заговори остро и в думите му се долавяше горчиво самообвинение:

Мислех, че голямата жертва на Лорел ще разреши всичките ви парични проблеми, но виждам, че на всичко отгоре сега си принудена да взимаш и дрехи за кърпене.

Каролайн се изчерви, но брадичката ѝ се вирна предизвикателно.

— Не бъди глупав, Питър. Тази риза е... тя е на мистър Тейт.

Питър бе поразен.

— Кърпиш ризата на Сет Тейт?

Тя поднови работата си, а тонът ѝ прозвуча отбранително:

Знаеш, че Лорел изобщо не умее да шие, а му се скъса едно копче...

— И той е имал нахалството да те накара да му го зашиеш?

— Нищо подобно. — Тя продължи да бode плата в неспокоен ритъм, а в гласа ѝ се прокрадна груба нотка. — Забелязах, че му е паднало едно от копчетата и му предложих да го зашия. В края на краищата той направи толкова много за нас, че това ми се струваше най-малкото, което бих могла да направя за него в израз на благодарност. Наистина не разбирам защо толкова те интересува това, Питър.

Питър седна на стола срещу нея и с усилие овладя изражението и гласа си.

— Изглежда, че си променила мнението си за мистериозния мистър Тейт, Каролайн.

— Просто започвам да го опознавам — отвърна тя. — Той съвсем не е такъв, за какъвто го мислех. В действителност е много подобър и внимателен. И никога не съм го виждала да се държи другояче, освен като джентълмен. Отнася се с най-голямо уважение към Лорел и не ни е дал основание да се съмняваме в любовта му към нея.

— Както виждам, същински светец — дори не се постара да прикрие сарказма си Питър.

— О, Питър, не бъди циничен, не ти отива. Може би този брак ще се окаже сполучлив. — Тя го погледна и лицето ѝ просветна. — Той ѝ подари една кобилка. Знаеш ли това? Лорел е страшно въодушевена от това.

— Ще се пребие, както язди наоколо като циркаджийка — измърмори Питър. — Не бива да я насърчавате в безразсъдството ѝ.

— Освен това той спаси къщата ни — продължи Каролайн. — Но ти знаеш за това. А на всичко отгоре изплати и дълговете на мама в клуба „Карилон“, така че тя отново може да води там приятели на обяд. И знаеш ли, през последните две седмици почти всеки ден ходи на гробището и почиства гробовете. Снощи дори настояваше да престана да се занимавам с поправката на порцелан.

Питър ядосано скочи на крака.

— Не е негова работа какво правиш ти, Каролайн. Той се ожени за Лорел, не за теб...

Очите на Каролайн меко заблестяха.

— Господи, Питър, колко глупаво се държиш! Да не би да ревнуваш?

— Не ревнувам — рязко отвърна той. — А ще го направиш ли?

— Кое?

— Да се откажеш от работата си само защото той иска това.

— Разбира се, че не. — Каролайн спокойно сгъна ризата и я сложи в кошницата за кърпене. — Върша я добре, а и клиентите ми разчитат на мен.

Питър се разходи до прозореца и обратно. Каролайн взе нещо друго за кърпене.

— Моля те, Питър, седни. Изнервяш ме, като те гледам така.

Питър престана да се разхожда насам-натам и я погледна.

— Изглежда, че наистина ревнувам, Каролайн — тихо каза той. — Откакто баща ти почина, аз бях единственият мъж в твоя живот — а

също и в живота на Лорел и на майка ти... — Той млъкна и после уверено се поправи. — Всъщност, не. Това се отнася само до теб. А сега този Тейт се натрапи в...

— Не се е натрапил, Питър — кротко го поправи Каролайн. — Сега той е част от семейството.

Питър пое дълбоко дъх.

— Знам, че те карам да се чувстваш неловко, когато ти говоря за това, Каролайн, но мисля, че ние...

Умолителният ѝ поглед почти го възпря, но после той решително продължи:

— Ние бихме могли да бъдем и нещо повече от приятели. Само ако ми позволиш...

— Питър, знаеш какво мисля по въпроса. — Тя сведе очи и здраво стисна дрехата, която шиеше. — Аз никога няма... никога няма да си позволя да бъда в тежест на... на никого. Доволна съм от живота си такъв, какъвто е, и искам да си остана да живея тук с мама, със своята работа... и да те запазя като приятел, ако това е възможно.

— Не това искам аз.

Тя го изглежда тъжно.

— Невинаги получаваме това, което искаме, Питър.

Той искаше да добави още нещо, но в последния момент се отказа. Прокара пръсти през косата си и рече:

— Сурова жена си ти, Каролайн.

— Съжалявам, Питър.

Гласът му беше спокоен и сериозен.

— Но не толкова, колкото аз.

Той седна отново и извади някакво писмо.

— Изглежда, че все пак ще трябва да ти го кажа. Получих писмо относно мистър Тейт от Савана.

Каролайн изпусна дрехата, която шиеше, и събра длани, а тъжното ѝ изражение се замени с въодушевление.

— Изключително, Питър! Какво пише? Кажи ми!

Той не повдигна очи от писмото, въпреки че знаеше съдържанието му наизуст.

— От един адвокат е, Ранкин Легар. Видял обявата ми за Сет Тейт във вестника — аз пуснах такива обяви във всички големи градове, от Ричмънд до Савана. Освен това помолих познати редактори

да проверят из архивите си дали няма нещо за семейството. Сещаш се, нали, нещо от рода на „Ако някой знае нещо за миналото на семейство еди-кое си...“. Та този адвокат, изглежда, знае всичко за семейство Тейт. Те са от околностите на Савана, тръгнали на Запад непосредствено след края на войната — майка, баща и дете, и повече никой нищо не чул за тях.

Каролайн развълнувано пое дъх, а очите ѝ светнаха.

— Значи този адвокат може да свърже мистър Тейт с роднините му?!

Питър сви рамене.

— Предполагам, че може. Но и той, от своя страна, проявява интерес да се свърже с Тейт, за да го информира, че дядо му е оставил акции в железниците. Е, не е цяло състояние, но във всеки случай е една доста добра сума. — Той най-сетне се осмели да погледне Каролайн. — Така че излиза, че мистър Тейт е един вид наследник. В крайна сметка това наистина може да се окаже отговор на молитвите на Лорел.

— О, та това е прекрасна новина — рече Каролайн.

— Нямам предвид наследството, макар че и то е добре дошло — говоря за възможността да открие семейството си след всичките тия години! Сигурна съм, че той ще бъде... — Тя се спря насред думата си, като забеляза мрачното навъсено изражение върху лицето на Питър. — Ти май не мислиш така.

— Има нещо съмнително в тая история, Каролайн. Това не е цялата истина за Сет Тейт. Усещам го с цялото си същество. Може да се окаже роднина на тия хора от Савана. Но може и да е убил истинския Сет Тейт там някъде, на Запад.

— Не говори така, Питър!

Ужасеният ѝ тон накара Питър да съжали, че не е обуздал въображението си, или поне не се е въздържал да изкаже мислите си на глас. Но въпреки това той упорито настоя:

— Не можем да сме сигурни, Каролайн. Има много неща, които не знаем за Тейт, например какъв е бил в живота си на Запад.

— Моля те, Питър, не започвай пак. Та нали провери и...

— Явно това не е достатъчно. Ще продължа да търся.

— О, Питър! — Гласът на Каролайн бе напрегнат и изразяваше недоверие. — Откажи се вече. Лорел и Сет са женени, вече всичко

свърши. А сега и това наследство. Ами че всичко това звучи като в приказките. Твърде е хубаво, за да е истина.

— Точно това имам предвид, Каролайн. Всичко е прекалено хубаво за вярване и точно затова не вярвам.

— А аз пък вярвам. Щастието е нещо, което Лорел заслужава, а и мистър Тейт също. Така че, чуй ме, Питър. — Тя леко се приведе напред, като да го улови за ръката, но не го стори. — Умолявам те, забрави това разследване. Вече научихме всичко, което искахме да знаем.

Питър не каза нищо.

Тогава тя пак протегна ръка и леко докосна пръстите му.

— Обещай ми!

Тя прекрасно знаеше, че в този момент той нищо не би могъл да й откаже.

— Е, добре — примирено се съгласи той. — Обещавам, че няма да изпращам повече запитвания за Сет Тейт.

Тя се облегна назад с усмивка.

— Кога ще му кажеш?

Питър се смръщи:

— Няма да му казвам. Този човек не ми харесва и аз ще съм последният, който ще му предаде добра новина. — Той се изправи и остави писмото до нея на дивана. — Ти му кажи. И бездруго по-скоро ще повярва на теб, отколкото на мене.

Той тръгна да си върви и едва тогава забеляза новопоставената снимка.

— А, ето я щастливата двойка.

От цветната порцеланова рамка го гледаха Лорел и Тейт, облечени в сватбените си одежди, застинали във времето и малко сковани, както може да бъде само на снимка. Той разсеяно я постави обратно на масичката.

— Прекрасна е, нали? — рече Каролайн. — Толкова великодушно бе от твоя страна да уредиш да ги заснемат! Такъв прекрасен сватбен подарък!

— Е, нищо не ми струваше — отбегна очите й той. — Фотографът работи за вестника.

— И все пак знам, че Лорел ти е благодарна. — Тя отново се усмихна. — И хич не се преструвай, че не си сантиментален по

отношение на сватбите. Когато донесе снимката; фотографът ми каза, че и ти си си поръчал една.

Питър бързо я погледна, но пак отмести поглед и взе шапката си.

— Е, само като спомен за Лорел, нищо повече.

— О, Питър, беше толкова мило от твоя страна! — Тя му се усмихна меко и добронамерено. — Точно такъв те познавам — като лоялен приятел, а не като циничен журналист, който само търси лоши дела там, където ги няма.

Питър се спря за миг на вратата и се обърна.

— Знаеш ли какъв е твоят проблем, Каролайн? Ти виждаш у всекиго само доброто, а това може да бъде опасно.

Сподириха го тихите й думи:

— Не по-опасно, отколкото да виждаш навсякъде единствено злото.

Питър си отвори сам и пое надолу по улица „Ламбол“. Слънчевите лъчи се процеждаха през зелените клони на дъбовете и падаха меко върху паважа. Въздухът бе натежал от аромата на цъфтящи магнолии и мирта. Срещите му с Каро все по-често го разстройваха и ядосваха. Той я обичаше, винаги я беше обичал, но дори когато събереше смелост да ѝ го каже, тя не му даваше възможност да го направи. Беше убедена, че ще бъде просто една тежест за мъжа, който я обича, но не осъзнаваше ли, че самата тя полага толкова грижи за другите? Не знаеше как да я убеди. Това бе нещо, което тя сама трябваше да разбере — инак нямаше да се промени само защото той ѝ го казваше.

А ето че сега помежду им възникна още една пречка. Този проклет Сет Тейт. Дълбоко в душата си Питър бе убеден, че в миналото на Тейт имаше нещо повече от роднини в Савана и железопътни акции. Дяволски повече. Но пък Каролайн беше също толкова убедена, че Тейт е преизпълнен с честност и добри намерения. Какво ли щеше да си помисли тя, ако разбереше какво е направил със своя екземпляр от снимката на новобрачната двойка? Че дори и в настоящия момент копия от нея се разпращаха до полицейските началници и видните граждани във всеки по-голям град на Запад с надеждата, че някой би могъл да разпознае ако не името, то поне лицето?

Питър се надяваше само, че когато получи отговор на запитванията си, няма да е вече твърде късно.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Сет и Лорел влизаха в къщата, някакъв мъж ги наблюдаваше от отсрещния тротоар. За обикновения наблюдател това не би означавало нищо — един мъж на средна възраст, по лятно сако, с широкопола сламена шапка, който спокойно се разхожда по улицата, не можеше да бъде основание за тревога, пък и наистина не личеше, че следи къщата. Но погледът на Сет бе свикнал да улавя неща, които обикновеният човек не забелязваше. Сетивата му бяха изострени да разпознават признаците на тревога. Къщата се следеше, значи неговото време изтичаше.

Бяха прекарали следобед с полковник Боутрайт и приятелите му в разговори за коне. Лорел използваше всеки удобен случай да спазва своите задължения от сделката — въвеждаше го в най-отбраното общество на Чарлстън, отваряше пред него врати, които сам не би успял да отвори, караше го да се чувства приет в това общество. Понякога той се улавяше, че така се увлича от всичко това, че съвсем забравя, че то вече няма значение; случваше се дори да успее да вмъкне темата за Огъстъс Синклер и за войната с надеждата, че може да открие някаква нишка, която да го отведе до заровеното съкровище. Разбира се, така и не успя.

Не можеше да остане повече тук. Ако не беше Лорел, би си тръгнал седмици по-рано, още когато разбра, че някой го е търсил в хотела. Но златото беше някъде тук и поне отчасти беше нейно. И трябваше да го открие — и заради нея, и заради Полковника. Не можеше просто така да си тръгне и да я остави с празни ръце. Пък и изобщо не си представяше как ще може да я изостави.

Може би някога щеше да му се струва, че някой друг е преживял тия последни седмици в Чарлстън. Щеше да си спомня за времето, когато е разговарял като джентълмен и е бил женен за дама, когато е държал револвера си в най-горното чекмедже на някакво бюро, по-старо от пътищата в страната, и всичко щеше да му се струва като някаква история, която е чувал и която няма нищо общо с него. Но

това, което ставаше сега, за него беше съвсем реално — беше най-важното и истинско нещо, което някога бе преживявал. А и беше толкова уморен непрекъснато да бяга.

Каролайн ги посрещна на вратата с напрегнато и поруменяло лице, тръпнеща от нетърпение.

— Лорел, мистър Тейт, толкова се радвам, че се върнахте — малко запъхтяно каза тя. — Приятно ли прекарахте?

Сет не можа да се стърпи, отиде до прозореца и повдигна крайчеца на дантелената завеса, за да погледне навън, а Лорел отвърна:

— Ако знаеш колко глупаво прозвуча това, Каро! Никой няма да те упрекне, ако използваш собственото име на мъжа ми. Да, хубаво прекарахме, но беше ужасно горещо, не мислиш ли? Не помня някога да е имало такова тежко време, дори и през август.

Мъжът все още беше отвън. Седеше на пейката йод ухаещата мимоза пред градинската порта на семейство Касълбъри. Гост, който чака семейство Касълбъри да се приберат? Или полицейски служител, който наблюдава къщата?

— Лорел — започна Каролайн, — може ли да поговоря с вас двамата?

Сет веднага долови нещо особено в гласа ѝ, а когато се обърна, забеляза това и по лицето ѝ и малко тревожно попита:

— Да не би нещо да не е наред? Или нещо да се е случило, докато ни нямаше?

Каролайн докосна шията си, както правеше обикновено, когато е нервна, а безпокойството в очите ѝ се задълбочи. Отново го парна вината, която изпитваше винаги, когато срещаше погледа ѝ, и всичките му инстинкти започнаха да бият тревога.

— В известен смисъл да — каза тя. — Може ли всички да отидем в салона да поговорим?

Лорел хвърли озадачен поглед на Сет, но вниманието му бе заето да гледа през прозореца. Мъжът все още си седеше, наблюдаваше и чакаше.

Щом влязоха в салона, Каролайн веднага се обърна към тях и изстреля:

— Трябва да ви направя едно признание.

— Ти? Признание? — Очите на Лорел заблестяха. — Нека да видя дали мога да позная. Да не си откраднала пари от паничката за

волни пожертвувания в църквата? Не? Не си? Тогава сигурно си забравила да нахраниш птичките в градината. Или пък си взела две парчета кейк вместо едно, а?

— Моля те, Лорел — мрачно я прекъсна Каролайн. — Говоря сериозно.

Лорел седна на дивана и потупа мястото до себе си, приканвайки Каролайн да се настани до нея. Сет остана прав до вратата, а Каролайн продължи да го гледа.

Той си наложи да ѝ се усмихне.

— Не мога да си представя за какво бихте могли да направите признание, мис Каролайн.

Тя пое дълбоко дъх, очевидно събирайки цялата си смелост и произнесе думите, които Сет вероятно през цялото време бе очаквал тя да изрече.

— Става дума за вас, мистър Тейт.

И като насън, някъде отдалеч, той се чу спокойно и любезно да казва с необходимата доза изненада:

— За мен ли?

— Да, за вас. — Тя сведе очи. — Постъпих глупаво и непростимо, направих нещо, което ви засяга и за което сега съжалявам.

Тревогата на Сет се смекчи, притъпи се от тази нейна тайнственост, но този път я прекъсна Лорел:

— Отнася се за Сет ли? За какво, по дяволите, говориш, Каролайн?

Каролайн погледна към братовчедка си, а после с видимо усилие отвърна на погледа на Сет. Тя събра длани и умолително вдигна ръце.

— Когато започнахте да ухажвате Лорел, аз се безпокоях, че не знаем нищо за вас, и тогава... помолих Питър да проучи нещата около вас.

— Каролайн! — гневно и потресено викна Лорел и скочи от дивана.

Сет пристъпи напред и постави ръце на раменете ѝ, без да откъсва очи от Каролайн. А гласът му звучеше опасно спокойно:

— Да проучи нещата около мен ли? И как по-точно?

Каролайн нервно преплете ръце.

— Отначало той изпрати телеграма до Уайоминг, но там никой не беше и чувал за Сет Тейт.

Лорел се отскубна от ръцете на Сет.

— Каролайн Синклер, срамувам се от теб! Как си могла?! — Тя усети, че Сет се поотпусна. — Продължавай.

— После публикува обяви в някои от градовете на Изток, в които питаше за вас и за семейството ви.

— Много умно от негова страна.

— Той мислеше, че щом сте дошли на Изток, може тук да имате някакви роднини. Е, както и да е, струваше си... — Тя бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. — Получил е това писмо от някакъв адвокат от Савана... — И тя вдигна към него неспокоен, извинителен поглед. — Надявам се, че това ще заличи ужасното нещо, което направихме. Открихме нещо за семейството ви. — И му подаде писмото.

За миг той втренчено я изгледа, после каза:

— Вероятно не става дума за същите хора.

Каролайн, която все още стискаше писмото в ръка, поклати глава, а очите ѝ почти умоляваха.

— Този адвокат описва някакво семейство, което тръгнало на Запад със сина си Сет горе-долу по времето, за което вие говорехте. Родителите починали по пътя, а от детето не намерили и следа... Колко биха могли да бъдат семействата, чиито описания съвпадат така точно?

Сърцето на Сет биеше лудо, когато с неимоверно усилие протегна ръка да вземе писмото. Всеки момент щяха да рухнат стотиците, не, хилядите мечти за истинското му семейство, които пазеше във въображението си. Истината беше в ръцете му, истината, която никога не се беше надявал да разбере.

Иди в Чарлстън — причу му се гласът на Полковника. — Там ще откриеш... всичко.

— Не съм убеден, че искам да разбера — промърмори той.

— Разбира се, че искате. — Тя му подаде писмото с облекчение и предпазлива радост. — Новините са добри. Този адвокат ще ви обясни всичко. Вероятно ще искате да отидете там и лично да говорите с него. Има и още нещо, Сет. Семейството ви е било... Може да се каже заможно. Дядо ви е оставил железопътни акции...

Лорел се извърна да го погледне и той срещна очите ѝ.

— Които вероятно вече са без всякаква стойност, нали?

— Не, адвокатът не мисли така. Той дори... — Каролайн спря и притисна длани към бузите си. — Трябва да се засрамя, че ви разказвам всичко това, след като вие сте в правото си сам да прочетете и да разберете всичко. Той, адвокатът, иска да се свържете с него възможно най-бързо, тъй че може би ще е най-добре да изпратите телеграма. — В очите ѝ отново проблесна безпокойство. — Много ли ми се сърдите? Мразите ли ме?

— Да ви мразя? — Гласът и изражението му изразяваха смайване. — Разбира се, че не ви мразя.

Тя се усмихна, приближи се към него и докосна ръката му.

— Радвам се за вас, и за двама ви. — Погледна към Лорел, после пак към Сет. — Намерихте си жена, а открихте и семейството си. Щастлив човек сте вие.

Той насочи вниманието си към писмото. Препрочете го няколко пъти от начало до край. Имената на родителите му, тяхната кратка, но трагична история. Къща на улица „Пикет“, която по наследство беше предадена на някакъв чичо... Чичо! Значи имаше живи роднини, които помнеха родителите му, а и него... Които знаеха кой всъщност е той. Железопътни акции. Малко богатство в акции, което му принадлежеше по закон.

Лорел тихо промълви:

— Сет...

Чак тогава той осъзна, че тя стои до него, стиснала рамото му и чете писмото заедно с него. И тя изглеждаше също така потресена, както и той.

Как ти е името, момче?

Върна се отново към писмото.

— Тук пише... — гласът му беше малко дрезгав, — че акциите ще носят един приличен годишен доход.

И те са съществували през всичкото това време, негови, по право негови, и са чакали да си ги получи?! А той бе изпразвал джобове из влаковете на железопътни компании, в които бе акционер. Беше обирал банки, беше крал коне и бе дошъл мак тук на Изток, за да измами една вдовица и да ѝ отнеме единственото наследство... И през цялото това време акциите са съществували и са го очаквали.

— Да — почти прошепна Лорел.

Очите ѝ бяха широко отворени и в тях напиреха безброй въпроси, но тя нямаше предвид акциите. Сет дълго не се решаваше да срещне погледа ѝ.

Започна да проумява невероятната истина, но му беше много трудно да я възприеме. Сега вече имаше пари, истински пари, такива, каквито можеше да притежава и да ги харчи без угризения. Сега Лорел имаше нари. Вече нямаше да има нужда да цепи стотинката на две и да се пазари с продавачите за вчерашна риба. Сега той можеше да се грижи за нея. И златото не му трябваше.

Но това писмо съдържаше още нещо, което бе много по-важно от парите. Съдържаше неговата самоличност. Вече нямаше защо да бяга, вече не трябваше да се крие. Как ти е името, момче?

Имаше едно неопетнено минало и име, с което никой никога не бе злоупотребявал. Той беше Сет Тейт. И никой не можеше да докаже, че не е. А бъдещето му можеше да е такова, каквото си пожелае.

— Хм, железници — измърмори той и почти се усмихна. — Кой би помислил, че ще се окажа почтен гражданин?

— Да — съгласи се Лорел малко неуверено и продължи да го наблюдава. — Кой би помислил? — И видя как се стегнаха раменете ѝ, когато добави: — Е, предполагам... Предполагам, че сега вече няма да съм ти нужна.

В първия миг той не схвана значението на думите ѝ, а когато ги разбра, когато разгада този особен, неспокоен блясък в очите ѝ, идеше му да се изсмее с цяло гърло... но не успя дори да се усмихне. Защото ненадейно осъзна какво точно иска от бъдещето си. А знаеше, че единственият начин да постигне мечтата си е да се отърве от миналото си.

Прииска му се да я притисне към себе си, да я държи в прегръдката си, да ѝ каже неща, които би трябвало да ѝ е казвал стотици пъти още преди седмици. Но само тихо промълви:

— Не, аз имам нужда от теб, Лорел. Сега повече от всякога имам нужда от теб.

И с мъка се откъсна от нея, за да отиде до прозореца. Прозорците на салона гледаха към градината, а не към улицата, така че Сет не можеше да види дали мъжът още чака отвън. Но беше сигурен, че още е там, усещаше го. Дали винаги нямаше да има по някой там, който да го причаква, да го следи?

Дълго мълча. Накрая проговори, все още с гръб към нея:

— Голям риск пое с мене. Всякакъв можеше да се окажа. Ето, и братовчедка ти е очаквала нещо такова, и приятелят ти, журналистът, също. А и това писмо можеше да не донесе такива добри вести. Ти наистина рискува.

Лорел пресилено се усмихна, но гласът ѝ прозвуча бодро:

— Е, в крайна сметка спечелих, нали? Сега съм омъжена за наследник на железници.

— Защо го направи, Лорел? — попита я Сет, все още без да се обръща.

Тя не можа да отговори. Сърцето ѝ биеше така силно, че едва можеше да диша, камо ли да изрече думите... подходящите думи — истината. По очите на Сет, по напрегнатите му мускули, по изражението на лицето му тя разбираше, че нещо не е наред. Всичко между тях бе някак променено, той я беше откъснал от себе си. А тя искаше да се пресегне, да му помогне... Не искаше да го загуби. Но не можа дори да проговори.

Светлината на късния следобед се процеждаше през прозорците, смекчена от филтъра на дивата растителност в градината отвън. Сет гледаше през прозореца, неподвижен като силует. Гласът му беше тих, но уверен и учудващо безизразен.

— Не е тайна, че и двамата не сключихме този брак по обичайните причини. Що се отнася до мен... По дяволите, всичко беше само игра. Никога не съм смятал това да трае повече от няколко месеца. И съм убеден, че си се досещала.

Сърцето на Лорел заби така болезнено, че чак гърлото ѝ се сви. Тя здраво стисна облегалката на канапето и понечи да каже нещо, но не можа.

— Все си казвах, че знаеш в какво се забъркваш — продължи Сет. И точно затова те харесвах — защото беше разумна жена и винаги държеше очите си отворени. Но всъщност не знаеше какво те очаква. Не би и могла да знаеш. Сега трябва да ти го кажа, а ми е много трудно, защото... — Най-сетне той се обърна и я погледна. — Вече не е игра, Лорел. Не знам как и кога стана така — може би нещо ми го подсказваше още от самото начало — но вече нямам желанието след няколко месеца да избягам. Вече не се преструвам, че съм женен за теб. И искам да бъдеш моя винаги.

Краката на Лорел се подкосиха от облекчение, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— О, Сет! — промълви тя, олюля се и понечи да пристъпи към него.

Но той рязко поклати глава и каза:

— Постой. Изслушай ме само. Защото ще ти се прииска никога да не си чула това, което сега ще ти кажа, а то ще промени всичко между нас. И все пак трябва да ти го кажа.

Той отново се загледа през прозореца. Думите му се лееха монотонно:

— Разказах ти някои неща за човека, който ме е намерил по пътя, след като родителите ми са загинали, и който ме отгледа. Но не ти казах най-важното. Не ти казах защо дойдох тук.

— Казах ти, че той почина преди няколко месеца. И тъкмо той ме изпрати тук. Той е бил приятел на баща ти, Лорел. Може да се каже, най-добрият му приятел. Служили са заедно през войната.

Сет дочу как тя леко възкликна от изненада, но не се обърна.

— Към края на войната, когато, предполагам, и двамата са знаели, че вече е загубена, те попаднали на влака, в който превозвали държавните заплати. Накратко, двамата избягали със златото, което възлизало на стотици хиляди долари. По стечение на обстоятелствата обаче двамата се разделили и златото останало у баща ти. Той го заровил в Чайнатри, но починал, преди да може да се върне за него. Очевидно е смятал, че и Полковника е мъртъв, защото така и не се опитал да му съобщи къде точно се намира златото. Подгонен, Полковника отишъл на Запад и така и не успял да се върне тук, за да го потърси. Така че, когато умираше, изпрати мен.

Той спря, но пак не се обърна. На Лорел ѝ се виеше свят. Дишаше неравномерно, но не усещаше нищо. Пръстите ѝ се бяха вкопчили в Дамаската на канапето. Тя едва пророни:

— Не, грешиш. Баща ми... беше герой от войната. Той не е бил крадец. Не е могъл... да направи това, което казваш.

Тогава Сет се обърна. Залязващото слънце контрастно осветяваше чертите на лицето му. Изглеждаше безкрайно уморен.

— И аз не вярвах много-много на тази история, докато не дойдох тук. Но после видях, че всичко съвпада. Когато чух за предсмъртното писмо на баща ти, разбрах, че Полковника през цялото време е бил

прав — златото наистина е било заровено в Чайнатри. И ти беше единственият начин да се добера до него.

— Значи се ожени за мен заради парите ми?! — извиси се гласът ѝ. Тя беше на границата на истерията и притисна устните си с пръст, сякаш за да я възпре.

Сет спокойно потвърди:

— Да, това очевидно беше една добра сделка.

Лорел разтърси глава и се завъртя така бясно, че роклята се оплете в краката ѝ.

— Не! Ти грешиш! Баща ми не е бил крадец! Този... този твой полковник... Ти лъжеш! Няма никакво злато! Ако имаше, смяташ ли, че през всичките тия години щяхме да живеем така полугладни, с износени дрехи, и да броим всяко петаче?! — Гласът ѝ изведнъж секна, но тя стисна зъби и продължи: — Той нямаше да ни остави да живеем така. Ако наистина имаше злато, щеше да ни каже!

— Но той ви е казал — настоя Сет. — В онова предсмъртно писмо до майка ти. Там той ѝ казва къде е заровено златото! Под пейката, където са се целунали за пръв път, помниш ли? Ако тя бе последвала указанията, когато са копаели гроба му, е щяла да открие златото и всичко щеше да бъде съвсем различно.

Не! Всичко у Лорел отново и отново крещеше гази дума, докато тя вече не беше в състояние да чува нищо друго. Не, не, не, не...

— Лъжеш, Сет Тейт! — изфуча тя. — Лъгал е и този, полковникът, за когото непрекъснато ми говориш! Трябва да е лъгал, трябва. Това не може да е истина.

— Аз те попитах за него още първия път, когато те срещнах. Той беше причината да дойда в Чарлстън, той познаваше баща ти. — Каза го толкова тихо и спокойно, че дори немислимото звучеше реално.

— Моят баща никога не би се свързал с крадец... С един престъпник. Никога! — Но гласът ѝ прозвуча по-скоро като съкрушен хленч, отколкото като страстен протест, какъвто искаше да изрази.

— Така е било, Лорел. Вярно е. Те са взели златото, баща ти го е заровил в Чайнатри...

— В никакъв случай! — Тя запуши с ръце ушите си. — Няма да слушам повече всичките тия цинизми!

— Твоят баща, Огъстъс Синклер, е заровил златото в Чайнатри — спокойно повтори Сет. — И това е самата истина. Сигурен съм,

Лорел, а и ти трябва да ми повярваш.

За момент тя почти повярва. Как можеше да не повярва, щом той е толкова сигурен? Отпусна ръцете си и впи очи в него.

Но ненадейно у нея отново избухна гневът.

— И ти щеше да го откраднеш?! — викна тя. — Златото, което казваш, че баща ми е взел. Значи си дошъл тук за златото, само заради него?!...

— Първоначално, да — призна той. — Но после, след като се... Вече исках да го намеря заради теб. Ето какво правех в Чайнатри — търсех мястото...

— Значи си се оженил за мен, защото си искал да намериш златото? — Гласът ѝ бе неравен и дрезгав. От вълнение гърлото ѝ пресъхна. — Оженил си се само защото някакъв си престъпник ти е наговорил какви ли не лъжи за баща ми!

Тя стисна юмруци, очите ѝ засвяткаха като късчета лед, лицето ѝ пребледня, а гласът ѝ стана слаб и немощен.

— Махай се от очите ми, лъжец такъв, ти, кучи...

— Аз никога не съм те лъгал.

— Но си ме използвал!

— Точно както и ти мене.

— А аз ти вярвах — промълви тя пресипнало и още по-силно притисна юмруци към тялото си. — Имах ти доверие, мислех, че ти... Та ти беше мой съпруг, независимо от това как започна всичко, и аз...

Той пристъпи крачка напред, с лице, стърчено от болка:

— Лорел...

— Не! — Тя вдигна ръка, за да го спре. Очите ѝ диво горяха. — Не, не се доближавай до мен! Не искам никога повече да виждам лицето ти! И няма да слушам всичките тия лъжи! Просто се махай!

— Не и преди да ме изслушаш. Не, преди да съм ти разказал всичко докрай.

— Значи има и още?! — Гласът ѝ вече звучеше истерично и тя дори не се опитваше да го контролира. — Въобразяваш си, че още ще те слушам?! Няма, чуваш ли ме? Не съм длъжна и няма да го направя! Искам само да се махнеш оттук. Просто си иди!

Тя повдигна полите си и се втурна нагоре по стълбите. И още преди Сет да успее да стигне до първото стъпало, вратата на спалнята се захлопна с трясък и той чу как ключът се превърта в ключалката.

Бюрото на „Газет“ в Чарлстън се намираше на Броуд стрийт в тясна стара сграда, която несъмнено беше виждала и по-добри дни. През лятото вътре беше горещо, а през зимата — студено и ставаше течение. Когато прозорците бяха отворени, както в момента, за да влезе влажният летен полъх, уличният шум се разнасяше из редакцията, задръстена от цели редици бюра. Но репортерите и редакторите бяха глухи за ритъма на живота, който течеше долу на улицата. Залата си имаше свой собствен шумен живец — гръмкото пулсиране на пресите от долния етаж, виковете „Да се препише!“ и „Печатар!“ откъм тясната кабинка, в която беше офисът на главния редактор, подвижванията на репортерите, докато пишеха и редактираха материалите си за последното издание...

Питър Бартън никога не бе очаквал, че ще стане журналист, родителите му също. Баща му Лукиас се беше надявал, че единственият му син ще навлезе в семейния бизнес и ще стане съдружник в „Бартън и Сие, памучни комисионери“. Но когато се роди синът му, съвсем скоро след обстрела на форт Съмтър, Лукиас не можеше и да знае, че войната ще промени живота на почти всички хора и че с капитулацията на Робърт И. Лий повечето от предназначените планове никога нямаше да се сбъднат.

Лукиас замина да се сражава на страната на Конфедерацията и през 1865 година, без един крак, но щастлив, че все още е жив, се завърна в един град, който беше в окаяно състояние. В Чарлстън цареше пълен безпорядък — посевите бяха опожарени от янките, от разни дезертъори или от отстъпващите войски на Юга, а посредническият бизнес с памук никога не можа да се възстанови. И Лукиас се сметна за късметлия, когато успя да си намери работа като писар в една експедиторска фирма.

Бартънови, както и Синклерови, понасяха промяната в общественото си положение достойно и смело като всички останали знатни фамилии в Чарлстън — не се оплакваха, а се оправяха, както можеха.

Родителите на Питър успяха да му осигурят една година в университета и когато се върна в Чарлстън, той бе твърдо решен да работи усилено, да спести пари и да отиде на Запад, за да търси

приключения и да спечели богатство. Имаше живо въображение, беше склонен към мечтателство и притежаваше толкова енергия, че просто не знаеше как да я оползотвори.

Във вестникарския бранш попадна, защото там лесно се намираще работа. На журналистите им плащаха малко, изискваха от тях да работят извънредно и работата беше много изтощителна, но на Питър тя му допадна, като медът на мечката. След войната в Чарлстън вестникарството процъфтяваше — за читателския интерес се бореха девет вестника. „Газет“ не беше толкова влиятелен, колкото „Новинар“ и „Куриер“ с прочутите им редактори и с поредиците от велики литературни творби на писатели от величината на Томас Харди и Марк Твен, но пък беше жизнен вестник и не се боеше да поема рискове.

Питър точно затова го харесваше. Пък и самият той беше добър и го съзнаваше. Трябваше му само някакво голямо, зрелищно събитие, за да стане известен. Може би затова така се запали по историята на Сет Тейт — ако изобщо имаше такава. Петте години като журналист бяха изострили инстинктите му и сега цялата му репортерска интуиция му подсказваше, че около Сет Тейт има нещо повече от едно изгубено семейство в Савана. Той седеше на бюрото си, отново и отново прелистваше досието, което беше съставил за Сет Тейт, и мислено оспорваше възраженията на Каролайн срещу неговото разследване. Ако успееше да излезе с голям материал за Тейт, щеше да разреши едновременно два проблема — щеше веднъж завинаги да се отърве от този човек и да спаси Лорел от разочарования, и може би дотолкова да впечатли Каролайн, че тя най-после да види какъв човек е Питър и да разбере, че той чудесно ще може да се грижи за нея.

— Ей, Бартън — извика някой от другия край на стаята. — Току-що се получи телеграма за теб, някъде от Уайоминг. Отнася се за някой си Пийч Брейди.

Приседнала на ръба на леглото, притиснала здраво ръце към кръста си, като да облекчи някаква болка, Лорел силно стискаше устни, за да не позволи на ужасните, разтърсващи, мъчителни стонове да се изтръгнат от нея. Каква глупачка беше! Мислеше се за толкова умна, мислеше, че държи всичко в ръцете си... а той през цялото време й се е надсмивал. Беше й казал, че иска почтеност, корени, дом... А през

цялото време е преследвал само златото, без дори да е сигурен, че то съществува. Но никога не бе изпитвал чувства. Беше се оженил за нея само защото му е било изгодно.

А тя беше една глупачка — по най-глупавия начин се беше влюбила в него. И точно това беше най-обидното, най-унизителното. Беше го обикнала, а той ѝ бе отвърнал с предателство, като всички други мъже, които бе познавала... Както се оказа, дори и като баща ѝ. А баща ѝ беше човек на честта, на принципите, мъж, който се интересуваше единствено от близките си, от дома си, от семейния си живот. И който би направил всичко, за да ги защити?

Малкото гласче хитро нашепваше, като съскащо змийче в тревата. Тя се опита да го заглуши в съзнанието си, но колкото повече се стареше, толкова по-ясно го чуваше. Последната му мисъл е била за благосъстоянието на семейството му. Прощалното му писмо...

Писмото, заради което Сет се ожени за нея. Молбата към майка ѝ да го погребе на точно определено място, настояването му да не присъства никой, освен семейството... Думи на един умиращ човек, помисли си тя, един човек, умиращ в страдание, който не е разбирал какво говори. Не, той не пишеше за златото. Не!

Но ако... ако все пак беше истина? Ако баща ѝ и Полковника наистина бяха откраднали това злато? Ако той го беше заровил, и сега, след толкова години, този завет на малодушие и измама се завръщаше, за да унищожи живота ѝ?

Може би там лежаха зарити стотици хиляди долари. Тя си спомни за всичките години на страдание, недоимък и отчаяни опити да свържат двата края — парите са били там, нейните пари, а тя дори не е и подозирала. А Сет, на когото така наивно се беше доверила, на когото вече бе повярвала, че я обича, така както го обичаше и тя — той е знаел, че златото е там, и не само го бе запазил в тайна, но е смятал и да го открадне.

Тя се вкопчи в таблата на леглото, резбованата му украса се впи в дланите ѝ, и здраво стисна зъби, за да не изкрещи. Искаше ѝ се да хвърля, да чупи, да разкъсва, да унищожава, така както бе унищожен животът ѝ през последните няколко минути. Защо ѝ беше казал точно сега? Сега, когато всичко можеше да бъде така прекрасно, когато трябваше да празнуват, да сложат началото на новия си живот заедно?

Да, това лесно можеше да се разбере. Той просто вече нямаше нужда от нея. Имаше си семейство в Савана, железопътни акции и тя вече не му трябваше. Беше останал дотогава, докато тя, макар и неволно, му бе помагала да открие златото. Но той не го беше намерил. Лорел искаше да повярва, че то не съществува, но дори когато мислено се убеждаваше в това, дълбоко в себе си знаеше: Сет Тейт може и да е лъжец, крадец, негодник, който я беше използвал и се бе подиграл с всички тях, но не е глупак. Той беше убеден, че в Чайнатри има злато, и беше сигурен, че в писмото на Огъстъс се посочва къде е то.

Тя втренчено гледаше пред себе си, погледът ѝ беше замъглен от болка и гняв, но внезапно се фокусира върху рамката на отсрещната стена. Тя напрегнато се взря в нея и бавно се изправи.

Златото било заровено под пейката, където родителите ѝ се целунали за първи път. Но тази пейка отдавна я нямаше и никой не можеше да каже къде е била. Всички знаци си бяха отишли заедно с нея, бяха изгорени, изгнили или обрасли. От някогашното имение Чайнатри не беше останало нищо... освен спомените. А майката на Лорел бе изляла тия спомени в картината си.

На вратата леко се почука. Чу се гласът на Сет.

— Лорел...

Без да му обръща внимание, тя се приближи до картината.

Дръжката на вратата се размърда.

— Ще си отида, ако искаш. Но не преди да ти кажа каквото имам да казвам. Отвори.

Тя свали картината от стената. Майка ѝ не само бе съхранила спомена за пейката, където съпругът ѝ я бе целунал за пръв път — тя се виждаше ясно сред стотиците други дребни детайли на картината, защото над нея бе изобразен Купидон. Беше уважила и последното желание на мъжа си по единствения възможен за нея начин — точно до пейката бе нарисуван един зловец детайл, който щеше да потресе обикновения наблюдател, ако можеше да го разпознае. Но в картината имаше толкова много детайли, без каквато и да било пропорция и перспектива, че изобщо не беше възможно да се отличат. Лорел беше гледала картината хиляди пъти, но никога не бе забелязала точно тази подробност. Беше един малък черен надгробен камък, забит в тревата, а името на баща ѝ бе изписано на него с толкова ситни буквички, че едва се четеше. Онова, което не бе могла да направи за Огъстъс в

действителност, майка ѝ бе сторила в картината си, а отдавна забравената пейка бе запазена във времето.

И Лорел вече знаеше къде е заровено златото. Точно през това място тя беше минавала стотици пъти.

Софи беше в трапезарията и надзираваше слагането на масата за вечеря, когато дочу крясъците от другия край на къщата. За нейна голяма изненада това бе гласът на Лорел и макар че през дебелите кипарисови стени не можеше да чуе целия спор, от време на време долавяше отделни думи. А сега безпогрешно разпозна виковете на Сет, който тропаше на вратата на спалнята.

Тя се опита да уталожи страховете си, като си каза, че това е само едно спречкване между влюбени, едно дребно недоразумение между младоженците за наранени чувства или за някоя криво разбрана дума, или дори за това колко пари е похарчила Лорел за новата си шапка. Разбира се, Лорел отдавна не си беше купувала шапка, пък и всичко това приличаше по-скоро на обстрелването на Чарлстън, отколкото на свада между влюбени. Софи решително отпрати готвачката обратно в кухнята, но когато стигна до стълбата, застина. Чу, че вратата на спалнята се отвори и се отдръпна. Но едва бе достигнала до средата на коридора и Лорел се спусна по стъпалата със зачервени бузи и искрящи като въглени очи.

— Лорел, скъпа, мога ли... — Но Софи още не беше довършила, когато Лорел профуча покрай нея и продължи към конюшната.

— Лорел! Лорел! — викна по нея Софи. — Какво има? За Бога, къде си тръгнала? Какво си решила да правиш?

— Отивам до Чайнатри — извика Лорел, без да се обръща. — Просто ме оставете на мира!

— До Чайнатри ли?! — Софи успя да стигне до задната врата и крещеше през двора: — На кон? Но ти нямаш дори шапка! Да не си полудяла?! Лорел, вече почти се стъмва. Веднага се връщай тука! Не си вечеряла! Не можеш...

Лорел вече бе потънала в конюшната, а Софи, останала без дъх, се облегна на оградата. Когато чу стъпките на Сет, тя с облекчение се обърна към него и го хвана за ръката.

— Мистър Тейт, слава богу, че сте тук! Трябва да я спрете. Решила е да отиде до Чайнатри, а дори не е сложила шапка!

Сет се опита да продължи, но тя умолително го стисна за ръката още по-здраво.

— За каквото и да сте се скарали, всичко може да се оправи, но в никакъв случай не бива да я пускате да тръгне...

— Няма да я пусна — мрачно отвърна Сет и се измъкна от нея.

Едва бе отпуснала ръце, когато дочу тропот на конски копита и Лорел профуча надолу по алеята, яхнала кобилата си настрани, с коси, развени от вятъра.

— О, небеса! — изохка Софи и сложи ръка на гърдите си. — Вижте я! Погледнете я само! Какво ще кажат хората?

— Боя се — остро отговори Сет, — че преди да приключи, всичко, ще има за много неща да говорят.

И той тръгна към конюшната.

Отначало Едгар Касиди не можа да реши какво да предприеме. Първият му порив бе да последва жената и Брейди, които бясно препуснаха покрай него, но каретата му не можеше да се мери по бързина с техните коне. Той се довери на инстинктите си и вместо това почука на вратата на семейство Синклер. Мис Софи щеше да му каже всичко, което го интересуваше, без дори да я пита.

За негово учудване, отвори самата Софи.

— Лорел, слава... — Но като видя пред себе си Едгар Касиди, тя политна назад, а той побърза да я подкрепи. Косата на Софи се беше измъкнала от кока, който обикновено носеше, и кичурите непослушно падаха над очите ѝ. Лицето ѝ гореше, очите ѝ блестяха като насълзени.

— Мис Софи, да не би нещо да не е наред? — Касиди усети светкавичния гъдел на триумфа. Нещо ставаше, нещо важно, и то най-вероятно беше в негова полза. — Надявам се, че не съм дошъл в неподходящо време. Изчаках, докато се уверих, че племенницата ви не си е вкъщи...

— Моля? О-о, не, тоест, искам да кажа, да! — Тя разсеяно го погледна. — Може би, мистър Касиди, времето наистина не е подходящо. Племенницата ми и мъжът ѝ току-що имаха ужасна

разправия и тя избяга, а пък вече се стъмва. А освен това и двамата не са вечеряли!

Касиди още по-здраво я прихвана и я поведе към салона. Никак не му се щеше да го отпратят тъкмо сега.

— Е, навярно нещата не са чак толкова сериозни, че така да се безпокоите. Може би чаша вода ще ви помогне?

Софи тежко се отпусна на протрития плюшен диван и започна да кърши ръце.

— Казах й, казах й да не отива. Но никога досега не съм я виждала в такова състояние. И представете си, каза, че отива в Чайнатри!

Касиди любезно се усмихна.

— В Чайнатри ли? Боя се, че не...

Тя махна пренебрежително с ръка.

— Старата плантация. Вече нищо не е останало от нея. Пък е и доста далече оттук, а вече се стъмва!

— Искате ли да взема каретата си и да я последвам? — предложи той.

Софи пак го погледна, очите й се напълниха със сълзи.

— Наистина сте много любезен. Но не... — Тя попи очи с кърпичката, която бе смачкала в шепата си. — Мистър Тейт тръгна след нея, но те и двамата бяха така... Ох, не мога да ви опиша. Бяха толкова разгневен и! Всичко беше толкова страшно, че просто не ми идва наум какво може да се е случило, за да ги предизвика така!

Без да иска разрешение, Едгар Касиди отиде до барчето и наля на Софи малка чашка шери. Тя я пое с треперееща ръка и я изпи на един дъх.

— Мис Синклер, наистина много съжалявам, че ви виждам така разстроена. Няма да говорим по работа днес, но настоявам да остана с вас, докато се почувствате по-добре.

Тя едва успя да вдигне ръка в знак на протест.

— Не, наистина държа на това. — Той седна срещу нея и настоятелно се усмихна.

— Много сте мил, наистина. — Тя преглътна сълзите си. — Нашият дом винаги е бил много спокоен. Но сега... Лорел почти бе изпаднала в истерия. Чух я да крещи за някакво злато, че това били лъжи... — Тя вдигна очи към Касиди и склони глава като мънишко

охранено пиленце. — Защо ще крещи за някакво си злато? И после слезе долу, дори не беше подходящо облечена за езда, а после дойде и мистър Тейт. Изглеждаше като самия дявол...

Касиди продължи да се усмихва, но очите му застинаха и той трескаво започна да премисля.

— Да язди през целия град по домашна роба, гологлава, а мъжът ѝ да я преследва! — тюхкаше се Софи. — Че тя се държи по-зле и от простолудието! Хора като нас не могат да си позволят такова поведение, мистър Касиди, надявам се, че ме разбирате...

На входната врата се почука — за трети път този ден.

Едгар бързо се изправи.

— Разрешете аз да отида, мис Синклер. Не сте в състояние да поемете върху себе си повече грижи — каза той и прекоси салона. Но преди да стигне до вратата, Каролайн вече беше отворила и гледаше уплашено.

— Питър... Инспектор Хендерсън, какво...

Мъжете нахлуха в помещението и кимнаха извинително на Софи, която бе отпуснала изнемоляло глава върху облегалката на дивана.

— Мис Софи — каза началникът на полицията официално, — съжаляваме, че нахлухме така, но трябва незабавно да говорим със Сет Тейт. Вкъщи ли е той?

Не, не е — едва промълви Софи. — Двамата с Лорел току-що тръгнаха за Чайнатри.

По лицето на Питър се изписа тревога.

— Тръгнала е за Чайнатри сама със Сет Тейт?! — Той стрелна с поглед полицейския началник.

Софи се окопоти и предизвикателно погледна към Питър. Дори когато критикуваше членовете на семейството, тя не позволяваше никой друг да го прави в нейно присъствие — факт, който Питър трябваше много добре да знае.

— Те са женени в края на краищата — ледено каза тя. — Пък и не бих казала, че е твоя работа. За какво искате да говорите с мистър Тейт, инспектор Хендерсън? — попита тя. — Мога и аз да му предам.

Хендерсън изглеждаше притеснен и изпълнен със съжаление:

— Боя се, че няма да можете, мис Софи. Въпросът е личен.

Той се извърна към Каролайн и се поклони.

— Съжалявам, че ви обезпокоихме, госпожице. Мис Софи... Ние ще отидем до Чайнатри и ще се опитаме да уредим въпроса.

— И ще доведем Лорел обратно — мрачно допълни Питър, — здрава и читава.

Каролайн докосна ръката на Питър и каза, завладяна от напрежението в гласа му:

Това ме плаши. Какво става? Моля ви, кажете ми...

— Съвсем скоро ще научиш, Каро — спокойно отвърна Питър. — А дотогава...

В този момент Касиди изникна от сумрака на стаята, където внимателно бе слушал досега.

— Мистър Касиди! — възкликна Софи. — Почти бях забравила за вас! — И припомняйки си доброто възпитание, добави: — Познавате ли се с тези господа?

— Само съм чувал за тях — отвърна Касиди, търсейки нещо в джоба си.

— Да ви се представя. Аз съм Едгар Касиди от агенция „Пинкертън“, Ню Йорк. — Той подаде служебната си карта на полицейския началник. — Мисля, че мога да ви окажа помощ по случая и бих искал да ми позволите да ви придружа до Чайнатри.

— Случай? „Пинкертън“? Но нали... нали бяхте... — Софи се помъчи да се изправи, но безпомощно падна назад. — Каролайн... — прошепна тя. — Донеси ми солите. Веднага... Струва ми се, че ще припадна.

Каролайн бе застинала на мястото си и местеше очи от майка си към Питър, изплашена, както никога в живота си.

— Моля те, Питър, кажи ми...

Той неохотно отмести ръката ѝ от своята и преди да я пусне, я стисна успокоително.

— Направи това, за което те помоли майка ти, Каро, и не задавай повече въпроси, не сега. Трябва да тръгваме. — После погледна към началника на полицията и тихо добави: — И Господ да ни е на помощ на всичките. Съвсем скоро и двете ще разберете какво става.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато стигна до тунела от дъбове, който водеше към Чайнатри, Лорел чувстваше, че дробовете ѝ ще се пръснат — сякаш беше тичала седем мили дотук. Тя се приведе ниско до врата на дорестата кобила. Жал ѝ беше така да я пресилва, но не намали скоростта. Всъщност не знаеше защо бърза толкова. Сет яздеше зад нея — чуваше тропота от копитата на коня му. Всеки момент можеше да я настигне, но не го правеше, нямаше смисъл — знаеше накъде е тръгнала. Тя съзнаваше, че не може да се откъсне, но трябваше да опита — в действителност бягаше от нещо много по-голямо и по-страшно... Но знаеше, нямаше да може да избяга.

Вътре в тунела въздухът се зеленееше, горещ и неподвижен. Всичко наоколо трептеше някак неземно, приглушено, измамно, и за миг ѝ се стори, че това, което се случи през последните няколко часа, не беше истина. Каролайн не беше получавала писмо от Савана; Сет не беше открил семейството си; не ѝ беше разкрил причината, довела го тук, и тя не беше разбрала за лъжите му. Баща ѝ не беше крадец; не съществуваше никакво злато, и дори не бе тръгвала към мястото, където е заровено.

Но от истината успя да избяга само във въображението си, и то съвсем за кратко. Тя изскочи като стрела от алеята, излезе на потъналите в здрач поляни на Чайнатри и така рязко дръпна юздите, че кобилата се подхлъзна. Пред нея на стъблото на едно разкривено дърво бяха подпрени градински сечива. Тя се спусна от коня, придържайки полите си, за да не се спъне, и затича натам, без да съзнава защо. Застигна я гласът на Сет:

— Лорел, престани, по дяволите! Какво се опитваш да направиш?!

Тя се пресегна към инструментите и сграбчи една коса с къса, но тежка дръжка. Обърна се към него, запъна се с крака в земята и стисна силно оръжието, готова да замахне.

— Не се приближавай! — изфуча тя задъхано. — Не се шегувам!

— За Бога, Лорел, изслушай ме!

— Мислиш ли, че вече мога да ти повярвам? Каквото и да ми кажеш, хич не ме интересува!

Макар и бавно, той продължи да настъпва към нея — предпазливо и отмерено. Вятърът развяваше косите му, а лицето му, скрито от сенките, бе тъжно и изопнато.

— Така си решила, значи? — спокойно попита той. — С това ли искаш да ме убиеш?

Ръцете ѝ още по-здраво стиснаха дръжката.

— Няма да те убия — отвърна тя запъхтяна. — Но ще те нараня, ако не спреш точно там, където си сега. Няма да ме победиш, Сет Тейт! Ти ме излъга, измами ме, използва цялото ми семейство, но в крайна сметка няма да спечелиш!

— Лорел, какво, по дяволите, смяташ да правиш?

— Да открия истината — нещо, което, изглежда, ти е непознато. Да разбера съществува ли това злато, или не. Знам какво е имал предвид татко в писмото си и ще открия предател ли е бил, или герой. Не можеш да ме спреш!

— За Бога, Лорел, никой не казва, че баща ти е предател! Нали са ти разказвали какво е било положението на Юга към края на войната? Баща ти е искал тия пари за теб и за майка ти, за семейството си, не разбираш ли? Просто се е постарал, както винаги, да се погрижи за вас. Направил го е от любов към теб и към майка ти.

Лорел се опита да преглътне внезапно появилите се сълзи.

— Трябва да разбера, Сет. Ако това, което казваш, е истина, ако златото е тук, то в името на всичко свято, то ще бъде мое и никой не може да ме спре.

На слабата светлина ѝ се стори, че за миг по лицето му премина нетърпение. Той продължаваше да се приближава към нея и настойчиво попита:

— И после какво? Как ще обясниш откъде така внезапно си се сдобила с цяло състояние, и то в злато? Какво ще стане, щом се опиташ да го похарчиш или да го отнесеш в някоя банка? Това злато е от държавната хазна, Лорел. Да не мислиш, че ще ти позволят да го задържиш?

Той очевидно се опитваше да я обърка и тя гневно отхвърли изкушението дори да поразмисли върху думите му.

— За теб това никога не е представлявало проблем, нали?!

— Не, защото не възнамерявах да оставам повече тук. Просто щях да отида някъде, където никой няма да задава въпроси, да се скрия така, че никой да не може да ме открие. Това ли искаш? Сигурна ли си?

Тя се поколеба, но още не приемаше истината, която съдържаха думите му, все още се опитваше да я отрича и все повече се разгневяваше.

— Млъкни! — избухна тя. — Пак лъжеш! Мислиш си, че ще ме накараш да ти повярвам, но не можеш! Ще повярвам единствено на това, което видя с очите си, а ако златото наистина е там, то си е мое! Мое е и ще си го взема, ясно ли ти е? Не можеш да ме спреш!

— За Бога, Лорел, погледни се на какво приличаш! — Той спря и разпери ръце. — Виж какво става с теб — какво става с нас! Не ти искам златото! Не искам да знам къде се намира, не ме интересува дори дали изобщо съществува — за мен то вече няма значение! Не разбираш ли? Дойдох тук, защото бях обещал, но откакто те срещнах... Струва ми се, че още от самото начало исках да го открия най-вече заради теб, за да бъдеш осигурена. Но сега то вече не ни трябва. Зарежи го, Лорел!

Прииска й се да закрепши, да запуши уши, за да не чува лъжите му... лъжите, в които толкова й се искаше да повярва, в които не можеше да не повярва, защото наистина й бяха потребни... а и дълбоко в очите му прочете, че всъщност не са никакви лъжи.

Тя приглушено извика, захвърли оръжието си и хукна да бяга, без да вижда накъде. След миг той я настигна, дръпна я силно за ръката, повали я, притисна я под тежестта си и я обърна с лице към себе си. Тя риташе и крещеше от яд и безпомощност, опитваше се да го улучи с юмруци. Искеше да го уязви, както той я бе наранил, да му причини болка, защото не можеше да се изтръгне от ръцете му, защото го обичаше и дори сега не можеше да си наложи да престане да го обича.

В очите му прочете същото отчаяние, същото нещастие, същата болка. Той се стараеше да отбягва настървените й удари, хвана ръцете й, затисна краката й, но тя пак се изскубна и продължи да кълне с дрезгав глас, докато устните му не заглушиха виковете й. Тогава се надигна към него, притисна се в тялото му като изгубена и устните й се впиха в неговите така отчаяно, както преди малко го бе нападала.

Обич и омраза се преляха и ненавистта изчезна напълно, за да отстъпи място на любовта и желанието. И на безнадеждната, отчаяна мъка.

— Лорел — прешепна той и я притисна до болка, — знаеш ли колко те обичам? Не предполагах, че ще стане така, не мислех, че изобщо ще мога, но всъщност нямах друг избор... Както нямах и как да не те нараня.

— О, Сет — по лицето ѝ се стичаха сълзи, — защо не ми каза за златото? Защо ме излъга?

Той вдигна глава и я погледна. Лицето му беше отчаяно, очите му бяха потъмнели от болка, и само като го погледнеше, тази болка преминаваше и у нея.

— Да, Лорел, трябваше да го направя.

Помогна ѝ да се изправи, като я придържаше за раменете. Гърлото ѝ бе пресъхнало, краката ѝ трепереха и беше принудена да търси опора в него. Той внимателно я наблюдаваше и погледът му сякаш прониза душата ѝ, когато ѝ каза:

— Човекът, който ме отгледа, който ми каза за това злато... се казваше полковник Айк.

Тя го изгледа втренчено. Питър ѝ беше разказвал за полковник Айк и за някакъв си Брейди. И през цялото време това някак неясно и мъгляво дремеше в подсъзнанието ѝ... но тя всъщност не правеше точната връзка. Или може би не пожела да я направи.

Той бавно притвори очи, сякаш го прониза остра болка.

— О, Лорел, още ли не можеш да разбереш? Не знаеш ли кой съм аз?

— Не — прешепна тя. И макар че всичко вече си идваше на мястото и ставаше очевидно, пак повтори: — Не...

Той отвори очи и тъжно я погледна.

— Не можех да ти кажа за златото, без да ти обясня откъде знам за него. А и откакто съм дошъл тук, все се опитвам да забравя това.

Повдигна ръка, сякаш искаше да пригладни кичур от разрошената ѝ коса, но отново несигурно я отпусна. Гласът му натежа.

— Това, което ти казах, доколкото изобщо ти казах нещо, е вярно — родителите ми наистина са загинали, когато сме се преселвали на Запад, и аз наистина се казвам Сет Тейт. Но след като Полковника ме намерил, дълги години не знаех истинското си име, а трябваше да ме наричат някак.

Очите му трепнаха, отместиха се встрани, после пак я погледна.

— И още нещо, което ти казах, Лорел, също се оказа вярно, макар че по онова време и аз самият не съм го знаел. Аз наистина се върнах тук, за да намеря своя дом, семейството си, да открия кой съм всъщност... Нещо, което там, на Запад, не можех да направя. Златото беше само поводът. Погледни... — Той нежно обгърна рамото ѝ и тя се обърна. — Виж какво правих тук през последните седмици. Допреди малко и аз самият не го съзнавах. Мислех си, че търся златото, но всъщност не е било така.

И под удължените сенки в здрача Лорел съвсем ясно видя нещо, което досега в заслепението си не беше забелязала. Бурените и шубраците бяха разчистени, земята беше гладка и изравнена. Наклонената ограда край гробището беше изправена и прясно боядисана, самите гробове — разчистени от плевелите и отломките. Нямаше ги нито натрошените тухли, нито прогнилите дървени подпори, нито срутените стени. Поточето, което преди криволичеше из ливадата, сега бе почистено и течеше на воля. Циферблатът на стария слънчев часовник, така дълго лежал под развалините, сега бе поставен отново на мястото си. Сет не беше търсил миналото. Беше разчиствал място за бъдещето.

Лорел пак се извърна към него, изпълнена с болка и несигурност. Обичаше го повече от всякога, но се боеше, че това няма да е достатъчно.

— Тук името ми е Сет Тейт — каза той. — Тук имам и дом, и семейство, а сега, както се оказва, имам дори и минало, и пари, с които да изградя бъдещето си. Ето защо това злато вече не ми трябва. Но там, на Запад, се казвам Пийч Брейди, затова не можех да ти кажа за златото, когато то имаше значение за мен. И точно затова за нас вече е твърде късно.

Изглежда, бе дочул приближаващия се конски тропот много преди нея. Нямаше време за догадки и размишления, не можеше да се отрича неизбежното — тя прекрасно знаеше какво ще стане, когато конниците пристигнат и усещаше как с всеки удар на сърцето ѝ времето, което им оставаше, изтичаше.

— Сет — стисна ръката му тя, — може и да не е твърде късно! Аз знам къде е златото. Макар и неволно, майка ми е оставила указание къде е то. Можем да го вземем и да избягаме.

Но той рязко поклати глава.

— Не смяташ ли, че и на мен ми се е искало да ти го предложи? Мислил съм да го направя десетки пъти, откакто разбрах, че някой ме следи и че е само въпрос на време, докато... Мислех си, че щом успея да открия златото, ще те взема със себе си, дори и да трябва да те отвлека, и ще отидем някъде — в Мексико или в Канада, или може би дори в Европа... Но ти не можеш да напуснеш това място, да изоставиш семейството си. А и... — с широк, непринуден жест на ръката си той обходи всичко наоколо. — Изглежда, през цялото време съм съзнавал, че и аз самият няма да си тръгна. Тук е моят дом. Омръзна ми вече да бягам.

Тя се овеси на ръкава му.

— Не бъди глупак, Сет! Няма значение какво си вършил в миналото си, важното е какво вършиш сега! Сега разбирам, че си се опитвал да ни помогнеш, че дори... дори когато си ме лъгал, всъщност си се опитвал да ме закриляш.

Тя хвърли отчаян поглед през рамото си и видя, че идват — силуетите им се очертаваха в мрачния тунел като стигийски караул. Бяха трима, единия веднага го разпозна по униформата — полицейският началник Хендерсън. Тя разтърси Сет за рамото.

— За Бога, Сет, скачай бързо на коня! Бягай! Ще им кажа, че... Ще измисля нещо. Ще ги забавя. Просто тръгвай!

Но той дори не помръдна. Само я гледаше и очите му, въпреки мъката, която го изпълваше, нежно се усмихваха.

— Съжалявам, Лорел.

— Имаме нужда от теб, Сет... Аз имам нужда от теб! Просто не можеш да се откажеш!

Той я целуна нежно по челото и прошепна:

— Лорел, забрави за златото. То ще донесе само нещастие на всеки, който го докосне. Каквото и да стане, ти си оставаш съпругата на Сет Тейт. Ще се погрижат за теб.

Тя го погледна, изгубила всякаква надежда, и в този миг сякаш целият се запечати в душата ѝ — извивката на веждите му, разпиляната от вятъра коса, болката, изгаряща очите му, докосването на пръстите, стиснали ръката ѝ, шепотът на диханието му... Сет. Толкова кратко бе неин, единственият мъж, когото бе обичала. А вече беше твърде късно.

Питър можа да повярва в това, което се беше случило през последните два часа, едва когато навлязоха в тунела на алеята, водеща към Чайнатри и видя двата вързани коня. Едва тогава разбра, че не преследват нещо несъществуващо; че Сет Тейт наистина е тук. Сет Тейт беше Пийч Брейди, легендарният разбойник, за когото пишеха и по книгите. Още от самото начало предчувстваше, че нещо около Сет Тейт не е наред, но никога не бе очаквал чак такова нещо... никога дори не си беше представял, че ще е нещо толкова важно, толкова истинско.

Когато съзря Лорел, за пръв път откакто бе изтичал към полицейския участък на ъгъла на Мийтинг стрийт, той се замисли какъв удар може да бъде за нея истината — за нея, за Каролайн и за мис Софи. Сет Тейт беше скандално известният разбойник Пийч Брейди и Питър беше успял да открие следите му. Статията, която възнамеряваше да напише за залавянето му, щеше да му открие пътя към славата и парите. Нов същото време публикацията в „Газет“ щеше да унищожи и опозори хората, които обичаше най-много на света.

Питър се опита да съчетае противоречивите си интереси. Трябваше да извести света за Пийч Брейди — това бе негов дълг. Но по стечение на обстоятелствата изпълнението на този дълг, макар че щеше да му донесе заслуженото признание, което досега все не идваше, щеше да нарани не само Лорел, но и Каролайн, и Софи. Опита се да докаже пред себе си, че в крайна сметка те щяха да са му благодарни, задето е разкрил змията в пазвата им — защото с човек като Пийч Брейди едва ли можеха дълго да живеят в сигурност. Значи нямаше избор. Те просто трябваше да го разберат.

Стигнаха в Чайнатри и спряха в сянката на порутените комини. Двата коня бяха вързани за един нисък клон. В далечината, на по-малко от петстотин метра, Лорел и Сет стояха неподвижно в здрача и ги наблюдаваха.

— Добре би било да се окажете прав, Бартън — каза инспектор Хендерсън. — Трябва да ви кажа, че цялата тази ситуация ме кара да се чувствам неловко.

Питър усети как мускулите на гърба му се стегнаха.

— Защо пък аз — намуси се той. — Аз нямам нищо общо с тази история. Само предадох какво телеграфира шерифът от Уайоминг.

Касиди спря коня си до Хендерсън и спокойно се намеси:

— Той е, господин началник. Отдавна преследвам него и съдружника му, полковник Айк.

Очите на Хендерсън се спряха върху него, после се отместиха. В гласа му прозвуча примирение:

— Тогава, изглежда, е време да си свършим работата.

— Въръжен ли сте, инспекторе? — попита Касиди. — Аз имам оръжие, ако имате нужда от подкрепа.

Полицейският началник остро го изгледа.

— Със случая ще се занимая аз, Касиди, от вашия револвер няма да има нужда. Разреших ви да дойдете с нас от благосклонност. И не е зле да помните това.

— Моите уважения, сър, но този човек е прочут бандит и обикновено носи оръжие. Не знаете какво може да направи...

— Приемете и моите уважения — сръза го Хендерсън. — Аз съм седял с този човек на една маса и няма да насочвам безпричинно револвер срещу него. Искам всичко да мине гладко и спокойно, без да засегнем мис Лорел. Сам Бог знае, че душевната болка ще ѝ бъде достатъчна. — И той смуши коня си.

От думите на инспектора сърцето на Питър се сви. Да, този мъж наистина беше разбойник, но колкото и да се мъчеше, не можа да се сети откакто Сет пристигна в града, да е извършил и едно нещо, за което да трябва да бъде арестуван. Беше запазил покрива над главите на дамите Синклер. Беше си спечелил възхищението на Каролайн. Беше направил Лорел щастлива...

Все пак в Уайоминг полицията го търсеше и Питър не беше отговорен за това — само допринасяше за залавянето на един престъпник. И той подкани коня си да последва инспектора и Касиди.

Лорел ги наблюдаваше как се приближават и все по-силно стискаше ръката на Сет.

— Моля те — настоя тя. — Умолявам те, Сет, тръгвай! Ще дойда при теб, където и да си, само, моля те, тръгвай, преди да е станало твърде късно!

Той едва се усмихна.

— И да ме застрелят в гръб? Нямам никакво намерение да се явя пред Създателя по такъв начин. — После стана сериозен. — Не искам да ме запомниш така.

— Сет...

— Не. — Той решително вдигна ръка и изтри едно петно от бузата ѝ. Вече не се усмихваше, очите му бяха сериозни. — Знам какво е непрекъснато да бягаш, Лорел, и не искам да живееш така. Не искам ние да живеем така.

Това беше краят. Лорел вдигна очи и видя как инспектор Хендерсън слиза от коня си и тръгва към тях. След него вървяха още някакъв мъж, когото Лорел не познаваше, и Питър.

Питър!

— Добър вечер, господин началник — каза Сет, после погледна над главата на Хендерсън и устните му застинаха в подобие на усмивка. — О, Бартън?

Полицейският началник Хендерсън изглеждаше някак скован, но срещна очите на Сет... и ръката му се плъзна към дръжката на револвера.

— Изглежда, в Уайоминг има заповед за задържането ви, Тейт — каза той. — Дошъл съм да ви прибера.

Сет само кимна.

— Не съм въоръжен, господин началник. И няма да окажа съпротива.

— Това е добре. — Гласът на Хендерсън звучеше тъжно. — Не ми се ще да има стрелба около мис Лорел. Ще трябва да ви сложа тия белезници.

Когато Сет пристъпи напред и протегна ръце, Лорел не можа да издържи повече и сграбчи Хендерсън за ръката.

— Инспекторе... Джак! — умоляваше го тя. — Как можеш да направиш това?! Знаеш, че е грешка! Трябва да е грешка! Не можеш...

По лицето му се изписа искрено съжаление.

— Трябва да си върша работата, мис Лорел, макар че често не ми се иска. Много съжалявам. — Той погледна Сет, докато му слагаше белезниците. — И вие също, Тейт. Никога не бих повярвал...

На Лорел ѝ се прииска да изкрещи, да хукне подир тях, да се хвърли на врата на Сет и да не го пусне. Искаше да го успокои, да му обещае, че всичко ще бъде наред, че тя ще направи нещо, всичко, каквото и да е, за да го освободи. Но дъхът ѝ бе секнал и не се довери на гласа си.

Обляна в горчиви сълзи, тя видя как полицейският началник помогна на Сет да се качи на седлото, после пое поводите на двата коня и ги насочи към алеята. Сет не се обърна да я погледне за последен път.

Някъде зад себе си дочу поскърцване на кожа, звън на юзди. Някой слезе от коня си и се приближи към нея.

— Хайде, Лорел. Ще те отведе вкъщи.

Питър я докосна по рамото, но Лорел се отдръпна. Пелената от мъка, която я беше обвила, се вдигна, чувството за вцепеняваща загуба стихна и щом погледна към Питър, картината ѝ се представи в ледената си яснота.

— Значи ти-и! — проточи тя с дрезгав глас. — Трябва да си бил ти! Каролайн ми каза, че го проучваш, но не спомена...

— Тя не знаеше — призна Питър. Не смееше да срещне очите ѝ. — Получих телеграмата едва днес следобед. Слушай, Лорел, знам, че си засегната, но в крайна сметка всичко ще е за добро.

Лорел замахна и го зашлеви с такава сила, че той политна назад.

— Как смееш! — изфуча тя. — Как смееш да преценяваш кое е добро за мен и кое не! Как смееш да се бъркаш където не ти е работа! Как смееш да стоиш пред мен и да ме гледаш в очите...

— За Бога, Лорел, та той е бандит!

— Така ли?! — развика се тя. — А на тебе, Питър, какво ти е направил? Да не би зад гърба ти да се е ровил в миналото ти? Ако го беше направил, може би щеше да открие някои интересни нещица, нали? Да не би да се е представял за твой приятел, а в същото време да те е клеветил и да те е лъгал зад гърба ти?!...

— Лорел, не съм...

— Махай се от очите ми! — Тя яростно го заблъска в гърдите. — Хайде, отивай да пишеш статията си, нали само това те интересуваше от самото начало?! Е, хайде, историята е твоя! Нос нея и ще си останеш! Хайде, махай се, остави ме на мира!

Питър изглеждаше измъчен и се чувстваше отвратително.

— Не мога да те оставя сама тук, Лорел.

Но всяка нейна дума звънтеше от презрение и ярост, когато му отговори:

— Ако все още си тук, когато се кача на коня си, не отговарям какво може да се случи! — И тя повдигна полите си и го отмина.

Питър остана на мястото си с лице, сгърчено от болка, а зад него Касиди тихо промълви:

— Може би ще е най-добре да тръгнете напред, сър. Аз ще придружа младата дама.

Питър се поколеба още малко, после заговори тихичко на себе си:

— Да, ако остана, май ще причиня само неприятности. — Той се покачи на седлото. — По-добре да отида да подготвя мис Софи и Каролайн за станалото.

Касиди изчака Питър да премине в лек галон по алеята и обърна коня си. Лорел стоеше до кобилата си, притиснала глава към гривата ѝ — може би за да скрие сълзите си, а може би се опитваше да не припадне. Касиди почтително слезе от коня си на няколко метра от нея и пристъпи напред. Когато го чу, тя се стегна и изправи глава. Мисълта ѝ трескаво работеше. Съдията Каспър! Той беше стар приятел, бе срещал Сет няколко пъти и го харесваше. Той щеше да я изслуша. Щеше да ѝ помогне. Трябваше да ѝ помогне.

Касиди проговори:

— Мога ли да ви помогна, госпожо?

— Само ако познавате добър адвокат. — Тя хвана стремето и се приготви да възседне кобилата.

— Аз действително познавам доста адвокати, но се боя, че никой от тях вече не може да помогне на съпруга ви.

Тя остро го погледна.

— Кой сте вие всъщност?

Той извади от джоба си служебна карта.

— Казвам се Едгар Касиди, от Детективска агенция „Пинкертън“. По следите съм на Пийч Брейди още от Уайоминг.

Лорел настръхна.

— Тогава нямам какво повече да ви кажа.

Той се усмихна.

— Разбирам чувствата ви, госпожо. Аз самият нямам нищо лично против Пийч Брейди и простете ми, но ще ви кажа, че трябва да има много добрина у човек, успял да спечели привързаността на жена като вас.

Лорел го зяпна.

— Аз лично — продължи Касиди — винаги съм смятал, че за повечето неща, за които Брейди беше набеден, е виновен партньорът му, полковник Айк. Сега Полковника е мъртъв и Брейди, изглежда, само е искал да се върне на Изток и да започне нов живот. И дори е успял. — Той поклати глава. — Много жалко.

Лорел се разколеба.

— Тогава защо го последвахте на Изток? Какво търсите тук?

— Искате да кажете с ония двамата ли? — Той кимна към пътя, по който се бяха изгубили Питър и полицейският началник, и отново се усмихна леко. — Това беше просто едно щастливо съвпадение. Престъпленията на Пийч Брейди не ме интересуват, не влизат в моя случай. През всичките тия години аз бях по следите на Полковника и на златото, откраднато от държавната хазна.

Сърцето на Лорел натежа и сякаш замря. Тя се опита да запази изражението си непроницаемо, но той явно бе доловил нещо, защото меко се усмихна.

— Той ви е казал за златото, нали? Знаех си, че ще ви каже. Виждате ли, това е единствената причина, поради която съм тук. Да разпитам Пийч Брейди за златото. — Той погледна към небето. — И мисля, че ще е по-добре да го направя час по-скоро. Вече почти се стъмни, така че, ако сте готова, с удоволствие ще ви придружа до града.

Но Лорел не се помръдна. Стоеше, стиснала поводите в ръце, а вените ѝ отчаяно пулсираха.

— Какво ще направят със съпруга ми, мистър Касиди?

— Първо, ще трябва да го екстрадират. Тази процедура е продължителна, сложна и струва скъпо. Но тъй като Брейди — или Тейт — не е извършил никакво престъпление на територията на Южна Каролина, не могат да го съдят тук.

Лорел с мъка зададе следващия въпрос:

— А после?

Касиди сведе очи.

— Правосъдието по границата се раздава скоростно, госпожо, а някои от престъпленията, в които го обвиняват, са углавни.

— Искате да кажете, такива, за които се полага смърт чрез обесване?

Той не отговори веднага.

— Разбира се, ако реши да сътрудничи в разследването ми, аз с удоволствие ще се застъпя за него. За моите работодатели ще бъде от много по-голямо значение да си върнат златото, отколкото да обесят един разбойник особено след като вече е тръгнал по правия път.

Заше метена от ужас, Лорел веднага се хвана за фразата:

— Вашите работодатели ли?

— Да, госпожо. Министерството на финансите на САЩ — каза Касиди. — Най-дългата ръка на закона, както някои го наричат.

Той се обърна към коня си и добави:

— Разбира се, той може да не знае къде е златото. В такъв случай няма да мога да му помогна.

— Почакайте! — отривисто викна Лорел, притисна длани към слепоочията си и се опита да размисли.

Касиди се обърна и я погледна.

— Ами какво ще стане, ако получите златото — цялото. Не само информация къде се намира, а самото злато... Какво бихте могли да направите за съпруга ми тогава?

Той присви очи.

— Госпожо, има ли нещо, което трябва да ми кажете?

Тя задържа погледа му.

— Отговорете на въпроса ми.

Той доста дълго размишлява, на Лорел ѝ се стори цяла вечност, и най-сетне каза:

— Подобни сделки непрекъснато се сключват. Ако единственият начин да получим златото е една амнистия за Пийч Брейди, то си мисля, че това не би било толкова трудно да се уреди. Вие, естествено, разбирате, че не бихме и могли да помислим за такова нещо, докато златото не ни бъде предадено, нали?

Лорел отпусна поводите, приближи се до купчината инструменти, оставени от Сет и избра сред тях една лопата. Касиди я последва. Прекосиха двора до съсухрения разклонен дъб, заобиколиха го откъм източната му страна, после тя се отдалечи на три стъпки от ствола му и подаде лопатата на Касиди.

— Започвайте да копаете, мистър Касиди — каза тя.

— Не, госпожо Тейт. Или по-скоро трябва да кажа госпожо Брейди? — Касиди се засмя и измъкна револвера от вътрешния джоб на самото си. — Вие започвайте да копаете.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Затворът представляваше голяма квадратна непретенциозна сграда на ъгъла на Мийтинг и Броуд стрийт и служеше едновременно за полицейски участък и за арест. Тази вечер имаше трийсетина задържани, най-вече пияници и разни типове, пребили жените си, така че пристигането на Сет доста пораздвижи духовете.

Вкараха го в една килия с още шестима. Двама от тях похъркваха пиянски. Останалите го посрещнаха със смесица от подозрителност и скептично одобрение. Единият от тях, беззъб, тънък като клечка, на неопределена възраст, му се ухили и безочливо започна да го изучава.

— Я виж ти! — И гласът му беше тънък като тялото му. — Какво търси тук почтен приятел като тебе? Че и богат — я му вижте ботушите само. Спипали са те в чужд креват, а?

— Нещо такова.

Наровете вече бяха заети, на пода също нямаше място. Сет застана до желязната врата, устоявайки на изкушението да се подпре на решетката.

— Кой? — Един едър мъжага в мръсна долна фланела и торбести панталони се изправи начумерен и седна. — За кого говориш?

— Нищо ли не забелязваш? Тоя приятел явно не е за тука. Я му виж само ботушите...

Сет се запита, може би за последен път в живота си, какво ли би казал Полковника, ако можеше да го види сега. Независимо от всичко, което бяха преживели заедно, което бяха сторили, независимо че винаги беше съзнавал напълно какво върши и какво го очаква, все пак никога не бе вярвал, че ще свърши така. Ноздрите му се изпълниха със зловонието на желязо, урина и немити тела, въздухът тегнеше от безнадеждност, страхът го връхлиташе и отлиташе като рояк мързеливи мухи. Не беше и помислял, че ще се стигне дотук. Никога.

Лорел, олицетворение на чистотата и спокойствието, беше на цял един живот разстояние от това място, като нещо, което можеше да бъде, но не се беше сбъднало, нещо, което можеше да има, но за малко

не бе успял да го достигне. Малката къщурка на улица „Ламбол“. Сребърните прибори на масата и нащърбеният порцелан в бюфета. Отлепените тапети, избелелите килими и спомените от поколения наред... Неговият дом. Още едно нещо, което не беше станало истински негово.

— Я кажи, приятелче... — Слабият мъж вече по-смело се доближи до Сет, изпънал глава, за да го забележи. Мирисът от потта му се примеси с лошия му дъх, но лицето му не беше заядливо — изразяваше по-скоро любопитство, съчетано със съчувствие. — 'Кво мислиш, че ще нравят с тебе сега, като те гепиха?

Сет погледна през решетките на килията към униформения часови в празния коридор.

— Ще ме обесят, предполагам.

Ще ме обесят. И това не си го беше представял. Трябваше, но не беше го очаквал.

В килията почтително се смълчаха. След малко едрият мъжага проговори:

— Направил ли си нещо, с което да си заслужиш бесилката?

Сет се загледа във влажните, очукани каменни блокове на отсрещната стена. Мрачно място бе това. И средновековните зандани надали са били по-потискащи.

— Не. Не се сецам за нищо такова.

После леко повиши глас:

— Сержант?

Униформеният се обърна и предпазливо се доближи. Поспря се на десетина метра от решетките и хвърли подозрителен поглед към Сет.

— Какво искаш?

— Лист и писалка — отвърна той. — И един човек за свидетел. Искам да направя завещанието си.

Надзирателят го изгледа съсредоточено.

— Ти си тоя, дето го търсят от друг щат, нали? Кое те кара да мислиш, че на такъв изпечен бандит като тебе ще му позволят да остави нещо?

— На мене не — отвърна уморено Сет. Повече не можеше да удържи на желанието си, опря се с ръце на решетките и склочи пръсти около тях. — Но на Сет Тейт ще му позволят. Питай началника. Имам

право да оставя завещание. И искам да го направя тук, в Чарлстън. Преди... Преди да ме отведат на Запад.

Надзирателят очевидно се колебаеше.

— Ами ще попитам. Ама не ми изглежда по правилника...

Той млъкна наред думата, вторачи се в затворника и изведнъж решетките под пръстите на Сет се раздвижиха. Сет нямаше време да погледне какво става, само усети как всичко наоколо се разлюля. Наровете, прикрепени към стената, започнаха да се поклащат, подът под краката му затрепери, железните панти скърцаха и стържеха. Внезапен мощен трус отхвърли Сет встрани, но той продължаваше да се държи за решетките и успя да се изправи навреме, за да види как надзирателят с изумено лице пада по гръб, сякаш тласнат от невидима ръка. Изпусна пушката си и тя се търколи първо към килията, после, по един невероятен начин, обратно към него. Хората крещяха. Чуваше се трясък на метал. От далечината се носеше грохот и тътен, който извираше сякаш от дълбините на земята, и когато Сет се обърна да погледне съкилийниците си, но лицата им съзря ужас — те бяха изпадали по земята с оплетени ръце и крака. Сет се опита да се отдалечи от решетките, но земята под краката му отново се разлюля и го отхвърли назад. Хората ревяха от ужас, опитваха се да избягат, пълзяха по пода, но беше твърде късно. Сет посегна да прикрие лицето си с ръце, но в този миг видя как насрещната стена започна с грохот да се пропуква и килията се изпълни с камъни и мазилка.

Земята беше твърда, обрасла в трева и коренища и копаенето вървеше трудно. Лорел я заболяха гърбът и ръцете, но тя продължаваше да копае — не защото усещаше опряното в себе си дуло, а защото само изчакваше удобния момент, измерваше разстоянието, набираше сили. Ей сега, още малко, и щеше да вдигне лопатата, като че ли копае, а вместо това ще замахне и ще удари Касиди колкото може по-точно през кръста, или, ако успее, дори по главата.

Тя поспря, прокара ръка през лицето си, за да отметне падащите кичури и по бузата ѝ остана кална диря.

— Излъгахте ме — каза тя. — Не сте никакъв служител на агенция „Пинкертън“. Трябваше да се досетя. И щях да разбера, че

лъжете, ако не бях така погълната от мисли за Сет и за всичко, което се случи. В агенция „Пинкертън“ изобщо не знаят за златото. Дори и правителството не подозира за него. Никой, освен баща ми, полковник Айк и хората, на които те са казали, не знае за това злато.

Касиди едва се усмихна.

— И още един човек — този, от когото го откраднаха. Виждате ли, аз бях наряд онази вечер и никога не забравих, никога не се отказах. Тогава бях прост редник и макар да беше военно време, макар че целият влак беше унищожен, ме досрамя да се върна и да докладвам, че съм оставил двама престъпници^[1] да отмъкнат заплатите.

— Защото всъщност точно това направих. — Гласът му се изостри от горчивина. — Те насочиха към мен револвери и аз се разциврих като малоумен и им предадох златото. Бях само осемнадесетгодишен. И никога не можах да си простя. Дезертирах от армията и ги оставих да си мислят, че съм загинал. Оттогава живея в непрекъснати лъжи — лъжех и вървах по следите на човека, наречен полковник Айк, и на живота, който той ми отне.

Той отново я погледна, сякаш се изтръгна от някакъв унес.

— И ако някой заслужава това злато, това съм аз. Не вие. Не и Пийч Брейди. Целия си живот посветих да го търся. Сега е мое.

И хитро се усмихна.

— Но не ви излъгах, когато казах, че съм детектив. Все някак трябваше да преживявам, докато следвах мечтата си, а „Пинкертън“ ми даде възможността да осъществявам и двете едновременно... Продължавай да копаеш!

— Вече е тъмно. Нищо не виждам.

Минаваше девет и тъмнината стана непрогледна. Касиди неспокойно се огледа, но рязко ѝ нареди:

— Няма нужда да виждаш. Просто копай.

— Няма го тука. Може да съм сгрешила мястото...

— А-а, а когато си мислеше, че ще успееш да отървеш скъпоценния си бандит от затвора, беше съвсем сигурна, а?

Лорел усети, че точно сега е подходящият момент.

— Няма никакво злато! — проплака тя. — Никога не е имало, всичко е една ужасна, мръсна лъжа... — Вдигна лопатата, като да я захвърли в отчаяние и видя изненадата в очите му, когато в последния

момент се извъртя и замахна към него. В същия миг той вдигна дулото на револвера и стреля.

Лорел тежко падна на земята. Помисли си, че е ранена — ушите й бучаха, наоколо се разнесе страховит грохот и тътен, дърветата лудо се залюляха и запревиваха. После разбра, че не е ранена, защото и Касиди беше паднал на земята. Опита се да се изправи, но не успя, защото самата земя се тресеше.

В този момент светът сякаш обезумя. Тя коленичи и обгърна ствола на дъба. В далечината се разнесе уплашено конско цвилене. Касиди се изправи на крака, залитна като пиян, размаха ръце да запази равновесие и Лорел видя — видя с очите си — как земята под краката му ври и кипи. Делеше ги по-малко от метър разстояние, когато изведнъж почвата се пропука с чудовищен трясък. Лорел изпищя и се притисна с гръб към дънера. Цепнатината продължи да се движи като раздвоен змийски език, разтваряйки земните недра по пътя си, а Касиди гледаше зейналата паст като хипнотизиран. Когато се сети да бяга, вече бе твърде късно. Пукнатината погълна земята под нозете му, а заедно с нея си отиде и той. После се затвори пак така мигновено, все едно че нищо не е било.

Лорел се чу как крещи и не можа да спре, докато не прегракна и не започна да издава глухи стонове. Дървото, за което се държеше, отново се разтресе и я отхвърли назад. Тя безмълвно го наблюдаваше как се поклаща, как се накланя и успя да събере полите си и да изтича встрани миг преди корените бавно да се изтръгнат от земята. Двестагодишният дъб тежко се сгромоляса. Лорел се хвърли на земята и започна да се моли.

Не знаеше колко дълго бе продължило всичко. Минута, час... Цяла вечност. Най-сетне всичко утихна. Тя отвори очи. Дори в тъмнината можеше да види разрушенията, а това, което не виждаше, си го спомняше. Касиди, погълнат жив, завинаги погребан при златото, което цял живот бе преследвал. Земята бе набраздена от дълбоки пукнатини и насипи, дървета лежаха повалени, конете...

Тя бавно се изправи и се огледа наоколо за нещата си. Трябваше да си върви. У дома, на сигурно място, далеч оттук — на всяка цена трябваше да се махне оттук...

Тя търсеше пътя в тъмнината, препъваше се в пречупени фиданки, в надигнали се бабуни и с ужас си представяше, че всеки

момент може да пропадне в някоя пукнатина, да бъде всмукана в земните недра, както Касиди. Страшният съд! Очевидно това е денят на голямата равностметка за всички ни. О, Сет, съжалявам, трябваше да ти имам доверие, трябваше да имам вяра в теб, да ти повярвам, да бъда до теб...

Тръгна през тунела, задръстен от изпочупени клони и повалени дървета. Катереше се по тях, изподрасквайки ръцете и лицето си, а където не успяваше, заобикаляше в широк полукръг и продължаваше нататък. И сякаш нямаше край. Никога нямаше да може да се върне до града така, в тъмното, след като всички знаци по пътя бяха унищожени. Но трябваше да се върне. Трябваше да бъде до Сет, трябваше да му каже...

Изведнъж дочу някакъв звук и застина на място.

— О, Господи, моля те, Господи! — прошепна тя.

Леко припукване в трънака. Сърцето ѝ замря. Дочу меко изцвилване и притвори очи, премаляла от облекчение. Препъвайки се, тръгна по посока на звука и в тъмното, под сянката на дърветата забеляза силуета на дорестата си кобила. Грабна юздите и зашепна:

— Доброто ми момиче, красавицата ми...

Без никакъв знак земята отново се разтресе. Кобилата заудря с копита и се опита да се вдигне на задните си крака, но Лорел здраво дръпна юздите ѝ. Вкочани се от ужас, искаше ѝ се да изкрещи, но беше останала без дъх, можеше само да стои с юздите в ръка и да очаква смъртта.

И пак така внезапно всичко свърши. Земята спокойно застина. Дорестата кобила стоеше до нея, трепереща и неспокойна. Поводът се беше увил толкова стегнато, че Лорел усещаше дланта си разкъравена и смъдяща. Но беше жива.

Опря глава в гривата на коня и се разрида.

Когато отново дойде в съзнание, Сет реши, че е умрял и е вече в ада. Дочуваше стонове на затрупаните, долавяше мирис на дим и пламъци. Не виждаше нищо и си помисли, че или е тъмно, или е ослепял, но потърка очи. Ръката му остана мокра и лепкава и той разбра, че цялото му лице е обляно в кръв. Някакво парче мазилка беше паднало и разбило главата му, шуртеше кръв и доста го болеше, но раната не изглеждаше смъртоносна. Той предпазливо се изправи, седна, отмести отломките от камъни и зидария и провери поред

краката и ръцете си. Главата му беше замаяна и усещаше обезпокояваща слабост, но тя премина и малко по малко погледът му се проясни.

Нощта се осветяваше от припламващи оранжеви отблясъци, из въздуха се носеше прахоляк и дим. Започна да осъзнава, че гореше не затворът, а светът отвън... Светът, който ясно се виждаше през срутената външна стена. Стана и се отправи натам, спъвайки се и катерейки се през развалините, които на места стигаха до кръста му. Ръката му докосна някакво тяло и Сет си помисли, че затворникът е мъртъв, но от него се изтръгна стон и човекът с мъка коленичи. Беше едрият мъжага, който преди го заговори — още замаян, но очевидно невредим. Сет му помогна да се изправи и проследи с поглед как залитайки преминава през рухналата стена и се измъква към света отвън, който несъмнено беше също така обърнат наопаки, както и този вътре.

Сет откри още трима от съкилийниците си. Другите или вече бяха избягали, или пък лежаха безнадеждно затрупани под развалините. От другите части на сградата се дочуха викове, а някъде отвън се разнесе слабият, почти патетично неуместен зов на пожарната команда. Спря се за миг и се подпря на полуразрушената стена, за да успокои дишането си и да помисли. Лорел! Трябваше да открие Лорел. Мис Софи, Каролайн... Светът беше обезумял. Хората крещяха, разнасяха се викове за помощ, агонизиращи стонове... Той се отблъсна от стената и тръгна обратно навътре в сградата.

Вратата на килията висеше на пантите си и той лесно премина през нея. Единият край на коридора беше затрупан, но при другия в стената имаше дупка, достатъчно голяма да премине каруца. Сет прескочи оттам и се намери в още по-голяма бъркотия.

Мина покрай дълга килия, пълна със затворници, които не бяха имали късмет. Едни лежаха, приковани под нарове и затрупани от отломки, други се бяха наранили в паниката си. Те блъскаха по решетките, опитваха се да строшат прозорците с отчупени от креватите дървени крака, викаха, протягаха през решетките ръце към Сет и се опитваха да го хванат за дрехите, когато премина покрай тях. Той се отдръпна и продължи нататък по коридора. Дочу приглушен вопъл и се запъти натам. На пода някакъв мъж лежеше на една страна, полузатиснат от падналия трегер на портата, разделяща килиите от

полицейския участък. Сет коленичи до него. Беше полицейският началник Хендерсън.

Лицето му бе смъртно бледо, изопнато от болка, но позна Сет, още щом го видя.

— В джоба ми — прошепна той. Ключовете от килиите. Вземете ги.

Сет се опита да повдигне трегера, който го беше приклещил.

— Недейте! — Хендерсън сграбчи ръката му. — Послушайте ме. Това място всеки момент може да изчезне. Всичките тия затворници — те са в клопка. Вземете проклетите ключове!

Сет се поколеба, но земята отново се залюля. Приведе се над Хендерсън, носещите греди застрашително проскърцаха и над тях се посипа мазилка. Грохотът постепенно стихна, но ужасеният вой от килиите още повече се засили. Сет пак погледна Хендерсън, претърси джобовете му, намери ключовете и изтича да отключи килиите.

Не беше сигурен колко от затворниците ще оцелеят в надпреварата си да се доберат до свободата. Не знаеше дали изобщо някой от тях ще оживее, ако последва нов трус или ако сградата се срути, преди да успеят да се измъкнат от нея. Наложил му се да се бори с бягащата тълпа, за да се върне при Хендерсън.

Началникът го погледна изумен.

— Вие... сте луд човек. Бързо се махайте оттука.

Сет се опита да отмести гредата с гръб.

— Краката ви! Можете ли да ги движите?

— Не бъдете глупак. Още един трус и всичко тук може да рухне съвсем. Бягайте, докато все още можете.

Сет се напъна с всичка сила и повдигна трегера. Усети как тежестта се премести върху му, когато началникът се опита да се измъкне отдолу.

— Побързайте! Не мога повече... — Той удвои усилията си, главата му вече щеше да се пръсне...

— Измъкнах се!

Сет остави гредата да се сгромоляса.

Полицейският началник с мъка се изправи на крака, подпря се на рамката на вратата до Сет. И двамата мъже едва дишаха. Най-после Хендерсън вдигна глава и дълго се визира в очите на Сет, преди да каже:

— Да се махаме оттук.

Лорел се пробуди от някакво силно тракане и в първия миг реши, ме е умряла и че раят е населен от армия гласовити катерички. Отвори очи и малко по малко погледът ѝ се проясни. Три сиви катерички се бяха покатерили на едно дърво, паднало върху други две повалени и шумно изразяваха явното си недоволство от настъпилата разруха. Лорел с мъка се изправи и седна — всички кости я боляха — и започна да обхваща с поглед заобикалящата я картина. Изплашени от внезапното ѝ раздвижване, катеричките хукнаха да бягат, скриха се в храсталака и продължиха да бръщолевят, а Лорел се изправи и се заоглежда наоколо с почуда и страх. Навред се търкаляха изкоренени дървета, камъни лежаха струпани на неравни купчини — светът изглеждаше като обърнат наопак и Лорел се учуди, че е още жива.

В съзнанието ѝ прииждаха отделни картини от онова, което се беше случило, и си помисли, че сънува нечий чужд кошмар. Последното, което си спомняше, беше как върви с кобилата — внимаваше да не пропаднат в някоя тясна цепнатина, да не я хвърли от гърба си или да не си счупи крак и Лорел да трябва да я изостави в страдания. Нощта бе непрогледна и ужасяващо тиха. Само от време на време земята отново се залюляваше, поваляше я и върху нея падаха камъни и клони. По някое време изгуби пътя. Спомняше си, че след един особено страховит трус спря, покри главата си с ръце, сви се на топка, решила да не помръдне нито крачка повече... и така си остана — цяла нощ бе спала непробудно.

Беше жадна и всичко я болеше. Гърлото ѝ беше съвсем пресъхнало, главата ѝ пулсираше, но беше жива. Чу звън на юзди и видя кобилата си да пасе под едно дръвче недалеч от мястото, където спряха нощес. А на не повече от стотина метра беше пътят — разбит и изровен, затрупан с тежки клони и преобърнати камъни, но все пак път.

Трябваше да се добере до Чарлстън. Утрото бе така тихо, че ако затвореше очи, можеше да повярва, че нищо не се е случило. Птиците вече си поправяха гнездата, катеричките търсеха храна. Но дали градът беше оцелял? И там ли цареше същата разруха? И ако е така, то тогава Каролайн, Софи... И Сет! Какво беше станало със Сет? О. Господи, пека Сет да е добре! Как щяха да се оправят Каролайн и Софи? Кой

щеше да се погрижи за тях? Колко ли са уплашени! Трябваше да отиде при тях и да открие Сет.

Тя поведе кобилата си към пътя и когато излязоха на него, насили изпълненото си с болка тяло и я яхна. Взе поводата и подкара в лек тръс.

— Хайде, момичето ми, хайде да си отиваме у дома... ако успеем да го намерим...

[1] confederates означава и войници на Конфедерацията, поддръжници на Юга по време на Гражданската война. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лорел се добра до града чак късно следобед. Навсякъде цареше разруха и трагедия — къщи със срутени покриви, изровени и изпотрошени тротоари... Цели семейства лагеруваха на открито, опитвайки се да покрият с юргани и одеяла малкото вещи, които бяха успели да спасят. Всичко бе потънало в шум, бъркотия и униние, които несъмнено щяха да бъдат последвани от болести, епидемии и смърт. Като някакъв откъс от Библията, размишляваше Лорел, вцепенена от ужас, докато кобилата внимателно си проправяше път през разрушенията. Припомни си всички напасти, сполетели Чарлстън първо войната, после ураганът през 85-та, а сега това...

На два пъти спира да търси вода за кобилата и за себе си. Във втората къща, където се спря, някакъв старец настоя да приеме и нещо за ядене — парченце царевичен хляб или късче шунка. Когато тя отклони предложението му, той ѝ каза:

— В такова време всичко мое е и на съседа ми. Само така ще можем да преживеем всичко това.

Тя лакомо изгълта храната — през последните двадесет и четири часа не беше слагала хапка в устата си. Той ѝ се усмихна и ѝ каза да не бърза толкова — онова, което търси, или все още съществува, или вече го няма, а припряността няма да ѝ донесе нищо.

Когато го попита дали е чувал нещо за състоянието на къщите отвъд Броуд и Мийтинг стрийт, старецът само поклати глава.

— Нищо не знам. Вестите сега пътуват бавно. Дочух само, че навсякъде е зле. Всички ще нощуваме навън — това е най-сигурното място, ако започне нов трус.

— Моля се всичко вече да е свършило — пламенно каза тя. — Трябва да е свършило...

— Един Господ знае... Но каквото и да стане, ще оживеем. Чарлстън винаги оцелява, госпожо, знаете това.

Лорел кимна, яхна уморената кобила и се насочи към Мийтинг стрийт.

Прав беше старецът — Чарлстън винаги успяваше да надживее бедствията, но на каква цена? Какво ли беше станало с хората, които тя обичаше, които се нуждаеха от нея? А и Сет... Имаше толкова много неща, които не му беше казала, а трябваше да му каже. И толкова неща се бяха случили, откакто вчера се събуди в прегръдките му — когато си помисли, че най-лошото вече е отминало, пак се случиха други, още по-страшни събития. Дори когато го отвеждаха, дори когато Касиди бе опрял револвера в гърба ѝ, за да я принуди да копае за златото, донесло само мъка и злощастия още от момента, в който са го откраднали — дори и тогава тя все още се надяваше, че пак ще види Сет. А сега...

Колкото по-навътре навлизаше в града, толкова по-очевидни и ужасяващи бяха разрушенията. Гъсто застроените къщи се бяха срутили една върху друга, дувари и комини лежаха свлечени на земята и задръстваха улицата и на Лорел ѝ се налагаше да заобикаля през дворове и алеи, често обърквайки пътя си и губейки скъпоценно време, докато отново открие позната улица, която да я отведе у дома. Улиците тук-там бяха запречени от паднали църковни камбанарии. Под късното следобедно слънце изпочупените цветни стъкла блещукаха в праха като скъпоценни камъни. Огромна разцепена камбана се търкаляше сред развалините, до нея лежеше счупен кръст.

Нататък по улицата Ирландската палата все още си стоеше, но мраморната ѝ галерия беше разрушена. За Лорел тази сграда, свършена в своя замисъл като гръцки храм, беше символ на това, което Чарлстън винаги е бил, и отблясъците на слънчевите лъчи по колоните ѝ вдъхваха надеждата, че ще намери дома си и че близките ѝ ще са живи и здрави. Църквата „Св. Михаил“ също бе останала непокътната и това отново приповдигна настроението ѝ. Старецът наистина беше прав — Чарлстън бе успял да оцелее, Чарлстън щеше да пребъде.

След още една пряка, на ъгъла на Броуд и Мийтинг стрийт, тя слезе от кобилата и я поведе през тълпата. Улиците бяха препълнени: полицаи, пожарникари, чиновници, някаква дружинка за гражданска отбрана, и всички крещяха и издаваха заповеди. Кметството и сградата на съда не изглеждаха много пострадали.

Цяла разтреперана, тя забърза към Централния участък, където бяха полицейският отдел и затворът — точно на ъгъла на Мийтинг и Броуд стрийт. Там трябваше да е отведен Сет, ако изобщо бяха

стигнали дотук. Не знаеше дали да се надява да е стигнал дотук здрав и читав, или да се моли да е успял да избяга. Но щом видя в какво състояние беше сградата, я побиха студени тръпки от ужас и вече знаеше какво би предпочела. Огромните гранитни блокове се търкаляха навред и в стените зееха огромни дупки, сякаш я бяха обстрелвали с топове. Прозорците бяха изпотрошени, покривът висеше...

— Мили боже! — прошепна тя. — Сет... — Дали тук някой беше оживял? Имаше ли оцелели? Тя скочи от седлото и се запъти към участъка.

Дежурният полицаи се подаде отвътре и я спря.

— Съжалявам, госпожо, но достъпът е забранен. Не можете да влезете.

— Но моят... Съпругът ми е в затвора. — Погледът ѝ отчаяно се плъзна покрай него. — Непременно трябва да го видя.

Часовият поклати глава.

— Няма да го откриете вътре, госпожо. Затворът е евакуиран.

— Евакуирани? — Надеждата проблесна изведнъж. — Значи хората, които бяха вътре, са добре? И къде ги отведоха?

Той я погледна тъжно и добронамерено. Целият беше изпоцапан, очите му гледаха уморено, посивялата му коса се беше сплъстила. Миришеше на пот и пушек, а униформата му беше раздърпана и мръсна. Но той не бе забравил дълга си, все още беше служител на народа.

— Трябва да ви кажа, госпожо, че някои от затворниците загинаха. Все пак повечето са успели да се спасят.

Лорел усети как пребледнява.

— Имате ли представа... кои са оцелелите?

— Не, госпожо... Не знаем това. Все още не. Но съм сигурен, че ако дойдете пак след един-два дни...

Краката ѝ изведнъж се подкосиха и тя се свлече на пода. Офицерът веднага се приближи и я улови за ръката.

— Добре ли сте, госпожо? Да не ви призля? Може би трябва да поседнете?

— Не, не — промълви тя.

Облегна се за малко на ръката му, после се стегна и се изправи.

— Благодаря ви, чувствам се добре. — И пое дъх. — Къде е началникът ви? Може ли да го видя?

— Той ръководи спасителния отряд, госпожо. Не съм го виждал от снощи.

— Значи е добре?

— Да, госпожо, макар че дочух, че се е отървал на косъм... — Той замълча, явно припомняйки си подробностите, после се прокашля. — Сигурна ли сте, че не искате чаша вода, госпожо? Изглеждате много бледа.

— Не, благодаря, добре съм. — Лорел още веднъж пое дълбоко дъх и се приближи към кобилата. — Трябва да си ида у дома. — Тя стисна устни ожесточено, опитвайки се да събере сили. — Ако е останало нещо от него. Чухте ли нещо за положението на улица „Ламбол“?

— Не, госпожо, не съм. Но по Броуд стрийт едва ли ще можете да минете натам.

Тя хвана поводите. Улиците бяха прекалено задръстени с отломки, за да може да язди и през останалата част от пътя щеше да се наложи да води животното.

— Защо? Какво се е случило там?

— При земетресението от корниза на сградата на печатницата са паднали гранитни блокове, счупили са тръбите и цялата улица е наводнена. Сутринта започнаха да разчистват.

— Благодаря, че ме предупредихте — рече тя смаяно и тръгна, подръпвайки поводите.

Зави по Ладсън стрийт, като след всяка пресечка краката ѝ все повече натежаваха и сърцето ѝ се свиваше. Всички околни дворове бяха съсипани, железните огради и врати висяха изкривени, комините бяха разрушени. Минаваше покрай хора, които безнадеждно гледаха към домовете си, покрай плачещи жени и объркани старци...

И все по-бавно влачеше крака от страх какво ще завари. Сет! Той вероятно бе мъртъв, навярно бе загинал при земетресението. И Софи, и Каролайн, може би и те са мъртви. Как щеше да го преживее, ако ги изгуби всичките? Нямаше да може да го понесе!

Спря на пресечката и въздъхна с облекчение. Къщата си стоеше на мястото. Комините ги нямаше, прозорците бяха изпотрошени, алеята бе хлътнала... Отстрани изглеждаше, като че ли я е блъснала

някаква гигантска ръка, но все пак си беше още там. Тя пусна поводите на кобилата и се затича към нея.

Точно когато отваряше градинската порта, откъм другия край на улицата се появи съседът.

Не влизайте вътре, мис Лорел! — провикна се той.

Може да е опасно. От пожарната казаха да не се влиза в къщата, докато някой от тях не дойде да провери.

— А леля Софи? А Каролайн?

— Те са добре, но се притесниха за вас до смърт. Всички са долу, на Батарейта.

— На Батарейта ли? — Сърцето ѝ лудо заби. Живи бяха!

— Там са палатките за временно убежище. Ще ги намерите там.

— Сигурно са обезумели от тревога — бързо каза Лорел. И щом си представи колко са ужасени, сами и безпомощни, тя почувства нов прилив на сили. — Веднага трябва да ги намеря.

— Мис Лорел, не е необходимо да водите кобилата с вас. Част от конюшните ни се запазиха, ще я вкараме при нашите животни.

Лорел му подаде поводите, вдигна поли и хукна към Батарейта, като дори забрави да му поблагодари.

Не е възможно, помисли си тя, когато най-сетне стигна. Приличаше, на цирк или на карнавал, но вместо опияняващо вълнение навред цареше трескава дейност. По протежение на Батарейта бе изникнал цял палатков град и стотици, не, хиляди хора се щураха насам-натам.

Някои вършеха нещо, други сякаш търсеха нещо... или някого?

Лорел не знаеше откъде да тръгне. Почти грубо си пробиваше път през тълпата, като се взираше във всяко лице с надеждата да разпознае някого и търсейки най-вече едно лице. И когато на рамото ѝ тежко се стовари нечия ръка, тя се завъртя, изпълнена с очакване.

— Радвам се, че сте жива и здрава, мис Лорел!

— Полковник Боутрайт! — Тя почти се разплака от радост, че вижда познат. — А Каролайн? А леля Софи? А виждали ли сте...

— Те са добре — каза той, — съвсем добре са. Ще ги намерите при кухнята — ей там, онази, голямата бяла палатка със синьото знаме.

— Благодаря ти, Господи! — въздъхна тежко тя. — Слава Богу!

— Разбира се, почти са се побъркали от притеснение за вас — добави той. — Помолиха ме да сформирам спасителна група, но не

можехме да претърсваме половин Чарлстън. — За миг той доби угрижен вид, после успя да отхвърли мисълта си и посочи лентата на гърдите си: — Участвам във временните отряди. Поддържаме реда и законността, внимаваме за крадци, помагаме на изгубени деца. Попитайте мъжа си дали не иска да ни помогне — прилича ми на човек, който ще може да се справи с такава задача.

Той очевидно забеляза болката, която я прониза при тия думи, защото веднага започна да се извинява:

— Много съжалявам, мис Лорел! Да не би той...?

Тя отрицателно тръсна глава, преглъщайки слабостта си.

— Аз... просто още не мога да го намеря. Търся го. Има ли списък на загиналите? Боя се, че... — Очите ѝ заблестяха, изпълниха се със сълзи на страх, изтощение, болка, и тя не можеше повече да ги сдържи.

— Мисля, че в кметството съставят такъв списък — меко отвърна той. — Ще имам работа натам и ако чуя нещо, ще ви уведомя. А сега идете в кухнята и хапнете нещо. Ще ви намеря, мис Лорел, а с мистър Тейт всичко ще бъде наред.

Лорел кимна и отмина. Как можеше той да е добре? Как можеше изобщо някой да е добре след всичко, което стана?

Кухнята представляваше огромна палатка с дълга дървена маса на входа. Сред няколкото жени, които разливаха супа на изтощените хора на опашката, беше и Софи Синклер. За момент Лорел я зяпна, без да може да помръдне. Софи беше облечена в една от най-хубавите си рокли. Лорел си спомни, че снощи в църквата имаше служба и по време на земетресението Каролайн и Софи трябва да са били на път към къщи. Роклята бе напращена и изпоцапана, но това изобщо не тревожеше Софи — тя умело разпределяше храната с малките си пухкави ръчички и намираше какво да каже на всекиго, който застанеше пред нея. Но Лорел се впечатли най-много от това, че Софи бе увила на тюрбан около главата си една памучна кърпа, от тия, дето си ги връзват слугините и работниците по къра. Гледката беше наистина изумителна — нейната крехка, вятърничава леля, застанала пред един голям казан, да обслужва хората. И още по-забележително бе, че дори изглеждаше подмладена!

Софи вдигна очи и забеляза Лорел.

— Слава тебе, Господи! — извика тя. — Слава Богу! Ето, госпожо Боутрайт, вие довършете, аз трябва да видя племенницата си. — Софи заобиколи масата и притисна Лорел в прегръдката си. — Боже Господи, помислихме, че си загинала! Толкова се тревожихме. Когато Питър ни каза, че те е оставил в Чайнатри, направо се страхувахме за живота ти. Опитах се да накарам спасителния отряд да те потърси, но казаха, че имат много работа в града. О, детето ми... — Тя силно я притисна, цялата в сълзи.

— Нищо ми няма. Добре съм... — не пускаше леля си Лорел, сълзите изгаряха очите ѝ. — Толкова се безпокоях за вас...

— Безпокоила си се за мен ли? За мен? — Софи изглеждаше поразена, сълзите ѝ в миг пресъхнаха. — За Бога, детето ми, защо ще се безпокоиш за мен? Ако има някой, който може да се грижи за себе си по време на криза, това със сигурност е Софи Синклер.

Лорел беше прекалено удивена, за да отговори.

— Бог беше с нас снощи — продължи Софи. — Точно излизахме от църквата — отидохме да се помолим за вас със Сет след всичко, което стана, нали знаеш... И точно тогава земята се раздвижи. Бързо се прибрахме обратно в божия дом и се хвърлихме на пода. Ах, мислех си, че ще получа удар — точно там и точно в този момент! Земята се тресеше страхотно, но стените удържаха. Прозорците се изпотрошиха, а полилеят се стовари на пътеката в средата... Никога досега не бях виждала такова нещо. — Софи замислено помълча. Дори и обстрелът при Обсадата, дори и ураганът не може да се сравни с това. Това беше най-голямото преमेждие в живота ми — каза тя почти с гордост. — Веднага щом следващите трусове утихнаха, дойдохме направо тук. И цяла нощ бедувахме — всичките — добави тя. — А от сутринта започнахме да организираме нещата. Онези, които можах да си отидат до вкъщи, донесоха храна, посуда, чаршафи...

— Ти ходи ли вкъщи?

Годините на Софи отново проличаха по лицето ѝ.

— Беше ме страх — призна си тя.

— Всичко е наред — увери я Лорел. — Само коминът е паднал и прозорците са изпочупени, но иначе всичко е добре. А къде е Каролайн? Тук ли е?

— Не, тя е в болницата...

— В болницата „Роупър“ ли? Да не е ранена?

— Не в „Роупър“ — обясни Софи. Земетресението нанесе големи поражения на болницата, така че всички пациенти бяха евакуирани. Не, имаме си наша болнична палатка. Каролайн е там и е добре — добави бързо тя. После се усмихна. — Ще се учудиш колко е добре.

Тя млъкна и се заоглежда наоколо.

— Мислех си, че мистър Тейт ще е с теб. Да не се е присъединил към временните отряди? Нали не те е оставил да се разхождаш сама?

Лорел не знаеше дали да чувства облекчение, или страх от факта, че никой не е виждал Сет. Ако е успял да се измъкне от затвора, щеше да е глупаво да стои тук — може би отдавна е избягал. Но, Господи Боже, нека да е някъде тук! — молеше се тя. — Нека го зърна, поне още веднъж...

Тя тежко преглътна и се опита да прикрие страховете си.

— Ами... Не знам къде е той. Разделихме се.

Леля й я потупа по ръката:

— Е, мила, остани засега при мене. Знам, че никак няма да му се ще да се разкарваш сама по улиците в тая бъркотия. А пък мъжете в момента си имат достатъчно работа, за да трябва да се безпокоят за жените си.

Лорел каза:

— Аз... трябва да отида да видя Каролайн. Само да се убедя...

— Мис Софи, елате, моля ви — извика един познат глас. — Някой трябва да ми каже дали тия проклети бисквити са готови, или не.

Лорел и Софи се извърнаха и видяха една рошава червеникаворуса глава да се подава от процепа на палатката.

— Мис Елзи?! — промълви Лорел недоверчиво. Трябваше й малко време, за да познае дамата без обичайния й обилен грим.

— Е, мис Лорел, или трябва по-скоро да кажа, мисис Тейт? — Тя се усмихна широко. — Земетресенията странно сближават хората, нали?

Софи втренчено изгледа племенницата си.

— Познаваш я, така ли?

— Срецали сме се — неясно смотолеви Лорел. — Какво прави тя тук?

— Идвам, мис Елзи. — Софи махна на жената, после пошушна на Лорел: — Тя подари много храна... И почти всичките чаршафи за

болницата, а също така заедно с нейните „приятелки“ предложиха да обслужват кухнята. — Тя вдигна ръце в знак на поражение. — Какво друго можехме да направим в този труден момент, освен да се съгласим?

— Мис Софи! — прозвуча гласът, този път по-настойчиво.

— Трябва да отида — каза Софи. — Тия жени в кухнята не различават бакпулвер от брашно. Само аз мога да ги организирам. Хайде, Лорел, тръгвай. Иди да видиш Каро.

По-объркана от всякога, Лорел тръгна да търси болничната палатка. Ако Сет беше ранен, може би щеше да е там.

— Каролайн Синклер? — обърна се Лорел към една уморена сестра, която излизаше от палатката. — Вътре ли е?

— Тя е при д-р Брусар — отвърна сестрата. — Временната му приемна е там, отзад.

Внезапна тревога прониза Лорел и тя забърза към лекарския кабинет. Пристигна точно когато д-р Брусар одобрително потупваше Каролайн по рамото.

— Точно казвах на братовчедка ви, мис Лорел — рече той, — че трябва да си почине малко, но тя отказва.

Когато забеляза Лорел, лицето на Каролайн светна, двете се втурнаха една към друга и бурно се прегърнаха.

Лекарят каза:

— Ще ми се да взема братовчедка ви на работа при мен, мис Лорел. Тя има природни заложби за медицинска сестра.

— Защото знам какво е да си болен — отвърна Каро малко срамежливо и неохотно се отдръпна от прегръдката на Лорел.

— Не е само това — обясни Брусар и погледна джобния си часовник. — Хм, тук съм от снощи, от дванадесет. Мисля да ида да намеря жена си и децата и да седна да се нахраня с тях — ако при мис Софи изобщо е останало нещо.

— Ще се намери — увери го Лорел.

— Тогава ще ви кажа довиждане, скъпи дами... И, мис Каролайн, посядайте от време на време.

— О, не преди да изварим чаршафите — отвърна Каролайн.

Той махна с ръка и комично се намуси.

— Е, сега вие сте шефът.

Лорел отстъпи крачка назад, огледа Каролайн и забеляза под очите ѝ тъмни сенки.

— Мила, толкова уморена изглеждаш. Трябва да поседнеш за малко.

— О, чувствам се добре, дори прекрасно. Пълна съм с енергия, Лорел, а и толкова много работа има. Точно сега трябва да открия някакви големи стари казани — като тия, в които Лейси вареше сапун. Трябва да сгреем вода и да започнем да перем мръсните чаршафи и кърпи. Те трябва да са напълно стерилни, а сестрите... са толкова заети с пациентите, че аз поех доста задължения...

— Толкова се радвам да те видя, Каролайн. Така се притеснявах за теб!

— Е, аз съм добре, но я погледни себе си — май ти имаш нужда от почивка. Яла ли си? Не? Така си и мислех. — Тя улови Лорел за ръката, отмести един чаршаф, който служеше за параван и придърпа братовчедка си навътре. — Влизай тука, ела да те почистя, а после ще изпратим някого да ти донесе нещо за ядене.

Смаяна до покорност, Лорел седна и се остави Каролайн да изтрие лицето и ръцете ѝ с гъбичка.

— А къде е мистър Тейт? — запита Каролайн. — Предполагам, че помага на спасителните отряди?

Лорел шумно преглътна.

— Не знам къде е. Разделихме се в Чайнатри. Оттогава все го търся. Може да е ранен... а може и нещо по-лошо...

По лицето на Каролайн премина сянка на съчувствие, после тя отново се оживи.

— Той не е тук — каза тя. — Имам списък на всички пациенти и той не е сред тях. Но съм сигурна, Лорел, че мистър Тейт е жив и здрав. Предполагам, че е обезумял от тревога за теб и точно в този момент те търси.

Очите на Лорел се изпълниха със сълзи.

— Не знам. О, Каро! Толкова ме е страх!

Каролайн прегърна Лорел и притисна главата ѝ към рамото си.

— Хайде сега, Лорел, не ставай глупава. Мистър Тейт много добре умее да се грижи за себе си и ще се разсърди, ако разбере, че така се притесняваш за него. Знам колко много го обичаш, мила, знам колко си изплашена, но с нищо няма да помогнеш, като се поболеееш от

грижи. Той те обича и ще дойде при теб веднага щом намери възможност.

Лорел вдигна към Каролайн зачервените си, подути от плач очи.

— Обича ли ме? Наистина ли мислиш така?

— Ами, разбира се, че те обича. Че аз го разбрах още в момента, в който той за пръв път влезе в нашия салон. А и ти също — прекалено голям инат си, за да си го признаеш, но и ти много го обичаш.

— Наистина го обичам — промълви Лорел, — но може би вече е твърде късно да му го кажа.

— Хайде, стига вече! Престани да говориш така, Лорел Синклер Тейт! Няма да разрешиш проблемите си, като си мислиш само най-лошото. Трябва да се надяваме на най-доброто. — Тя се изправи, погледна надолу към Лорел и енергично стисна ръцете ѝ. — И ако няма да се храниш, хващай се на работа — трябва да ми помогнеш да свършим тук някои неща.

— Както кажеш, Каролайн — отвърна Лорел почти хрисимо.

Те се спогледаха и се засмяха.

— Знам, наистина е цяло чудо, нали? — рече Каролайн. — Ето че аз се грижа за теб, а и за всичките тия хора в болницата, и... и за Питър.

— За Питър?! — Лорел беше потресена. Едва сега осъзна, че дори не се беше сетила да попита за Питър. — Добре ли е той?

— Сега вече да. О, Лорел, беше ужасно! Той помагал при евакуирането на болницата и там една греда се срутила връз него. И лежал затрупан, докато успеят да го измъкнат.

— Лошо ли е ранен?

— Докторът казва, че има счупена ръка и няколко пукнати ребра, но щял да се оправи. Но когато го видях на носилката, беше толкова блед... И тогава много неща ми се изясниха, Лорел. Много време трябваше да мине, но най-накрая разбрах кое е важно за мен и кое не е. Ти и мама, и Питър... Е, и мистър Тейт, разбира се, вие сте най-важното за мен в живота. Вие сте моето семейство.

Лорел отново се просълзи, но се опита да се усмихне.

— Ти нямаш нужда от мен, Каро. Винаги съм си мислила, че имаш, но сега виждам, че без мен се оправяш много по-добре. И много се гордея с теб.

Очите на Каролайн светнаха скромно.

— Твоят съпруг, мистър Тейт, веднъж ми каза почти същото. Тогава не проумях думите му, но сега вече напълно го разбирам.

Тя улови ръката на Лорел.

— А сега ще отидеш ли да видиш Питър? Той не ми каза какво е станало вчера в Чайнатри, а и не съм сигурна дали искам да знам — знам само, че не е на себе си от притеснение. Обвиняваше се, задето те е оставил сама там. Моля те, Лорел, отиди — за него това ще е много хубаво.

Те едва се придвижваха — пътеките бяха задръстени от легла и матраци, сложени направо на земята. Като ме всеки болен имаше да каже по нещо на Каролайн и тя се спираше да отвърне на всеки поздрав или молба.

— Здравейте, мис Каролайн.

— Успяхте ли да се свържете с жена ми?

— Моля ви, малко вода...

— Вече ме изписват, мис Каролайн, благодаря ви за всичко...

Питър беше настанен в отделението за леко ранени. Седеше на дюшека си на пода — леглата се пазеха за по-тежките случаи — опрял гръб на стената. По лицето му имаше изпоцапани с мазилка драскотини и рани от обгаряне, а ръката му беше в шина. Изглеждаше блед и изтощен, но щом видя Лорел, очите му светнаха.

— Лорел! — протегна ръка той. — Слава Богу! Не мога да ти кажа... О, Господи, благодаря ти! — Стисна силно ръката, която тя му подаде, и вдигна поглед към Каро. — Ти наистина правиш чудеса!

Каролайн коленичи до него, усмихна му се и пригладя косата на челото му с нежност, която не можеше да се сбърка с нищо друго — беше докосване на влюбена жена.

— Знаех си, че най-доброто лекарство за теб ще бъде да я видиш.

— Не, това лекарство вече го получих!

Каролайн се изчерви и стана.

— Трябва да свърша някоя и друга работа. Питър, не се преуморявай! Лорел, оставям го в твои ръце.

Лорел приседна до Питър и двамата я изчакаха да си тръгне.

— Знаменита е, нали?

— Да, наистина. Дори повече, отколкото самата тя може да предположи.

Той я погледна.

— Обичам я, Лорел! И този път мисля, че нещата между нас ще потръгнат.

Лорел се насили да се усмихне.

— Изглежда, си прав, Литър.

Литър сведе очи.

— Лорел — глухо произнесе той, — ще можеш ли някога да ми простиш?

Тя спокойно отговори:

— Може би ще е най-добре да не говорим за вчера. Беше толкова отдавна. Сякаш преди цяла вечност.

Когато тя се опита да отдръпне ръката си, той силно стисна пръстите ѝ.

— Аз имам нужда да поговорим за това. Единственото нещо, което ме плашеше оттогава, беше да не умра, или пък ти да не умреш, преди да успея да ти кажа... че сгреших — каза той, изцяло погълнат от мислите си. — Смятах, че постъпвам правилно. Но сега виждам, че просто съм искал да си отмъстя на Тейт, и то само защото ти, Каро и мис Софи имахте добро мнение за него. Той беше толкова различен, че това някак ме плашеше. Едва снощи разбрах колко съм сгрешил.

Той пак силно стисна пръстите ѝ, за да я накара да го погледне.

Сет Тейт беше един от хората, които ме измъкнаха изпод стената.

Дъхът на Лорел секна и тя притисна длан към устните си, но преди да успее да продума, той продължи:

— На много хора помогна, не само на мен. Полицейският началник Хендерсън каза, че той бил най-хладнокръвният сред доброволците снощи. Хората го слушат, успява да се справи с всичко...

— Но къде е той, Питър? — извика Лорел развълнувана. — Мислех си, че вече е загинал! О, моля те, ако знаеш...

Литър бавно поклати глава. — Снощи те търсеше, беше тръгнал да излиза от града. Не знам какво е станало с него, след като се видяхме. Но каза, помоли ме да ти кажа, ако той не успее... ако аз те видя преди него... Да ти кажа, че те обича.

Лорел тежко въздъхна в шепите си. Той беше жив! По някое време снощи със сигурност е бил жив... и я обичаше. Тя стана и каза:

— Трябва да отида да го потърся, Питър.

— Разбирам те. Бих ти помогнал, ако бях в състояние.

Тя с мъка се усмихна.

— Знам, Питър. Благодаря ти.

И бързо тръгна между леглата.

— Госпожо! Ей, госпожо!

Тя се извърна и с изненада видя полицейския служител, когото среща сутринта пред участка. В ръцете си държеше някакви изписани листа и внимателно пристъпваше към нея.

— Нали вие търсехте съпруга си?

— Да, аз — Лорел побърза да го пресрещне. — Научихте ли нещо ново?

Той ѝ каза:

— Сега започнахме да съставяме списък на загиналите и ранените, като сме отбелязали имената на всички затворници и се опитваме да ги открием. Проверяваме по болниците и приютите, но предполагам, че още ден-два списъкът няма да е пълен. Затворниците бяха трийсетина и вече знаем за близо половината. Ако искате, можете да погледнете...

Лорел вече се пресягаше за списъка.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато зачете имената под отделните колонки. Липсващи: Уилсън, Карвър, Шакълфорд... и още около дузина. Не фигурираше нито името Брейди, нито пък Тейт. Как така?! Тя панически погледна към следващата колонка. Ранени: Хартфорд, Уилшайър, Крее, Хамънд... Загинали: Хамилтън, Харви... Джонсън, Уили... Брейди, Пийч...

Брейди, Пийч...

Полицаят ѝ говореше:

— Пуснахме всички затворници, важно е обществеността да знае това. Не ги оставихме заключени вътре по време на земетресението. Веднага отворихме килиите и повечето успяха да се спасят. Разбира се, не можем да поемем отговорност какво е станало с тях навън...

Лорел изпусна листата и те паднаха на земята.

Брейди, Пийч...

— Госпожо? Зле ли ви е? Госпожо?!... Извинете, госпожо... Мога ли да ви помогна с нещо?

Лорел бавно пристъпи с немиждащи очи. Някой я докосна по рамото. Друг се опита да я спре, но тя се отдръпна. Излезе от палатката и пое през Батарейата, стигна до улицата и продължи все по-навътре из разрушения град. И дълго вървя така, без да се опомни.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

„ЗЕМЯТА СЕ НАДИГА“ — гласеше заглавието, — „ЧАРЛСТЪН СЕ ЛЮЛЕЕ“. Името на автора — Питър Бартън.

А заглавието на втора страница, с по-дребен шрифт, беше: „Известен бандит загива при земетресението“. Отново от Питър Бартън.

Известният в Запада разбойник Пийч Брейди бе арестуван в четвъртък от тукашната полиция и бе отведен в чарлстънския затвор в очакване да бъде екстрадиран в родния му Уайоминг, където има заповед за арестуването му по обвинения във влакови и банкови обири и конекрадство. При първите трусове, около девет и петнадесет, килиите били отключени и много затворници, сред които и Пийч Брейди, успели да избягат. Свободата му обаче била краткотрайна, защото по-късно Брейди бил открит мъртъв под развалините на една стена на Мийтинг стрийт и погребан в общ гроб наблизо. По време на земетресението в затвора е имало близо тридесет задържани. Трима са загинали в сградата, затрупани от развалините, а със смъртта на Брейди общият им брой възлиза на четирима.

Лорел седеше на верандата в здрача, вестникът лежеше отворен в скута ѝ, а тя се люлееше напред-назад. Светлината бе твърде оскъдна за четене, но това не ѝ пречеше. Думите сякаш бяха жигосани в съзнанието ѝ.

От земетресението беше изминала цяла седмица, но вестникарските преси едва сега започваха да се въртят. За по-гол ямата част от света статиите на Пит щяха да бъдат първото известие за

трагедията и драмата, която преживя Чарлстън през последните седем дни.

Едва сега обстановката постепенно започваше да се нормализира. Преди два дни Софи успя да докара няколко момчета да разчистят отломките, да поставят подпори и къщата да стане що-годе годна за живеене. Дъждът бе повредил салона, а вместо стъкла закриха прозорците с пергаментова хартия, но все пак си бяха у дома.

Но Лорел не се чувстваше у дома си. Това не беше нейният дом.

Каролайн и Софи вече нямаха нужда от нея, и може би никога не бяха имали. През изминалата седмица те показаха на какво са способни, когато се наложи, и явно бяха в състояние да се грижат за себе си. Каролайн все още работеше до късно в болницата. Софи организираше приюти, участваше в събирането на дрехи и в работата на комитетите за помощ на пострадалите. Именно тя бе успяла да накара работниците да поправят покрива, за да могат да се настанят въщи. Лорел не беше свършила почти нищо. Само седеше, люлееше се и потъваше в спомени.

Непрекъснато си спомняше как изглеждаше Чайнатри вечерта преди земетресението. Как Сет бе разчистил всичко, така че тя за пръв път успя да съзре първоначалния замисъл на плантацията... Спомняше си още как веднъж той изрази желание да я възстанови, да я превърне в конферма... Тогава ѝ се щеше да се изсмее, но сега си мислеше: „Можехме да го направим. Можехме да започнем отначало, да го изградим наново... Можехме да изградим нашето бъдеще“. А тогава не бе посмяла да отхвърли миналото — беше прекалено уплашена, за да повярва в бъдещето... докато не стана твърде късно.

— Лорел, скъпа — Софи стоеше на прага зад гърба ѝ. — Влез вътре и ела да хапнеш. Седиш тук вече часове.

Лорел с мъка се помръдна и пророни:

— Не, благодаря, лельо Софи. Не съм гладна.

— Трябва да хапнеш нещо, скъпа. — Софи излезе на верандата с угрижено лице. — Не можеш просто да седиш тук и да се топиш. Мистър Тейт не би искал това.

Лорел едва се усмихна.

— Да — съгласи се тя. — Наистина не би искал.

Знаеше, че леля ѝ е права. Глупаво беше да седи и да мечтае какво би могло да бъде, да си спомня за неща, които всъщност не са

били точно така. Просто нямаше сили да прави нещо друго. Не сега. И може би още дълго нямаше да може.

Звукът на приближаваща се карета накара и двете да вдигнат глави. Улиците съвсем наскоро бяха разчистени за движението и звукът на колела и конски тропот все още привличаше вниманието.

— Това пък кой ще е? — учуди се Софи, когато закритата кола спря пред тяхната къща. — И точно по време за вечеря. Винаги става така, нали? Но кой от нашите познати може да има такава карета?

Лорел сви вежди и се понадигна. Стори ѝ се, че има нещо познато в тази огромна, елегантна карета. Кой от познатите им можеше да има такава? В този град само един човек имаше такава кола...

Тя бавно стана и за пръв път от седмица насам усети любопитството ѝ да се пробужда. Вратичката се отвори и отвътре се показа Питър. Ръката му още беше в шина, но иначе изглеждаше почти напълно възстановен. Той се запъти по алеята към тях.

Софи промърмори:

— О, боже! Ще отида да сложа още един прибор на масата. Надявам се да има достатъчно... — Тя се обърна и потъна в къщата.

— Питър — каза Лорел, оглеждайки каретата зад него, — това не е ли екипажът на мис Елзи? Какво търсиш в каретата на тази жена?

Той стисна ръката ѝ за поздрав, наведе се и я целуна по бузата.

— Тя ни я даде назаем, Лорел.

— На вас? Кой друг е с тебе? И защо ти е, за Бога, да взимаш назаем дамска карета?

Вратичката отново се отвори и тя видя някакви хора да слизат, но не можа да познае кои са.

— Лорел, довел съм ти гост — каза Питър.

Едва сега Лорел забеляза колко странно блестят очите му и уморено се извърна настрани.

— О, Питър, недей, моля те! С никого не искам да се виждам сега. Не биваше да водиш хора, без да ме предупредиш. В момента не съм в състояние да се срещам с никого.

Тя тръгна да влиза в къщата.

— Ако все пак решат да останат, ще трябва да уведомиш леля Софи. Предай им моите извинения. Кажи, че ме боли глава.

Питър нежно я хвана за ръката.

— Не мисля, че ще искаш да направя това. — В гласа му се долавяше такова напрежение, изражението му беше толкова особено, че тя не се възпротиви, когато той бавно я обърна назад.

Полицейският началник Хендерсън точно заобикаляше каретата, внимателно подкрепяйки някакъв мъж с патерици по неравната каменна пътека. Мъжът беше брадясал, русата му коса бе разрошена, дрехите му — избелели, кърпени и не по мярка. Той вдигна глава и очите им се срещнаха.

Сърцето на Лорел замря. Викът, който се изтръгна от нея, замря в гърлото ѝ и без да се усети, тя вече тичаше по стъпалата с развени поли и протегнати напред ръце.

Бедната патерица изтрополи на земята и той бурно я притисна към себе си. Беше отслабнал, но прегръдката му бе все така силна. От болестта страните му бяха бледи, на челото си имаше бяла превръзка, но беше жив!

— Сет! — възкликна тя.

Притисна длани към брадясалото му лице, прокара пръсти през косите му, като го целуваше между радостните си хлипания. Не я беше грижа нито кой ги наблюдава, нито къде се намират, нито пък кой може да ги види. Беше се вкопчила здраво в него, а той шепнеше името ѝ и я целуваше отново и отново.

Най-сетне Лорел се отдръпна, с очи, все още замъглени от плач, огледа го и можа да каже само:

— А кракът ти?

— Добре е. Докторът го намести в шина и каза, че ще се оправи.

Тя докосна превързаното му чело, после наболата по бузите му мека брада, устните му, които ѝ се усмихваха...

— Сет! — промълви тя — Сет...

Началникът тихо я прекъсна:

— Той все още е доста слаб, мис Лорел, но ще се оправи.

Тя се обърна към него, но в главата ѝ нахлуха толкова мисли, че не можа да каже нищо. Хендерсън се засмя, наведе се да вдигне патерицата и едва тогава тя успя да се съсредоточи.

— Но нали вие... Аз мислех, че той е мъртъв! — извика Лорел. — Пише го във вестника, а и името му беше в списъка на загиналите!

— В списъка беше името на Пийч Брейди — отвърна Хендерсън с равен глас. — Аз самият го вписах. И колкото до мен, същото ще

кажа и на всеки служител на реда, който ме попита — Пийч Брейди загина при земетресението през 86-та. Що се отнася до Сет Тейт... — Той подаде патерицата на Сет, който неохотно пусна ръката на Лорел, за да я поеме. — За него мога да кажа, че е истински герой. Този град има нужда от такива като него. — Но лицето му посърна и веднага добави: — Щеше ми се да може да остане тук, но нещо ми подсказва, че тоя Касиди от агенция „Пинкертън“ няма да прояви такова разбиране.

Напълно слисана, Лорел отмести невярващите си очи от полицейския началник към Сет и изражението на лицето му я смая. То беше угрижено, изпълнено с несигурност и тъга и той каза задавено:

— Никога не съм искал да ти причиня това, Лорел. Никога не съм искал да те моля за такова нещо. Но ако останем тук, оня човек от „Пинкертън“ ще ни връхлети като ястреб върху двойка зайци. Трябва да напусна Чарлстън и дори нямам представа къде ще отида. Но трябва да знам... Трябва да те попитам... Ще дойдеш ли с мен?

Очите на Лорел плувнаха в сълзи.

— И накрай света — прошепна тя, обви ръце около него и го притисна към себе си за миг — един безкраен миг — после отстъпи назад. По лицето му се изписаха възторг и облекчение и чисто, неподправено обожание, което накара дъха ѝ да секне и я изпълни с щастие.

Тя хвърли бърз поглед към началника и към Питър, които стояха до него, после бързо каза:

— Но няма нужда да си тръгваш оттук, щом не искаш. И двамата няма нужда да се махаме. Касиди... е мъртъв. Земетресението... Не можах да му помогна. Той загина.

Чертите на Сет се изостриха от любопитство, а Литър изглеждаше поразен. Началникът само кимна.

— Изгубихме толкова добри хора. Ще трябва да пиша на шефовете му, стига да разбере кои са. — И той загрижено погледна към Лорел. — Може би, когато малко се възстановите, мис Лорел, ако не ви представлява трудност, ще можете да ми разкажете някои подробности?

— И на мен също — промърмори Литър.

Лорел преглътна и кимна. Сега просто не можеше да се впуска в тази ужасна история. Сега, когато Сет беше до нея, жив и здрав, бе

време да се празнува.

Тя се обърна към него и каза строго:

— Никой от вас все пак не ми обясни какво търсите в колата на... на тази жена?!

— Хайде сега, Лорел, не се гневи. Мис Елзи беше така добра да се грижи за него — побърза да обясни Литър. — Както знаеш, нейното заведение почти не пострада и тя ни предостави някои от стаите си за ранените...

Сет се засмя с онази своя прекрасна, едва доловима, добре позната усмивка.

— Да, знам, че ме помоли да не стъпвам повече там — рече той, — но си помислих, че този път ще ми простиш, нали?

— О, Сет! — Лорел го прегърна, този път по-леко, мислейки за ранения му крак. — Не разбирам. Нищо не разбирам.

Хендерсън се намеси:

— Трябва да си тръгвам мис Лорел... — Тон повдигна шапката си към нея, после кимна на Сет: — Тейт, желая ви всичко най-хубаво.

Сет го погледна сериозно.

— Благодаря ви.

— Мисля, че мис Каролайн скоро ще свърши работата си в болницата. Ще ида да видя дали не мога да я придружа до вкъщи — измъкна се и Питър.

Най-накрая Лорел и Сет останаха сами.

— Лорел — дрезгаво започна Сет, — има толкова неща...

— О, Сет — каза Лорел едновременно с него, — поел си такъв риск! Не е трябвало да оставаш тук, трябвало е да...

— Не можех да си отида?

— Мислех, че съм те изгубила завинаги...

— Не успях да ти кажа...

— Обичам те — задъхано прошепна Лорел. — Наистина те обичам, Сет!

— Точно това исках да ти кажа — нежно промълви Сет. — Не можех да си тръгна, преди да съм ти го казал.

Мигът беше прекалено трогателен за прегръдка, така откровен, че думите бяха излишни, и толкова сърцераздирателен, че просто ги изгаряше и не можеше повече да продължи.

Лорел леко притисна чело към рамото му.

— О, Сет — прошепна тя, — има толкова много неща, които трябва да ти разкажа. Касиди, златото...

— Какво злато? — спокойно я прекъсна той.

Тя го погледна и промълви:

— Разбираш ли какво означава това, което казваш?

— Една нова възможност — сериозно потвърди той. — Един нов живот и за двама ни, ако все още ме искаш.

Тя вдигна към него искрящи очи, усмихна му се и прошепна:

— Добре дошъл у дома. Макар и това да не е истинският ти дом, нито пък моят. О, Сет, искам да възстановим Чайнатри, точно както ти казваше. Не както е било преди... А да го направим наше. Нашият дом.

— Нашият дом — отвърна Сет — е навсякъде, където си ти.

Очите им се срещнаха и те дълго стояха, впили поглед един в друг. После Лорел обви ръка през кръста му, пое патерицата и тръгнаха към къщата, най-сетне заедно.

Издание:

Автор: Лий Бристъл

Заглавие: Наследницата Лорел

Преводач: Илиана Костова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Редактор: Анелия Христова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14206>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.